

UDKAST

Skatteministeriet

J.nr. 2024-8305

Forslag

til

Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige
(Betinget eftergivelse af gæld til det offentlige m.v.)

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 26. september 2024, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 814 af 9. juni 2020 og senest ved § 6 i lov nr. 730 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 3, indsættes som 5.-7. pkt.:

»Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 13 har truffet afgørelse om eftergivelse, hvorefter fordringen nedsættes og der skal ske afdragsvis betaling af den del, der ikke eftergives, jf. § 14, overdrager fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, snarest muligt efter at der er opnået kendskab til eftergivelsen, fordringen, herunder den eftergivne del, til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen ikke i forvejen er modtaget til inddrivelse. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter §§ 13 eller 15 a har truffet afgørelse om eftergivelse, hvorefter fordringen bortfalder, kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, snarest muligt efter at der er opnået kendskab til eftergivelsen, overdrage den bortfaldne fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis den ikke i forvejen var modtaget til inddrivelse. Overdragelsen efter 5. og 6. pkt. af den del af en fordring, der er blevet eftergivet, sker i form af en betinget fordring, der vil blive ubetinget, hvis der sker tilbagekaldelse efter § 15, stk. 1, eller § 15 a, stk. 10.«

2. § 15 affattes således:

»§ 15. En afgørelse om eftergivelse kan tilbagekaldes, såfremt skyldneren

- 1) i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold,
- 2) groft tilsidesætter sine forpligtelser i forbindelse med afviklingen af den ikke eftergivne del af gælden eller
- 3) senest 5 år efter datoen for afgørelsen om eftergivelse sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato, og for hvilket skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter

UDKAST

straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.

Stk. 2. Tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 3, sker dog ikke, hvis eftergivelsen er sket efter § 13, stk. 6, og begrundes med, at gælden skyldes forhold, der ligger uden for skyldnerens kontrol.

Stk. 3. Tilbagekaldes i medfør af stk. 1 en afgørelse om eftergivelse, genopstår den gæld, der blev eftergivet, og sidste rettidige betalingsdag indtræder, når der er gået 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse. Er denne dag en banklukkedag, udskydes sidste rettidige betalingsdag til førstkommande bankdag. Betalingsfristen efter 1. og 2. pkt. anvendes også for den del af gælden, der i medfør af § 2, stk. 3, 5. pkt., er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afdragsvis betaling, jf. § 14, forudsat at denne gæld stadig helt eller delvis består på datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse.

Stk. 4. Forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, skal ske fra og med datoen for afgørelsen om eftergivelse, mens forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 3, og, hvis den afgørelse om eftergivelse, der tilbagekaldes efter stk. 1, nr. 3, indebærer en nedsættelse af gælden, af gæld som nævnt i stk. 3, 3. pkt., skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, jf. stk. 3, 1. og 2. pkt. Forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, skal ske efter § 5, stk. 1 og 2, hvis gælden er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt.

Stk. 5. For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, anvendes § 18 a, stk. 3, for fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i et inddrivelsessystem, som omfattes af § 18 a, stk. 3, mens forældelsesfristen for andre fordringer, herunder bøder, løber fra sidste rettidige betalingsdag efter § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., og for bøder bestemmes af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse. For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, men efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., samt for gæld som nævnt i § 15, stk. 3, 3. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter stk. 3, 1. og 2. pkt., en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af § 18 a, stk. 4, eller, for så vidt angår bøder, af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige

UDKAST

størrelse. For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, og heller ikke efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af den forældelsesfrist, der gælder for den pågældende fordring, mens den er under opkrævning.

Stk. 6. Tilbagekaldes i medfør af stk. 1, nr. 3, en afgørelse om eftergivelse, kan skyldneren først anmode om eftergivelse efter §§ 13 eller 15 a, når der er gået 5 år fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelsen.

Stk. 7. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan efter anmodning fra skyldneren træffe afgørelse om med tilbagevirkende kraft at ophæve en afgørelse om tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 3, hvis skyldneren vurderes at være særligt socialt udsat. Anmodningen skal være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden senest 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse efter stk. 2. Indgiver skyldneren rettidigt en anmodning, får skyldneren yderligere 8 uger til at indsende udtalelser m.v. til at underbygge sin anmodning. Inddrivelsesskridt kan alene foretages, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke rettidigt har modtaget en anmodning eller har afvist at imødekomme denne.

Stk. 8. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om en ophævelse efter stk. 7.«

3. I § 15 a, stk. 10, ændres »Eftergivelse« til: »En afgørelse om eftergivelse«, og efter »forhold« indsættes: »eller senest 5 år efter datoen for afgørelsen om eftergivelse sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato, og for hvilket skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.«

4. I § 15 a indsættes som *stk. 11-15*:

»*Stk. 11.* Tilbagekaldes i medfør af stk. 10 en afgørelse om eftergivelse efter stk. 1, genopstår den gæld, der blev eftergivet, og sidste rettidige betalingsdag indtræder, når der er gået 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse. Er denne dag en banklukkedag, udskydes sidste rettidige betalingsdag til førstkommende bankdag.

Stk. 12. Forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et svigagtigt forhold, skal ske fra og med datoen for

afgørelsen om eftergivelse efter stk. 1, mens forrentning af gæld, der genopstår som følge af et strafbart forhold, skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, jf. stk. 11. Forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et svigagtigt forhold, skal ske efter § 5, stk. 1 og 2, hvis gælden er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 3, 6. pkt.

Stk. 13. For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 og var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, anvendes § 18 a, stk. 3, for fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i et inddrivelsessystem, som omfattes af § 18 a, stk. 3, mens forældelsesfristen for andre fordringer, der var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter § 15 a, stk. 11. For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, men efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 6. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter stk. 11 en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af § 18 a, stk. 4. For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, og heller ikke efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 6. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter § 15 a, stk. 11, en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af den forældelsesfrist, der gælder for den pågældende fordring, mens den er under opkrævning.

Stk. 14. Tilbagekaldes i medfør af stk. 10 som følge af et strafbart forhold en afgørelse om eftergivelse efter stk. 1, kan skyldneren først anmode om eftergivelse efter denne paragraf eller efter § 13, når der er gået 5 år fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelsen.

Stk. 15. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan efter anmodning fra skyldneren træffe afgørelse om med tilbagevirkende kraft at ophæve en afgørelse om tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et strafbart forhold, hvis skyldneren vurderes at være særligt socialt udsat. Anmodningen skal være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden senest 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse efter stk. 10. Indgiver skyldneren rettidigt en anmodning, får skyldneren yderligere 8 uger til at indsende udtalelser m.v. til at underbygge sin anmodning. Inddrivelseskridt kan alene foretages, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke rettidigt har modtaget en anmodning eller har afvist at imødekomme anmodningen.

Stk. 16. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om en ophævelse efter stk. 15.«

UDKAST

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2026.

Stk. 2. En afgørelse om eftergivelse, der inden den 1. januar 2026 er truffet efter §§ 13 eller 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil ikke kunne tilbagekaldes efter § 15, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved § 1, nr. 2, i denne lov, eller efter § 15 a, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved § 1, nr. 3, i denne lov, som følge af et strafbart forhold.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Lovforslagets hovedpunkter
2.1.	Betinget eftergivelse af gæld til det offentlige
2.1.1.	Gældende ret
2.1.1.1.	Regler om eftergivelse af gæld til det offentlige
2.1.1.2.	Oversendelse af gæld til inddrivelse, dækningsrækkefølge og forrentning
2.1.1.3.	Straffehjemmel og straffeformer
2.1.1.4.	Foranstaltningsdomme
2.1.1.5.	Forvaring
2.1.1.6.	Ungdomssanktion
2.1.1.7.	Sigtelse for et strafbart forhold
2.1.1.8.	Anklageskrift
2.1.1.9.	Anklagemyndighedens brug af bødeforelæg
2.1.1.10.	Kumulation
2.1.1.11.	Strafansvar for overtrædelser af skatte- og afgiftslovgivningen
2.1.1.12.	Bøder for overtrædelser af skatte- og afgiftslovgivningen
2.1.1.13.	Anke af straffedomme
2.1.1.14.	Genoptagelse af straffesager

UDKAST

2.1.1.15.	Forældelse
2.1.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5.	Administrative konsekvenser for borgerne
6.	Klimamæssige konsekvenser
7.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
8.	Forholdet til EU-retten
9.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10.	Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at udmønte *Aftale om betinget eftergivelse af gæld til det offentlige* og *Tillæg til aftale om betinget eftergivelse af gæld til det offentlige*, der blev indgået af regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne) samt Danmarksdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Enhedslisten, Radikale Venstre og Alternativet henholdsvis den 27. februar 2025 og 23. juni 2025, med henblik på at eftergivelse af gæld til det offentlige fremover betinges af, at der ikke efterfølgende begås kriminalitet.

Borgere, der er hårdt økonomisk pressede, kan i helt særlige tilfælde få en hjælpende hånd fra samfundet og få eftergivet deres gæld til det offentlige helt eller delvist. Der er således tale om en håndsrækning fra fællesskabet.

Eftergivelse af gæld til det offentlige skal fremover komme med en betingelse om, at borgeren holder sig ude af kriminalitet. Det kan virke stødende for retsfølelsen, hvis borgere, der har fået eftergivet gæld til det offentlige, svigter den håndsrækning, de har fået fra fællesskabet, ved at begå kriminalitet.

UDKAST

Af »Aftale om betinget eftergivelse af gæld til det offentlige« fra den 27. februar 2025 fremgår, at aftalepartierne anerkender, at de eksisterende regler for eftergivelse er det rette værktøj til at hjælpe skyldnere i en håbløs økonomisk situation videre i livet. Med eftergivelse af gæld til det offentlige er der tale om en håndsækning fra fællesskabet til skyldnere.

Aftalepartierne er samtidig enige om, at eftergivelse af gæld til det offentlige fremover skal betinges af, at der ikke efterfølgende begås kriminalitet. Konkret er aftalepartierne enige om følgende model:

- Ordningen omfatter som udgangspunkt alle skyldnere, der har fået hel eller delvis eftergivelse af gæld til det offentlige.
- Gælden til det offentlige genopstår, hvis skyldneren sigtes for kriminalitet inden for fem år fra tildelingen af eftergivelse. Samtidig er det en betingelse, at kriminaliteten fastslås ved endelig dom. Der er ikke en tidsmæssig grænse for, hvornår den endelige dom skal være afsagt.
- Den kriminalitet, der udløser, at gælden genopstår, skal resultere i en straf af en vis størrelse, herunder at skyldneren idømmes fængselsstraf (betinget/ubetinget), forvaring, ungdomssanktion eller en foranstaltning (visse former) ved endelig dom.
- Gælden vil genopstå med de renter, der var påløbet på eftergivelsestidspunktet. Der tillægges ikke renter for perioden, hvor gælden har været eftergivet.
- Skyldnere vil kunne ansøge om eftergivelse af gæld til det offentlige igen efter en karenperiode på fem år fra datoen, hvor gælden blev re-etableret.

Den 23. juni 2025 indgik aftalepartierne en tillægsaftale, hvorefter aftale om »Betinget eftergivelse af gæld til det offentlige« blev suppleret med følgende punkter:

- En bøde på 50.000 kr. eller derover for overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen skal være omfattet af ordningen for betinget eftergivelse af gæld.
- Foranstaltningsdomme vil skulle have en længstetid på minimum fem år eller være uden længstetid ved endelig dom for at kunne udløse, at gælden genopstår.
- Særligt socialt udsatte skal under visse omstændigheder kunne undgå, at gælden genopstår. Alle, der har fået eftergivelse, og hvor gælden genopstår på grund af kriminalitet, vil således kunne anmode Gældsstyrelsen om, at gælden alligevel ikke skal genopstå, under henvisning til at vedkommende er særligt socialt udsat. Den særlige udsathed skal kunne

dokumenteres, og vurderinger fra relevante myndigheder, der konkluderer, at gælden på grund af den særlige udsathed ikke bør genopstå, vil i den forbindelse skulle vægtes meget højt. De nærmere kriterier for, at eftergivet gæld ikke genopstår, selv om personen har begået kriminalitet, der udløser, at gælden genopstår, vil blive fastsat i lovforslaget. De kriterier, der kan begrunde, at eftergivet gæld alligevel ikke genopstår, er bl.a., at der er tale om særligt socialt udsatte personer, at der ikke er tale om grov kriminalitet, at en genopstået gæld vurderes at ville være til hinder for, at personen holder sig ude af kriminalitet, og at der er en formodning for, at personen har lagt sin kriminelle løbebane bag sig.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Betinget eftergivelse af gæld til det offentlige m.v.

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Regler om eftergivelse af gæld til det offentlige

De gældende regler om eftergivelse af gæld til det offentlige i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder dels almindelige regler om eftergivelse i § 13, stk. 1-5, dels en særlig regel om eftergivelse i stk. 6, der finder anvendelse, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor. Derudover indeholder § 15 a den såkaldte »ret og pligt-ordning«.

De almindelige eftergivelsesregler i § 13, stk. 1-5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige svarer i vidt omfang til gældssaneringsreglerne i konkurslovens afsnit IV om gældssanering. Reglerne for gældssanering finder anvendelse for såvel privat gæld som gæld til det offentlige. Det er i modsætning til eftergivelse efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der udelukkende omfatter gæld til det offentlige. Det fremgår af de almindelige bemærkninger til forslag til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, L 20 som fremsat, side 263, at det er hensigten med eftergivelsesreglerne, at de skal være parallelle med reglerne om gældssanering.

Ved lov nr. 825 af 19. december 1989 blev der indført fælles retningslinjer på hele Skatteministeriets område vedrørende eftergivelse og henstand for personer. Af de almindelige bemærkninger i lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 5, Folketingstidende 1989-90, tillæg A, spalte 157-158, fremgår det om baggrunden for ændringerne, at der med forslaget blev taget udgangspunkt i konkurslovens bestemmelser om gældssanering, idet det også var hensigten at tilpasse skattevæsenets og toldvæsenets eftergivelsespraksis til skifteretternes praksis i sager om gældssanering. Det fremgår endvidere, at hensigten med forslaget var at etablere en ensartet praksis inden for de nævnte myndigheder, der i realiteten behandler de samme sager. Dette skulle

medføre en ensartet behandling af borgerne og dermed en styrkelse af retssikkerheden på dette område. Det anføres endvidere, at harmoniseringen med gældssaneringsreglerne forventedes at ville medføre, at man ofte kan undgå at gennemføre en gældssaneringssag ved skifteretten, når der udelukkende eller i overvejende grad er tale om gæld til skatte- og toldvæsenet.

Det fremgår af § 13, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og fordringer omfattet af § 1 a, stk. 1, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af disse.

Det følger af ordene »inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden«, at den gæld, der skal kunne eftergives, skal tilhøre en gældstype, der omfattes af anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Med andre ord kan der både ske eftergivelse af fordringer, som er under opkrævning hos fordringshaveren, og af fordringer, som er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi betalingsfristen (og dermed tillige forfaldstidspunktet) er overskredet.

Det fremgår herudover af § 13, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer med renter, gebyrer og andre omkostninger kan eftergives, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at eftergivelsen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Endvidere fremgår det af § 13, stk. 1, 3. pkt., at der tilsvarende kan ske eftergivelse af beløb, som personer er pligtige at betale som erstatning for selskabers manglende betaling af skyldige beløb til det offentlige.

Bestemmelsen i § 13, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige oplister i nr. 1-6 seks tilfælde, hvor eftergivelse i almindelighed ikke kan finde sted.

Efter nr. 1 kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede.

Det gælder eksempelvis, hvis skyldneren er ramt af arbejdsløshed, er under uddannelse, har usikre boligforhold eller modtager hjælp i kontanthjælpssystemet eller dagpenge, medmindre skyldners situation må anses som mere eller mindre permanent.

UDKAST

Efter nr. 2 kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld enten (nr. 2, litra a) er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, eller (nr. 2, litra b) er opstået, som følge af at skyldneren har påtaget sig en finansiell risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation, eller (nr. 2, litra c) er stiftet med henblik på forbrug eller (nr. 2, litra d) er gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk.

Nr. 2, litra d, omfatter f.eks. momsgæld, skattegæld eller børnepenge.

Efter nr. 3 kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, medmindre der er tale om gæld i form af sagsomkostninger pålagt i straffesager.

Efter nr. 4 kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor.

Dette kan være tilfældet, hvis skyldneren har haft penge til rådighed efter betaling af fornødenheder og faste udgifter, men uden at bruge dem på at afdrage på sin gæld.

Efter nr. 5 kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren har indrettet sig med henblik på eftergivelse.

Dette kan eksempelvis være tilfældet, ved at skyldneren inden indgivelse af anmodning om eftergivelse har bragt sine aktiver i kreditorly.

Efter nr. 6 kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren stifter ny gæld til det offentlige, efter at eftergivelsessag er indledt.

Dette gælder for nye restancer m.v.

Der skal ved afgørelse efter § 13, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige lægges vægt på gældens alder, jf. stk. 3, 1. pkt.

Da en afgørelse om eftergivelse af gæld alene kan omfatte gæld til det offentlige, skal der endvidere lægges vægt på, om skyldneren udelukkende eller i overvejende grad har gæld i form af offentlige restancer. Udgangspunktet bliver herved, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive gæld til det offentlige, selv om skyldneren i overvejende grad har gæld til private, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan efter en konkret

vurdering give afslag på eftergivelse på grund af gældssammensætningen og henvise skyldner til i stedet at søge om gældssanering ved skifteretten, jf. § 13, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skyldner skal således henvises til at søge gældssanering ved skifteretten, når det vurderes, at det kun er gennem en gældssanering, at skyldner kan opnå en varig forbedring af sine økonomiske forhold. Bestemmelsens anvendelsesområde er tilfælde, hvor de private fordringshavere reelt har opgivet at inddrive gælden, således at det alene er gælden til det offentlige, der er et problem for skyldner. Udgangspunktet vil være, at skifteretten behandler sager, hvor skyldner har gæld både til private og offentlige fordringshavere, mens restanceinddrivelsesmyndigheden behandler sager om eftergivelse, når skyldner primært har gæld til det offentlige, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 266.

Derudover kan eftergivelse nægtes, såfremt der foreligger andre omstændigheder, der taler afgørende imod hel eller delvis eftergivelse, jf. § 13, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Alene skyldnere, som er fysiske personer, kan få eftergivelse efter stk. 1, jf. § 13, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Herudover kan eftergivelse i øvrigt meddeles fysiske eller juridiske personer, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor, uanset om skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede, jf. § 13, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Formålet med denne bestemmelse er at supplere de almindelige regler i stk. 1-5 ved at give mulighed for eftergivelse i visse af de tilfælde, hvor eftergivelse efter de almindelige regler ikke er mulig. Med andre ord er der tale om en opsamlingsbestemmelse, der giver mulighed for eftergivelse, når skyldnerens konkrete sociale eller andre forhold i særlig grad taler for, at det vil være rimeligt at eftergive gælden.

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 13, stk. 6, i forslag til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 281, hvilke forhold der efter den nye ordlyd af bestemmelsen kan føre til eftergivelse. Det anføres således, at den dagældende adgang til eftergivelse i tilfælde af myndighedsfejl, force majeure og force majeure-lignende forhold foreslås opretholdt. Ved § 1, nr. 15, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 blev § 13, stk. 6, nyaffattet. Af de specielle bemærkninger i lovforslaget til denne ændringslov, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 26 som fremsat, side 97, fremgår, at myndighedsfejl, force majeure og force majeure-lignende forhold ligeledes kunne være relevante at inddrage i vurderingen. Fælles for disse forhold er, at der er tale om

forhold, der ligger uden for skyldnerens kontrol. Det er i den forbindelse ikke en forudsætning, at forholdene har en direkte relation til gælden. Det er tilstrækkeligt, at forholdene har haft en væsentlig betydning for skyldnerens situation.

Det fremgår af § 14, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at eftergivelse kan gå ud på bortfald eller nedsættelse af skyldnerens gæld. Det fremgår herudover af 2. pkt., at der i forbindelse med nedsættelse kan træffes bestemmelse om henstand med og afdragsvis betaling af den ikke eftergivne del af gælden. Det fremgår endvidere af 3. pkt., at der i henstands- og afdragsperioden ikke sker forrentning af gælden.

Det fremgår af § 14, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af afdragene og afdragsperiodens længde efter stk. 1. Det er sket i §§ 30 og 31 i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Reglerne er afstemt med de regler, der er fastsat i bekendtgørelse nr. 1363 af 19. december 2008 om gældssanering med senere ændringer.

En afgørelse om eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan ifølge § 15 tilbagekaldes, såfremt skyldneren 1) i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold eller 2) groft tilsidesætter sine forpligtigelser i forbindelse med afvikling af den ikke eftergivne del af gælden.

Bestemmelsen svarer til den tilsvarende bestemmelse i konkurslovens § 229 om ophævelse af en gældssaneringskendelse.

Eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige omfatter alene »gæld til det offentlige«. Eftergivelse efter § 13 omfatter således ikke privates fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden (f.eks. underholdsbidrag). Herudover omfatter eftergivelse efter § 13 ikke pantesikret gæld, i det omfang pantet strækker til. Dette fremgår i forhold til gældssanering af konkurslovens § 199, stk. 2, og det er gældende administrativ praksis, at gældssaneringspraksis på dette område følges. Endelig omfatter eftergivelse efter § 13 ikke udenlandske fordringer, der efter bistandsanmodning fra udlandet inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

§ 15 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer, at ud over i de tilfælde, der er nævnt i § 13, eftergiver restanceinddrivelsesmyndigheden delvis gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i

UDKAST

lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og gæld omfattet af § 1 a, stk. 1, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af gælden efter reglerne i denne paragraf.

Det følger af ordene »inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden«, at den gæld, der skal kunne eftergives, skal tilhøre en gældstype, der omfattes af anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Med andre ord skal der både kunne ske eftergivelse af fordringer, som er under opkrævning hos fordringshaveren, og af fordringer, som er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi betalingsfristen (og dermed tillige forfaldstidspunktet) er overskredet.

Bestemmelsen i § 15 a omhandler den såkaldte »ret og pligt-ordning«, der blev indført ved § 1, nr. 15, i lov nr. 331 af 28. marts 2023 på baggrund af den politiske aftale »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige«, der den 20. juni 2022 blev indgået af den daværende regering (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance, Alternativet og Kristendemokraterne for at hjælpe skyldnere, som gør en indsats for at forbedre deres egen livssituation og økonomiske forhold, så de ikke oplever at være fastlåst af deres gæld.

Eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen« kan ifølge § 15 a, stk. 1, ikke omfatte følgende fordringstyper:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Konfiskationskrav.
- 3) Offerbidrag.
- 4) Gæld, der er pådraget ved erstatningspådragende forhold.
- 5) Gæld, der er pådraget, ved at skyldneren har afgivet urigtige oplysninger over for en offentlig myndighed eller en arbejdsløshedskasse med den virkning, at skyldneren uretmæssigt har modtaget ydelser fra det offentlige eller en arbejdsløshedskasse.
- 6) Pantelikrede fordringer.

Af § 15 a, stk. 3, fremgår, at eftergivelse efter stk. 1 er betinget af, at følgende betingelser er opfyldt på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen:

UDKAST

1) Skyldnerens gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. stk. 1 og 2, inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger, er på mindst 50.000 kr.

2) Skyldneren har inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet modtaget hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i mindst 30 måneder og har herefter samlet i mindst 24 måneder været under uddannelse, jf. stk. 4, i ordinær beskæftigelse, jf. stk. 5, eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 6.

I § 15 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at ved beregning af, hvor længe en skyldner har været under uddannelse, jf. stk. 3, nr. 2, indgår uddannelse på følgende måde:

1) Uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som skyldneren har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til 1 års heltidsstudier.

2) I tilfælde, der ikke er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har gennemført en uddannelse, der er godkendt til uddannelsesstøtte, jf. SU-lovens kapitel 2, med den periode, hvor skyldneren har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.

3) Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

4) Uddannelsesforløb i udlandet, hvor uddannelsen er gennemført og mindst er på niveau med en uddannelse, der er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

I § 15 a, stk. 5, bestemmes, at ved beregning af, hvor længe en skyldner har været i ordinær beskæftigelse, jf. stk. 3, nr. 2, indgår beskæftigelse på følgende måde:

1) Ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet.

2) Ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer

UDKAST

(deltidsbeskæftigelse), indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af varigheden af ansættelsesforholdet.

Af § 15 a, stk. 6, fremgår, at ved beregning af, hvor længe en skyldner har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 3, nr. 2, indgår perioder på følgende måde:

1) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed af perioden, jf. dog nr. 3.

2) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af varigheden af perioden, jf. dog nr. 3.

3) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har været drevet uden at være registreret for et eller flere registreringsforhold efter skatte- og afgiftslove, eller for hvilke der ikke er indgivet angivelser eller indberetninger for skatter og afgifter m.v. efter reglerne i opkrævningsloven, indgår ikke.

I § 15 a, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at skyldnere, der tidligere har fået eftergivelse efter stk. 1, ikke på ny kan få eftergivelse efter stk. 1.

Af § 15 a, stk. 8, fremgår, at en anmodning om eftergivelse efter stk. 1 skal ledsages af dokumentation for, at betingelserne i stk. 3-7 er opfyldt. Hvis 1. pkt. ikke er opfyldt, kan anmodningen afvises.

I § 15 a, stk. 9, 1. pkt., bestemmes, at eftergivelse efter stk. 1 sker, ved at skyldnerens gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. stk. 1 og 2, inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger nedsættes med et beløb, der svarer til 50 pct. af gælden på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen. Det samlede eftergivelsesbeløb kan dog ifølge stk. 9, 2. pkt., højst udgøre 100.000 kr. Af 3. pkt. fremgår, at ved eftergivelsen nedsættes og eventuelt bortfalder fordringerne i denne rækkefølge:

1) Fordringer, der er inddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, dog således at fordringer, der på tidspunktet for eftergivelsen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, eftergives først, og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

2) Fordringer under opkrævning. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølge ud fra deres stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring eftergives først, og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

3) Fordringer, der er ikkeinddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, dog således at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

Endelig bestemmes i § 15 a, stk. 10, at eftergivelse efter stk. 1 kan tilbagekaldes, såfremt skyldneren i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i et svigagtigt forhold.

Af § 7, stk. 1, i lov nr. 331 af 28. marts 2023 fremgår, at bl.a. lovens § 1, nr. 15, trådte i kraft den 1. april 2023. I § 7, stk. 6, bestemmes, at ved vurderingen af, om en skyldner samlet har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 24 måneder, jf. § 15 a, stk. 3, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 1, nr. 15, indgår kun måneder fra og med april 2023. Det betyder, at der i forhold til vurderingen af, om en skyldner opfylder beskæftigelses-/uddannelseskravet, jf. § 15 a, stk. 3, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kun vil kunne indgå måneder fra og med ikrafttrædelsesdatoen, det vil sige fra og med den 1. april 2023. Det tidligste tidspunkt, hvor en skyldner vil kunne opfylde betingelserne for eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen«, er således 24 måneder efter den 1. april 2023, dvs. den 1. april 2025.

2.1.1.2. Oversendelse af gæld til inddrivelse, dækningsrækkefølge og forrentning

Fordringer, der omfattes af anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, overdrages ifølge § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og når sædvanlig rykkerprocedure herefter forges er gennemført.

Ifølge § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige anses fordringer for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden ved registreringen i modtagelsessystemet og får prioritet i dækningsrækkefølgen fra dette tidspunkt. Uanset tidspunktet for registreringen i modtagelsessystemet kan fordringer først dækkes, når de er registreret i inddrivelsessystemet, jf. 2. pkt. Bestemmelsen omhandler fordringer, der registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens nye

inddrivelsessystem, PSRM. For fordringer, der registreres i DMI, gælder ifølge § 49, stk. 1, nr. 2, at en fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI.

For gæld under inddrivelse anvendes den dækningsrækkefølge, der er fastsat i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Af stk. 1 fremgår, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge, jf. dog stk. 12:

- 1) Bøder, tvangsbøder og tilbagebetalingskrav efter § 10 b.
- 2) Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
- 3) Andre fordringer.

Af stk. 2, 1. pkt., fremgår, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvist dækker fordringer inden for samme kategori, jf. stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Efter bestemmelsen anvendes således et FIFO-princip (»first in, first out«) inden for de tre kategorier i nr. 1-3. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. stk. 2, 2. pkt.

For gæld, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, gælder rentebestemmelsen i § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 5, stk. 1, 1. pkt., gælder, at fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen. Renten efter 1. pkt. kan ikke blive mindre end 0 pct., jf. 2. pkt. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 3. pkt. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet, jf. 4. pkt.

Efter § 5, stk. 2, 1. pkt., kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen er udmøntet i § 9 i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Af stk. 1 fremgår, at fordringer, der overdrages til

inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, forrentes efter § 5, stk. 1, 1.-4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. dog bekendtgørelsens §§ 51 og 52.

Af bekendtgørelsens § 9, stk. 2, fremgår, at renten i stk. 1 ikke finder anvendelse på følgende fordringer:

- 1) Fordringer, der i henhold til EU-retsakter skal forrentes med en rente fastsat i henhold til EU-retsakten, uanset at fordringen er oversendt til inddrivelse.
- 2) Fordringer fastsat i henhold til en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag, der fastsætter en rente under inddrivelse, som er højere end inddrivelsesrenten, idet disse fordringer forrentes i henhold til afgørelsen.
- 3) Fordringer, som hviler på et pantebrev, et gældsbevis, et udenretligt frivilligt forlig m.v., og andre fordringer, hvor parterne har aftalt en morarente, som afviger fra renten i stk. 1, jf. dog stk. 3, 3. pkt.
- 4) Fordringer, der hviler på en retsafgørelse, hvor domstolen har truffet afgørelse om en forrentning under inddrivelse, som afviger fra renten i stk. 1, jf. dog stk. 3, 3. pkt.

2.1.1.3. Straffehjemmel og straffereformer

Straffelovens § 1 fastslår legalitetsprincippet i dansk strafferet, hvorefter straf kun kan pålægges for et forhold, hvis strafbarhed er hjemlet ved lov, eller som ganske må ligestilles med et sådant. Dette indebærer, at der i en lov eller en bekendtgørelse, der er udstedt i medfør af lov, skal være hjemmel til at straffe for forholdet.

Både i straffeloven og i en lang række andre love og bekendtgørelser udstedt i medfør af lov findes der hjemmel til at straffe for nærmere definerede overtrædelser i form af handlinger eller undladelser.

Straffelovens 6. kapitel omhandler straffereformerne. Ifølge § 31 er de almindelige straffe fængsel og bøde.

Ifølge § 33, stk. 1, idømmes fængsel på livstid eller på tid, ikke under 7 dage og ikke over 16 år. I tilfælde, hvor der er hjemmel til at forhøje den straf, der er foreskrevet for en lovovertrædelse, kan der dog ifølge stk. 2 idømmes fængsel indtil 20 år. En gerningsmand, der ikke var fyldt 18 år, da gerningen blev udført, kan ifølge stk. 3 ikke idømmes fængsel på livstid. Når fængsel

idømmes for kortere tid end 3 måneder, fastsættes straffen i dage, ellers i måneder og år, jf. stk. 4.

Straffelovens 7. kapitel omhandler betinget fængsel. Af § 56, stk. 1, fremgår, at hvis retten finder det upåkrævet, at fængselsstraf kommer til fuldbyrdelse, bestemmes det i dommen, at fuldbyrdelsen udsættes og bortfalder ved udløbet af prøvetiden. Udsættelsen betinges ifølge stk. 2, 1. pkt., af, at den dømte ikke i prøvetiden begår strafbart forhold, og at den dømte overholder de vilkår, som måtte være fastsat i medfør af §§ 57 og 57 a. Prøvetiden fastsættes af retten og kan i almindelighed ikke overstige 3 år, jf. § 56, stk. 2, 2. pkt. Under særlige omstændigheder kan dog fastsættes en prøvetid på indtil 5 år, jf. 3. pkt.

Straffelovens 9. kapitel omhandler andre retsfølger af den strafbare handling.

2.1.1.4. Foranstaltningsdomme

I straffelovens § 68, 1. pkt., bestemmes, at hvis en tiltalt frifindes for straf i medfør af § 16 – dvs. om straffrihed, hvis personen bl.a. på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles hermed, var utilregnelig i gerningsøjeblikket – kan retten træffe bestemmelse om anvendelse af andre foranstaltninger, der findes formålstjenlige for at forebygge yderligere lovovertrædelser. Såfremt mindre indgribende foranstaltninger som tilsyn, bestemmelser vedrørende opholdssted eller arbejde, afvænningsbehandling, psykiatrisk behandling m.v. ikke findes tilstrækkelige, kan det ifølge § 68, 2. pkt., bestemmes, at den pågældende skal anbringes på psykiatrisk afdeling, i institution for personer med vidtgående psykiske handicap eller under tilsyn med mulighed for administrativ anbringelse eller i egnet hjem eller institution til særlig pleje eller forsorg. Anbringelse i forvaring kan ifølge 3. pkt. ske under de betingelser, der er nævnt i § 70.

En foranstaltningsdom for en psykisk syg gerningsperson vil enten være en dom til anbringelse i hospital for sindslidende (anbringelsesdom), dom til psykiatrisk behandling (behandlingsdom) eller dom til ambulant psykiatrisk behandling.

Hvilken foranstaltning retten i medfør af straffelovens § 68 skal vælge, afhænger af en afvejning af sikkerheds- og behandlingshensyn, ligesom der også lægges vægt på proportionalitetsbetragtninger. Hvis personen vurderes at være farlig, taler forebyggelseshensynet for en anbringelsesdom, så udskrivning fra hospitalet alene kan ske efter en efter en retslig prøvelse af, hvorvidt en udskrivning er forsvarlig. I vurderingen indgår dels de

retsgoder, som skal beskyttes mod den fare, som personen udgør, dels farens nærhed.

Ved foranstaltninger efter straffelovens § 68 fastsættes over for personer, der efter § 16 er frifundet for straf, en længstetid på enten 5 eller højst 3 år, medmindre personen er fundet skyldig i personfarlig kriminalitet, jf. § 68 a, men i øvrigt sker ophør og ændring ved retskendelse efter § 72.

I § 68 a, stk. 1, 1. pkt., bestemmes således, at hvis en foranstaltning efter § 68 eller § 72, jf. § 68, medfører, at den dømte skal anbringes i institution, eller giver foranstaltningen mulighed herfor, fastsættes en længstetid på 5 år for denne foranstaltning.

Institution omfatter hospital for sindslidende, institution for personer med vidtgående psykisk handicap og alle andre institutionslignende forhold, herunder anbringelse på plejehjem og i familiepleje.

Længstetiden omfatter ifølge § 68 a, stk. 1, 2. pkt., også foranstaltninger, som senere fastsættes efter § 72, jf. § 68, og som medfører en lempelse af den hidtidige foranstaltning. Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse fastsætte en ny længstetid på 2 år, jf. § 68 a, stk. 1, 3. pkt.

I § 68 a, stk. 2, 1. pkt., bestemmes, at i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, fastsættes dog i almindelighed ingen længstetid, hvis den dømte findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art, brandstiftelse, voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser.

Opremsningen i § 68 a, stk. 2, 1. pkt., af den personfarlige kriminalitet, der indebærer, at en længstetid normalt ikke fastsættes i dommen, er udtømmende. Det afgøres konkret, om en voldsforbrydelse har karakter af »alvorlig voldsforbrydelse«. Anvendelsen af ordene »i almindelighed« er udtryk for, at retten har mulighed for at fastsætte en længstetid på 5 år, hvis en sådan periode vurderes at være tilstrækkelig til at kunne forebygge yderligere kriminalitet.

Er der ikke fastsat en længstetid, indbringer anklagemyndigheden spørgsmålet om ændring eller endelig ophævelse af foranstaltningen for retten 5 år efter afgørelsen, medmindre spørgsmålet har været forelagt for retten inden for de sidste to år, jf. § 68 a, stk. 2, 2. pkt. Derefter forelægges ifølge 3. pkt. spørgsmålet for retten mindst hvert andet år.

UDKAST

Ved andre foranstaltninger end de i § 68 a, stk. 1, nævnte fastsættes ifølge § 68 a, stk. 3, 1. pkt., for foranstaltningen en længstetid, der ikke kan overstige 3 år.

Hvis der f.eks. er tale om en dom til ambulant psykiatrisk behandling uden mulighed for indlæggelse, kan længstetiden således maksimalt udgøre 3 år, uanset hvilken lovovertrædelse der er tale om.

Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse forlænge længstetiden, jf. § 68 a, stk. 3, 2. pkt. Den samlede tid for foranstaltningen kan ifølge 3. pkt. ikke overstige 5 år.

I § 69 bestemmes, at hvis gerningsmanden ved den strafbare handling foretog sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke er af den i § 16 nævnte beskaffenhed, kan retten, såfremt det findes formålstjenligt, i stedet for at idømme straf træffe bestemmelse om foranstaltninger som nævnt i § 68, 2. pkt.

Af § 69 a, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at hvis en foranstaltning efter § 69 medfører, at den dømte skal anbringes i institution, eller giver foranstaltningen mulighed herfor, fastsættes en længstetid på 5 år for denne foranstaltning og en længstetid for opholdet, der i almindelighed ikke kan overstige 1 år. Længstetiden på 5 år omfatter ifølge 2. pkt. også foranstaltninger, som senere fastsættes efter § 72, jf. § 69 og § 68, 2. pkt., og som medfører en lempelse af den hidtidige foranstaltning. Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse fastsætte en ny længstetid på 2 år for foranstaltningen eller en ny længstetid for opholdet, jf. § 69 a, stk. 1, 3. pkt.

I § 69 a, stk. 2, bestemmes, at i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, fastsættes dog i almindelighed ingen længstetid for foranstaltningen, hvis den dømte findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art, brandstiftelse, voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser. § 68 a, stk. 2, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Af § 69 a, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at ved andre foranstaltninger end de i stk. 1 nævnte fastsættes en længstetid for foranstaltningen, der ikke kan overstige 3 år. Under særlige omstændigheder kan retten ifølge 2. pkt. efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse forlænge længstetiden. Den samlede tid for foranstaltningen kan ikke overstige 5 år, jf. 3. pkt.

2.1.1.5. Forvaring

Efter § 70, stk. 1, kan en person dømmes til forvaring, hvis

- 1) han eller hun findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art eller brandstiftelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser, og
- 2) det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om hans eller hendes person, herunder navnlig om tidligere kriminalitet, må antages, at han eller hun frembyder nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og
- 3) anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare.

Nr. 1 rummer et kriminalitetskriterium, idet det er en betingelse, at personen dømmes for en af de i nr. 1 opregnede former for alvorlig kriminalitet. Nr. 2 udtrykker et farlighedskriterium, mens nr. 3 udtrykker et nødvendighedskriterium.

Under begrebet »alvorlig voldsforbrydelse« i nr. 1 falder f.eks. vold efter straffelovens § 245 i form af knivstik, jf. Højesterets dom af 7. juli 2006, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2006, side 2876. Forvaring kan som følge af den udtømmende opregning af gerningstyper ikke komme på tale over for en person, der findes skyldig i berigelseskriminalitet begået uden anvendelse af vold eller trussel om vold. Derimod er røveri, der netop kendetegnes ved vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold, jf. straffelovens § 288, udtrykkeligt omfattet.

Den nærliggende fare skal ifølge straffelovens § 70, stk. 1, nr. 2, rette sig mod andres liv, legeme, helbred eller frihed. I vurderingen af, om personen frembyder en nærliggende fare, indgår karakteren af de forhold, der foreligger til pådømmelse i retten, og oplysningerne om personen, herunder om tidligere kriminalitet. Tilstedeværelsen af en psykisk afvigelse er ikke i sig selv udslagsgivende, men i praksis vil skønnet over den fare, der udgår fra personen, hvile på en kombination af oplysningerne om nuværende og tidligere kriminalitet og oplysninger om alvorlige karakterafvigelser. Forvaring anvendes derfor navnlig i forhold til personer, der er omfattet af straffelovens § 69.

Ifølge straffelovens § 70, stk. 2, kan en person endvidere dømmes til forvaring, hvis

- 1) han eller hun findes skyldig i voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller i forsøg herpå, og
- 2) det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om hans eller hendes person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at han eller hun frembyder væsentlig fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og
- 3) anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare.

Bestemmelsen i stk. 2 blev indsat ved lov nr. 274 af 15. april 1997 for ved de grove seksualforbrydelser i lidt videre omfang end hidtil over for personer, hvor behandling skønnes at kunne forhindre yderligere kriminalitet af denne art, at kunne anvende forvaring, jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, L 12 som fremsat, side 101.

Det påhviler ifølge § 72, stk. 1, anklagemyndigheden at påse, at en foranstaltning efter §§ 68, 69 eller 70 ikke opretholdes i længere tid og videre omfang end nødvendigt.

Af § 73, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at hvis den, der har begået en strafbar handling, efter dennes foretagelse, men før dom er afsagt, er kommet i en ikke blot forbigående tilstand af den i §§ 16 eller 69 nævnte art, afgør retten, om straf skal idømmes eller bortfalde. Hvis det findes formålstjenligt, kan retten ifølge § 73, stk. 1, 2. pkt., bestemme, at foranstaltninger efter §§ 68 eller 69 skal anvendes i stedet for straf, eller indtil straffen måtte kunne fuldbyrdes.

2.1.1.6. Ungdomssanktion

Ved lov nr. 469 af 7. juni 2001 blev der med straffelovens § 74 a indført en regel med henblik på at styrke indsatsen og reaktionsmulighederne over for den hårde kerne af socialt belastede og utilpassede unge kriminelle, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, L 210 som fremsat, side 6489. Med lovforslaget skulle der i straffeloven indføres en ny ungdomssanktion i form af en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling af 2 års varighed for de 15-17-årige. Ungdomssanktionen skulle give mulighed for at fastholde den unge i længere tid og for samtidig at iværksætte en behandling, der på længere sigt vil kunne få den unge på ret kurs.

I § 74 a, stk. 1, bestemmes således, at hvis en person, der på gerningstiden ikke var fyldt 18 år, har begået grovere personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet, kan retten bestemme, at den pågældende skal undergive sig en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling af 2 års

varighed, hvis det må anses for formålstjenligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser.

Retten kan ifølge § 74 a, stk. 2, 1. pkt., give den dømte pålæg svarende til de vilkår, der kan fastsættes efter § 57. Ifølge § 74 a, stk. 2, 2. pkt., er længstetiden for ophold i døgninstitution eller godkendt opholdssted 1 år og 6 måneder, heraf højst 12 måneder i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Begår en person, der er undergivet en foranstaltning efter stk. 1, ny kriminalitet, kan retten i stedet for at idømme straf forlænge foranstaltningen, herunder længstetiderne efter 2. pkt., med indtil 6 måneder, jf. § 74 a, stk. 2, 3. pkt.

Ungdomssanktion skal som udgangspunkt ikke anvendes, hvis den tiltalte på domstidspunktet er fyldt eller forholdsvis kort tid derefter fylder 18 år, medmindre tiltaltes personlige forhold, herunder den tiltaltes mangel på modenhed, taler for ungdomssanktion i stedet for fængselsstraf.

Afviklingen af ungdomssanktionen kan – uanset om den unge giver samtykke – strække sig ud over det fyldte 18. år. Da ungdomssanktionens varighed er 2 år, vil afviklingen række ud over det 18. år i alle de tilfælde, hvor den unge er fyldt 16 år eller 17 år på domstidspunktet.

Af forarbejderne, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, L 210 som fremsat, side 6492 f., fremgår, at for så vidt angår den »sociale profil« er målgruppen kendetegnet ved, at der er tale om unge med markante tilpasningsproblemer, det vil sige unge med en mangelfuldt udviklet evne til at skabe normale sociale relationer, besvær med at orientere sig i normale sociale sammenhænge og ofte præget af et højt angstniveau med deraf følgende uhensigtsmæssige og grænseoverskridende reaktionsformer, herunder kriminelle handlinger af særlig voldsom eller voldelig karakter. Deres adfærd er i mange tilfælde karakteriseret ved, at de typisk, i forbindelse med at de færdes i grupper, ved truende eller lignende aggressiv adfærd optræder på en måde, der skaber frygt og utryghed i de områder, hvor de færdes.

Endvidere anføres, at anvendelse af ungdomssanktionen forudsætter, at foranstaltningen må anses for formålstjenlig til at imødekomme den unges særlige behov for behandling, og hovedformålet med ungdomssanktionen vil være at varetage det individualpræventive formål med at straffe, det vil sige at undgå, at den unge begår ny kriminalitet. Det vil således være en forudsætning for anvendelse af ungdomssanktionen, at den unge efter en individuel vurdering ikke findes uegnet til behandling.

Det forudsættes, at der kun helt undtagelsesvis kan blive tale om at erklære en ung, der opfylder den »sociale profil«, for uegnet til behandling. Det er ikke en betingelse for idømmelse af ungdomssanktionen, at den pågældende giver samtykke til foranstaltningen.

Desuden anføres, at for så vidt angår kriminalitetens art, er det efter forslaget navnlig tanken, at ungdomssanktionen skal anvendes ved grovere personfarlig kriminalitet, f.eks. vold, røveri og voldtægt. Ungdomssanktionen skal endvidere kunne anvendes i tilfælde af anden alvorlig kriminalitet, herunder mere omfattende berigelseskriminalitet, brugstyverier eller hærværk. Det indgår i grovhedsvurderingen, hvis kriminaliteten er begået i forening med andre (se herom nu straffelovens § 81, nr. 2).

Endelig anføres, at hvad angår strafkravet, bør ungdomssanktionen kunne anvendes i sager, hvor domstolene i dag ville idømme en ubetinget fængselsstraf i intervallet fra 30 dage op til ca. 1 år. Det bør dog ikke være udelukket at anvende sanktionen over for unge, der står til en lidt længere ubetinget fængselsstraf, f.eks. på 1 år og 6 måneder, hvis ungdomssanktionen anses for mere formålstjenlig end almindelig fængselsstraf. Den angivne overgrænse gælder også for kombinationsdomme efter straffelovens § 58, stk. 1. Er alternativet til en ungdomssanktion en kombinationsdom på 2 års fængsel, hvoraf 1 år og 6 måneder gøres betinget, forudsættes der således ikke idømt en ungdomssanktion. Derimod bør der kunne idømmes en ungdomssanktion, hvis alternativet er kombinationsdom på 1 års fængsel, hvoraf f.eks. 6 eller 9 måneder gøres betinget.

En ungdomssanktion kan ikke konverteres til en almindelig fængselsstraf.

2.1.1.7. Sigtelse for et strafbart forhold

Efter retsplejelovens § 752, stk. 1, 1. pkt., skal politiet inden afhøringen af en sigtet gøre den pågældende bekendt med sigtelsen og den manglende pligt til at udtale sig.

Med andre ord skal den, der mistænkes for et strafbart forhold, gøres bekendt med denne mistanke i form af en sigtelse, hvorefter den sigtede vil opnå en række rettigheder, som politiet vil oplyse den pågældende om. Det gælder bl.a. retten til ikke at bidrage med oplysninger til sagens opklaring (det vil sige retten til ikke at foretage »selvinkriminering«), idet oplysninger om personens navn, adresse og fødselsdato dog skal gives. Modsat har den sigtede ret til at udtale sig om sagen og de oplysninger, der indgår i sagen, og ret til at bede politiet om at foretage efterforskningsskridt, som den sigtede finder relevante for sagen, f.eks. afhøring af vidner eller gennemførelsen af tekniske undersøgelser.

2.1.1.8. Anklageskrift

Efter at politiet har etableret det nødvendige bevismateriale, vurderer anklagemyndigheden, om sigtelsen skal frafaldes eller opretholdes. Hvis sigtelsen opretholdes, udarbejdes et anklageskrift med den tiltale, som udgør grundlaget for strafforfølgningen, jf. retsplejelovens § 834.

Anklageskriftet skal ifølge § 834, stk. 2, nr. 4, indeholde en kort beskrivelse af det forhold, der rejses tiltale for, med en sådan angivelse af tid, sted, genstand, udførelsesmåde og andre nærmere omstændigheder, som er nødvendig for en tilstrækkelig og tydelig beskrivelse.

Det er ikke altid muligt at foretage en præcis angivelse af tid og sted m.v., og retspraksis har i flere tilfælde accepteret sådanne upræcise angivelser, bl.a. i sager om grov narkotikakriminalitet.

Når anklageskriftet er indleveret til retten, er straffesagen formelt indledt ved retten, jf. § 835, stk. 1. Retten sender straks efter indledningen en kopi af anklageskriftet til den tiltalte og skal senest samtidig med forkyndelse af indkaldelse, jf. § 844, stk. 2, forkynde kopi af anklageskriftet for den pågældende, jf. § 835, stk. 2.

Ifølge retsplejelovens § 831, stk. 1, der er den første bestemmelse i retsplejelovens kapitel 76 om tilståelsessager, kan sagen dog straks fremmes til dom, uden at der udarbejdes anklageskrift, hvis den sigtede i et retsmøde efter § 694, stk. 3, afgiver en uforbeholden tilståelse i en straffesag, hvor lægdommere ellers skulle have medvirket, hvis

- 1) tilståelsens rigtighed bestyrkes ved de i øvrigt foreliggende oplysninger,
- 2) sigtede og anklageren giver samtykke,
- 3) retten ikke finder det betænkeligt at afgøre sagen uden hovedforhandling og
- 4) der ikke bliver spørgsmål om anvendelse af straffelovens § 70.

Lægdommere, dvs. domsmænd og nævninger, medvirker i pådømmelsen af straffesager, i det omfang det følger af retsplejelovens § 686, stk. 2 og 4.

2.1.1.9. Anklagemyndighedens brug af bødeforelæg

I retsplejelovens kapitel 76 finder man også § 832 om anklagemyndighedens brug af bødeforelæg. Af § 832, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at i sager om lovovertrædelser, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan anklagemyndigheden i et bødeforelæg tilkendegive sigtede, at sagen kan

afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en i bødeforelægget angivet bøde. Fristen kan ifølge 2. pkt. efter anmodning forlænges af anklagemyndigheden. Af stk. 2 fremgår, at reglerne i § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, om krav til indholdet af anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg. Efter stk. 3 kan en sigtet under 18 år i umiddelbar forbindelse med lovovertrædelsen vedtage en bøde uden samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden. Ifølge stk. 4, 1. pkt., bortfalder videre forfølgning, hvis sigtede vedtager bøden, jf. dog § 724, stk. 2, og § 832 a, stk. 2. Vedtagelsen har ifølge § 832, stk. 4, 2. pkt., samme gentagelsesvirkning som en dom.

2.1.1.10. Kumulation

Retsplejelovens § 705 omhandler såkaldt »kumulation«. Efter stk. 1 bør samtidig forfølgning mod samme sigtede for flere forbrydelser eller mod flere sigtede som delagtige i en eller flere forbrydelser ske under én sag, hvis dette kan ske uden urimelig forhaling eller vanskelighed.

Kumulation efter § 705 bør ske, når den samme sigtede har begået flere forbrydelser (objektiv kumulation), eller når flere sigtede har deltaget i den samme forbrydelse (subjektiv kumulation), og derfor må en kumulation, der skyldes, at to personer er medskyldige i samme forbrydelse, omfatte samtlige strafbare handlinger, som disse har begået uafhængigt af hinanden, og samtlige personer, der er medskyldige i disse handlinger. Det er dog som nævnt en forudsætning, at kumulation ikke må medføre væsentlig forhaling eller vanskelighed.

2.1.1.11. Strafansvar for overtrædelser af skatte- og afgiftslovgivningen

Der findes på Skatteministeriets område en lang række love med bestemmelser om strafansvar for overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen m.v.

Det gælder bl.a. opkrævningsloven, der ifølge § 1, stk. 1, gælder for opkrævning af skatter og afgifter m.v., for hvilke virksomheder, selskaber, fonde eller foreninger m.v. er eller skulle have været registreret hos eller anmeldt til Skatteforvaltningen, i det omfang der ikke er fastsat særlige bestemmelser i anden lovgivning eller i EF-forordninger.

Ifølge § 1, stk. 2, 1. pkt., gælder loven i de tilfælde, der er nævnt i §§ 9 og 10 a og kapitel 4 a, i det omfang det er fastsat i §§ 9 og 10 a og kapitel 4 a. I de tilfælde, der er nævnt i § 16, gælder kapitel 5, § 8, stk. 1, nr. 4, og stk. 2 og 3, § 12, stk. 5, og § 13 tillige betalinger vedrørende andet end skatter

UDKAST

og afgifter, jf. § 1, stk. 2, 2. pkt. Loven gælder i øvrigt, i det omfang det af bestemmelser i loven følger, at loven helt eller delvis finder anvendelse, jf. § 1, stk. 2, 3. pkt.

Loven gælder ifølge § 1, stk. 3, derudover for opkrævning af andre skatter og afgifter m.v. end de i stk. 1 nævnte, i det omfang der i anden lovgivning henvises til opkrævningsloven.

Loven gælder ifølge § 1, stk. 4, uanset stk. 1 ikke opkrævning af told og opkrævning efter aktiesparekontoloven.

Endelig bestemmes i § 1, stk. 5, at loven kun gælder for opkrævning af virksomhedens ejers, selskabets, fondens eller foreningens egne indkomstskatter, i det omfang dette er særligt fastsat i anden lovgivning.

I opkrævningslovens § 17, stk. 1, bestemmes, at med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt

1) overtræder § 2, stk. 1 eller 2, § 9, stk. 1 eller 2, § 11, stk. 11, 1. pkt., eller

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for angivelse eller indberetning til indkomstregisteret af skatter eller afgifter m.v. efter § 2, stk. 1, eller § 9, stk. 1 eller 2.

Opkrævningslovens § 2, stk. 1, 3. pkt., bestemmer, at for hver afregningsperiode – der ifølge 1. pkt. er kalendermåneden, medmindre der i anden lovgivning er henvist til afgiftsperioden, der da vil være afregningsperioden, jf. 2. pkt. – og for hver skat eller afgift m.v. skal der indgives en angivelse med de oplysninger, som følger af reglerne i den enkelte skatte- og afgiftslov.

Ifølge § 2, stk. 2, 1. pkt., skal angivelser vedrørende de i bilag 1, liste A, nævnte love indgives til Skatteforvaltningen senest den 15. i den første måned efter udløbet af afregningsperioden. Angivelser vedrørende den lov, som er nævnt i bilag 1, liste B, dvs. kildeskatteloven, skal ifølge § 2, stk. 2, 2. pkt., indgives til Skatteforvaltningen senest den 10. i den første måned efter udløbet af afregningsperioden, jf. dog stk. 6. I januar måned skal disse angivelser dog ifølge 3. pkt. indgives senest den 17. januar.

Opkrævningslovens § 9, stk. 1, 1. pkt., bestemmer, at den, der ikke er autoriseret eller registreret efter afgiftslovene nævnt i bilag 1, liste A, nr. 1-4, 7 og 8, og som fra andre EU-lande har modtaget varer omfattet af disse afgiftslove, ved modtagelsen af varerne skal angive den afgiftspligtige mængde af varerne til Skatteforvaltningen. Angivelsen skal ifølge § 9, stk. 1, 2. pkt., være underskrevet af den, der har modtaget varerne, eller af

UDKAST

sælgerens fiskale repræsentant her i landet. I § 9, stk. 2, 1. pkt., bestemmes, at varemottagere, der ikke er erhvervsdrivende, og som fra andre EU-lande modtager varer m.v., der er afgiftspligtige efter de afgiftslove, der er nævnt i bilag 1, liste A, nr. 5, 6, 9-16 og 31, ved modtagelsen af varerne skal angive den mængde varer, hvoraf der skal betales afgift til Skatteforvaltningen. Angivelsen skal ifølge § 9, stk. 2, 2. pkt., være underskrevet af varemottageren.

Opkrævningslovens § 11, stk. 11, bestemmer i 1. pkt., at ejeren eller den ansvarlige daglige ledelse af en virksomhed ikke må fortsætte eller indlede driften af virksomheden, hvis virksomhedens registrering er ophørt, inddraget eller nægtet efter stk. 9 eller efter en eller flere andre skatte- og afgiftslove.

Af opkrævningslovens § 17, stk. 2, fremgår, at den, som begår en af de i stk. 1 nævnte overtrædelser med forsæt til at unddrage statskassen skatter eller afgifter m.v., straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Efter straffelovens § 289, stk. 1, straffes med fængsel indtil 8 år den, som for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding gør sig skyldig i overtrædelse af særligt grov karakter af skatte-, told-, afgifts- eller tilskudslovgivningen eller af § 289 a. Efter § 289, stk. 2, finder stk. 1 kun anvendelse, hvis der i den i stk. 1 nævnte lovgivning er henvist til denne bestemmelse. Ved udmåling af tillægsbøde efter § 50, stk. 2, i forbindelse med overtrædelse af stk. 1 skal der lægges vægt på, om forbrydelsen er af særlig grov beskaffenhed navnlig på grund af udførelsesmåden, eller fordi forbrydelsen er udført af flere i forening, eller når et større antal forbrydelser er begået, jf. § 289, stk. 3.

I opkrævningslovens § 17, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder den, som forsætligt eller ved grov uagtsomhed driver en virksomhed, selv om registreringen er inddraget efter opkrævningslovens § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b. Virksomheden kan dog ifølge § 17, stk. 3, 2. pkt., afvikle allerede indgåede ansættelses- og kontraktforhold, der gør det påkrævet at indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, med kortest muligt varsel. Skatteministeren kan ifølge 3. pkt. fastsætte nærmere regler om afregningen, herunder om forkortet afregningsperiode og indbetalingsfrist.

I § 17, stk. 4, bestemmes, at i forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelserne i forskrifterne.

2.1.1.12. Bøder for overtrædelser af skatte- og afgiftslovgivningen

Skatteforvaltningen har også hjemmel til at afgøre visse overtrædelser af opkrævningsloven administrativt ved brug af et bødeforelæg. I opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., bestemmes således, at hvis en overtrædelse skønnes ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter ansøgning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i tilkendegivelsen. I 2. pkt. bestemmes, at retsplejelovens § 752, stk. 1, om sigtelse af den mistænkte finder tilsvarende anvendelse.

Med andre ord vil også Skatteforvaltningen kunne rejse en sigtelse mod den, der mistænkes for en overtrædelse af de bestemmelser, der ifølge opkrævningslovens § 17 er straffelagte.

Opkrævningslovens § 18, stk. 2, bestemmer, at med hensyn til den tilkendegivelse, som er nævnt i stk. 1, finder bestemmelsen om tiltalerejsning i retsplejelovens § 895 tilsvarende anvendelse.

Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelsen inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning, jf. opkrævningslovens § 18, stk. 3.

Bøder i sager, der afgøres administrativt, opkræves ifølge stk. 4 af Skatteforvaltningen.

Også kildeskatteloven indeholder straffebestemmelser.

Ifølge kildeskattelovens § 74, stk. 1, straffes med bøde den, som forsætligt eller ved grov uagtsomhed

1) undlader at opfylde pligt til at foretage indeholdelse af A-skat, arbejdsmarkedsbidrag, udbytteskat m.v., royaltyskat, renteskat eller skat som nævnt i § 65 B, stk. 1,

2) undlader rettidigt at afgive de i § 66, stk. 2, eller § 66 A, stk. 1, omhandlede oplysninger,

3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om de i § 66, stk. 2, eller § 66 A, stk. 1, omhandlede forhold, eller

4) anmoder om elektroniske skattekortoplysninger hos Skatteforvaltningen vedrørende personer, som man på anmodningstidspunktet ikke kan påregne at skulle udbetale A-indkomst til.

Begås overtrædelsen med forsæt til at unddrage det offentlige skat, eller foreligger der i øvrigt skærpende omstændigheder, kan straffen ifølge § 74, stk. 2, stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Kildeskattelovens § 74 A bestemmer, at på samme måde som anført i § 74 straffes den, som undlader at følge et pålæg efter denne lovs § 86 A eller § 86 B, stk. 1. § 86 A omhandler et pålæg om daglig digital registrering af oplysninger (logbog) om de personer, der er beskæftiget hos den pågældende arbejdsgiver, mens § 86 B, stk. 1, omhandler pålæg til en arbejdsgiver om at benytte en virksomhed, der er registreret som leverandør af lønadministrationsydelser efter regler, der er udstedt i medfør af lov om et indkomstregister, i forbindelse med virksomhedens lønadministration.

Efter kildeskattelovens § 75 straffes på samme måde som anført i § 74 den, som forsætligt eller groft uagtsomt

1) modtager A-indkomst eller arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, uden at der er indeholdt A-skat eller arbejdsmarkedsbidrag,

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for afgørelse efter § 45, stk. 1 og 3, § 48, stk. 7, § 49 B, stk. 3, § 51, § 52, stk. 5, eller § 53 eller i forbindelse med en af de i disse bestemmelser nævnte ansøgninger eller anmodninger fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse,

3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved beregning af passivposter efter § 33 D eller i forbindelse med en sådan beregning fortier oplysninger af betydning for denne eller

4) undlader at afgive oplysninger om de i § 86, stk. 4 og 5, nævnte forhold eller afgiver urigtige og vildledende oplysninger om de i § 86, stk. 4 og 5, nævnte forhold.

Kildeskattelovens § 76 bestemmer, at i forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Af § 78, stk. 1, fremgår, at i sager om overtrædelse af §§ 74-77, der behandles administrativt, jf. § 79, finder retsplejelovens § 752, stk. 1, tilsvarende

anvendelse. Det indebærer, at Skatteforvaltningen kan rejse en sigtelse for disse overtrædelser.

Skatteforvaltningen har også hjemmel til at afgøre de ovenfor nævnte overtrædelser af kildeskatteloven administrativt ved brug af et bødeforelæg. I kildeskattelovens § 79, stk. 1, bestemmes således, at såfremt overtrædelserne ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt vedkommende erkender sig skyldig i overtrædelserne og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

I stk. 2 bestemmes, at med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelsen i retsplejeloven om indholdet af anklageskrift i politisager tilsvarende anvendelse.

I stk. 3 bestemmes, at hvis bøden betales i rette tid, eller bliver den efter stedfunden vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

Bøder, der afgøres administrativt efter § 79, opkræves ifølge § 79 A af Skatteforvaltningen.

Toldlovens § 73, stk. 1, bestemmer, at med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1) Undlader for Skatteforvaltningen at angive varer, der indføres til eller udføres fra det danske toldområde eller fraføres eller tilføres en frihavn eller et toldoplag i det danske toldområde, når en sådan angivelse er foreskrevet i denne lov, de i medfør af loven fastsatte forskrifter eller artikel 127, stk. 1, artikel 145, stk. 1, artikel 158, stk. 1, artikel 263, stk. 1, artikel 270, stk. 1, artikel 271, stk. 1, eller artikel 274, stk. 1, i EU-toldkodeksen.

2) Fjerner varer, der er forseglet af toldmyndighederne eller efter disses bestemmelse.

3) Bruger eller forbruger uberigtigede varer, jf. dog § 3 og § 46.

4) Bruger eller forbruger varer, der er fritaget for told og afgifter efter § 58.

5) Sælger eller på anden måde overdrager varer, der er fritaget for told og afgifter efter § 58 og § 59 i strid med de for told- og afgiftsfriheden fastsatte betingelser.

6) Tilbagefører fra et befordringsmiddel eller på anden måde tilbageholder varer, der er angivet til udførsel mod godtgørelse af eller fritagelse for told eller afgifter uden at angive dette for Skatteforvaltningen.

I § 73, stk. 2, bestemmes, at hvis handlingen er foretaget med forsæt for at undgå betaling af told eller afgifter, straffes den som smugleri med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Efter toldlovens § 73, stk. 3, straffes på samme måde som anført i stk. 2 den, der forsætligt eller groft uagtsomt sælger eller på anden måde overdrager, køber eller på anden måde erhverver, modtager, transporterer eller opbevarer indsmuglede varer. I stk. 4 bestemmes, at overtrædelse af stk. 1-3 eller straffelovens § 289 medfører pligt til at betale de på varerne hvilende told- og afgiftsbeløb.

Efter toldlovens § 76, stk. 1, straffes med bøde den, der, uden at forholdet er omfattet af § 73, forsætligt, groft uagtsomt eller i gentagne tilfælde inden for 2 år over for Skatteforvaltningen til brug i toldforhold:

- 1) Foretager en urigtig angivelse.
- 2) Fremlægger urigtige eller mangelfulde dokumenter eller regnskaber.
- 3) I øvrigt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger.
- 4) Undlader at underrette Skatteforvaltningen om en for lav ansættelse, jf. § 13, 2. pkt.

Er handlingen foretaget med forsæt for at undgå betaling af told eller afgift eller for at opnå uberettiget fritagelse for eller godtgørelse af told eller afgift, straffes den ifølge toldlovens § 76, stk. 2, med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Med bøde straffes ifølge toldlovens § 79 den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

- 1) Undlader at give oplysninger, som Skatteforvaltningen kan afkræve den pågældende efter § 17, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 62, stk. 1.
- 2) Undlader at efterkomme et i medfør af § 10 d, stk. 1, § 15, stk. 2, § 17, stk. 1 og 4, § 19, stk. 3, § 20, stk. 1-3, eller § 27, stk. 1, meddelt påbud.
- 3) Overtræder eller forsøger at overtræde § 10 c, stk. 1, § 18, § 19, stk. 1-3, § 20, stk. 2 og 3, § 23, § 27, stk. 2, § 28, stk. 3 og 5, og § 29, stk. 1, 3 og 4.

4) Overtræder eller forsøger at overtræde ordens- og kontrolforskrifter i de af EU udstedte forordninger på toldlovgivningens område.

I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der ifølge toldlovens § 79 a fastsættes straf af bøde for den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelser i forskrifterne.

Også toldloven indeholder en bestemmelse om administrativ afgørelse af overtrædelsessager. I toldlovens § 80, stk. 1, 1. pkt., bestemmes således, at hvis en overtrædelse skønnes ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, hvis den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde. Fristen kan ifølge 2. pkt. efter begæring forlænges.

I toldlovens § 80, stk. 3, bestemmes, at med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelsen om tiltalerejsning i retsplejelovens § 895 tilsvarende anvendelse.

Ifølge toldlovens § 80, stk. 4, bortfalder videre forfølgning, hvis bøden betales i rette tid, eller hvis den efter vedtagelse bliver inddrevet eller afsonet.

Skattekontrollovens kapitel 9 indeholder flere straffebestemmelser, ligesom kapitel 10 om straffeprocessuelle regler med § 86 har en bestemmelse om bødeforelæg.

Efter skattekontrollovens § 82, stk. 1, straffes den, som med forsæt til at unddrage det offentlige skat afgiver urigtige, vildledende eller ufuldstændige oplysninger til Skatteforvaltningens brug for afgørelse af skattepligt eller skatteansættelse, for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Begås handlingen groft uagtsomt, straffes med bøde, jf. skattekontrollovens § 82, stk. 3.

Ifølge § 83, stk. 1, skal en skattepligtig, der modtager en årsopgørelse uden at have afgivet de til skatteansættelsen pligtige oplysninger, jf. § 2, inden 4 uger efter udløb af fristen for afgivelse af sådanne oplysninger, jf. § 10, underrette Skatteforvaltningen, hvis ansættelsen er for lav.

Ifølge § 83, stk. 2, skal en skattepligtig, som modtager en skønsmæssig ansættelse af den skattepligtige indkomst, jf. § 74, inden 4 uger efter modtagelsen underrette Skatteforvaltningen, hvis ansættelsen er for lav.

UDKAST

Ifølge § 83, stk. 3, skal en skattepligtig, som ikke modtager en årsopgørelse eller et oplysningsskema, afgive de til skatteansættelsen pligtige oplysninger inden oplysningsfristernes udløb, jf. § 10.

Efter § 83, stk. 4, straffes den, som med forsæt til at unddrage det offentlige skat overtræder stk. 1-3, for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Begås overtrædelsen groft uagtsomt, straffes med bøde, jf. skattekontrollovens § 83, stk. 5.

Efter § 84 straffes med bøde den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1) undlader at afgive oplysninger om udenlandske pensionsordninger, jf. §§ 16-19 og 21, og oplysninger om gaver til ikke fuldt skattepligtige i udlandet, jf. § 23, eller undlader at følge et påbud efter § 20,

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om opfyldelse af betingelserne for begrænset dokumentationspligt vedrørende kontrollerede transaktioner, jf. § 40,

3) undlader at afgive oplysninger efter anmodning fra Skatteforvaltningen om ejer- og medlemsfortegnelse i selskaber, jf. §§ 24-27, årsregnskaber, jf. § 6, stk. 1, nr. 1, og § 53, og formueoplysninger, jf. §§ 55 og 56,

4) undlader at opfylde pligten til at opbevare materiale efter de regler, som skatteministeren har fastsat efter § 6, stk. 1, nr. 3,

5) undlader rettidigt at indgive den skriftlige dokumentation vedrørende kontrollerede transaktioner, som der er pligt til at udarbejde efter § 39, eller land for land-rapport, jf. §§ 48, 49 og 51, eller revisorerklæring efter § 43 eller

6) som led i virksomhed udsteder en faktura med et urigtigt indhold eller udsteder anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, når dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Skattekontrollovens § 86, stk. 1 bestemmer, at i sager om overtrædelse af bestemmelserne i kapitel 9, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen i et bødeforelæg tilkendegive den sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale den i bødeforelægget angivne bøde.

UDKAST

Ifølge § 86, stk. 2, finder retsplejelovens § 834 om indholdet af et anklageskrift anvendelse på tilkendegivelsen efter skattekontrollovens § 86, stk. 1.

Vedtager den sigtede bøden, bortfalder videre strafferetlig forfølgning, og vedtagelsen har samme gentagelsesvirkning som en dom, jf. skattekontrollovens § 86, stk. 3.

Bøder i sager, der afgøres administrativt, opkræves af Skatteforvaltningen, jf. stk. 4.

Der findes også i en lang række andre love på Skatteministeriets område straffebestemmelser og bestemmelser om at kunne afgøre en sag administrativt ved anvendelsen af et bødeforelæg.

Det fremgår af Den juridiske vejledning 2025-1, afsnit A.C.3, at Skatteforvaltningen (dvs. i praksis Skattestyrelsen) kan afslutte en straffesag administrativt med et bødeforelæg, når overtrædelsen ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, og den pågældende erklærer sig enig i Skattestyrelsens vurdering af strafansvaret. Det er således Skattestyrelsen, der rejser sigtelse over for en borger eller virksomhed og udsteder et bødeforelæg.

Er den pågældende ikke enig i Skattestyrelsens vurdering, er det altid domstolene, der har kompetencen til at afgøre straffesagen. Enhver, der er sigtet for en strafbar overtrædelse, har således krav på at få skyldsspørgsmålet og strafudmålingen afgjort ved retten.

Vurderes overtrædelsen at medføre højere straf end bøde, dvs. frihedsstraf, eller erklærer den pågældende sig uenig i Skattestyrelsens vurdering, bliver straffesagen oversendt af Skattestyrelsen til politiet med henblik på domstolsbehandling. Det er hovedreglen, at sager, hvor der er unddraget skatter og afgifter for et beløb over 500.000 kr., er omfattet af straffelovens § 289 om grov skattesvig. Disse sager skal derfor oversendes til politiet. Denne beløbsgrænse blev hævet den 1. januar 2024, jf. forarbejderne til lov nr. 1795 af 28. december 2023 i Folketingstidende 2023-2024, tillæg A, L 52 som fremsat, side 10 ff.

Følgende typer af sager er omfattet af Skattestyrelsens kompetence til at afslutte en straffesag administrativt med et bødeforelæg (her er det således Skattestyrelsen, der sigter en skyldner og fastsætter en bødestraf):

- Sager, hvor der i førstegangstilfælde forsætligt er unddraget skat eller afgift, hvis det samlede forsætligt unddragne beløb ikke er over 500.000 kr.

UDKAST

- Sager, hvor der i kvalificerede gentagelsestilfælde forsætligt er unddraget skat eller afgift, hvis det samlede forsætligt unddragne beløb ikke er over 250.000 kr.
- Sager, hvor der forsætligt er unddraget told i den legale varetrafik, hvis der ikke er unddraget over 100.000 kr.
- Smuglerisager, hvor overtrædelsen vedrører et unddraget told- og afgiftsbeløb, der ikke er over 15.000 kr. vedrørende erhvervsmæssigt smugleri m.v. og 30.000 kr. vedrørende smugleri m.v. af ikkeerhvervsmæssig karakter.
- Sager, hvor unddragelsen skyldes grov uagtsomhed.
- Sager, hvor det strafbare forhold er begået af en juridisk person, medmindre forholdet er omfattet af straffelovens § 289 om grov skattesvig.
- Ordensbødesager, dvs. sager, hvor bøden er fastsat til bestemte beløb og dermed ikke bliver udmålt ud fra en eventuel eller mulig unddragelse.

Af Den juridiske vejledning 2025-1, afsnit A.C.3.5.2.1 om beregning af normalbøde i straffesager om unddragelse af skatter og afgifter, fremgår om praksis, at ved unddragelse af skatter, moms, lønsumsafgift og punktafgifter beregnes bøden til to gange det samlede unddragelsesbeløb, når der var forsæt til unddragelsen. Hvis ansvarssubjektet er en fysisk person, straffes med bøde, hvis de forsætlige unddragelser ikke overstiger 500.000 kr.

Ved grov uagtsomhed udgør bøden én gang det samlede unddragelsesbeløb.

Efter ændring af sanktionspraksis fra den 1. januar 2024 gøres bødeansvar ikke gældende i førstegangstilfælde, hvis unddragelsesbeløbet ikke overstiger 20.000 kr. Hvis unddragelsesbeløbet er mellem 20.000 kr. og 40.000 kr., afsluttes sagen i førstegangstilfælde med en bøde på 5.000 kr.

Gældende praksis kan sammenfattes således, jf. tabel 1 og 2 om henholdsvis forsætlig og groft uagtsom skatte- eller afgiftsunddragelse:

Tabel 1. Sanktionsniveau ved forsætlig skatte- eller afgiftsunddragelse

	Førstegangstilfælde	Gentagelsestilfælde
Indtil 20.000 kr.	Ingen bøde	2 x det unddragne beløb
Mere end 20.000 kr., men ikke over 40.000 kr.	5.000 kr.	2 x det unddragne beløb
Overstiger 40.000 kr.	2 x det unddragne beløb	2 x det unddragne beløb
500.000 kr. eller derover	Påstand om frihedsstraf efter straffelovens § 289 samt tillægsbøde på 2 x det unddragne beløb	Er der tidligere straffet for skatte- og afgiftsunddragelse for mere end 250.000 kr., nedsættes beløbsgrænsen for frihedsstraf på 500.000 kr. til 250.000 kr. Desuden udmåles en tillægsbøde

	på 2 x det unddragne beløb
--	----------------------------

Kilde: Skatteministeriet 2025

Tabel 2. Sanktionsniveau ved groft uagtsom skatte- eller afgiftsunddragelse

	Førstegangstilfælde	Gentagelsestilfælde
Indtil 20.000 kr.	Ingen bøde	1 x det undtagne beløb
Mere end 20.000 kr., men ikke over 40.000 kr.	5.000 kr.	1 x det undtagne beløb
Overstiger 40.000 kr.	1 x det undtagne beløb	1 x det undtagne beløb

Kilde: Skatteministeriet 2025

Det bemærkes, at tabel 2 omfatter grov uagtsomhed, idet der ikke straffes i sager, hvor der alene er handlet simpelt uagtsomt.

Et vedtaget bødeforlæg har samme retsvirkning som en endelig dom og indebærer, at sagen kan afsluttes uden videre forfølgning.

2.1.1.13. Anke af straffedomme

Retsplejelovens kapitel 82 indeholder bestemmelser om anke af straffedomme til landsretten. Efter § 901, 1. pkt., kan byrettens domme i straffesager ankes til landsretten af anklagemyndigheden eller af tiltalte i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel. Anke sker ifølge 2. pkt. til den landsret, i hvis kreds byretten ligger. Anken kan ud over dommen omfatte den forudgående behandling af sagen og de afgørelser, der er truffet under sagen, jf. 3. pkt.

Ifølge § 902, stk. 1, kan anklagemyndigheden kun anke, når der efter loven kan idømmes andre offentligretlige følger end bøde, konfiskation eller frakendelse i medfør af færdselsloven for lovovertrædelsen, medmindre anken er til fordel for tiltalte.

Tiltalte kan ifølge retsplejelovens § 902, stk. 2, kun anke, når tiltalte er idømt andre offentligretlige følger end bøde, konfiskation eller frakendelse i medfør af færdselsloven, eller når tiltalte uden anvendelse af retsplejelovens § 897, stk. 1, er idømt en samlet bøde på over 20.000 kr. eller konfiskation for mere end 20.000 kr.

Afgørelser efter §§ 899 og 900 kan ifølge § 902, stk. 3, ikke indbringes for højere ret, medmindre anklagemyndigheden anker til fordel for tiltalte.

UDKAST

Efter § 899 kan en sag kan afgøres, ved at tiltalte i retten vedtager en nærmere bestemt bøde eller konfiskation af bestemte genstande eller et bestemt beløb, hvis

- 1) lovovertrædelsen efter loven kan straffes med bøde eller medføre konfiskation,
- 2) retten ikke finder grund til at betvivle tiltaltes skyld og
- 3) anklageren giver samtykke.

Lovens fastsættelse af bødens størrelse er ifølge stk. 2 ikke bindende ved bødevedtagelse efter stk. 1. Hvis tiltalte vedtager en bøde eller konfiskation efter stk. 1, tilføres ifølge stk. 3 retsbogen oplysninger herom. En vedtagelse har ifølge stk. 4 samme virkning som en dom med hensyn til fuldbyrdelse og gentagelsesvirkning.

§ 900 omhandler muligheden for at afgøre visse sager ved tildeling af en advarsel.

Efter § 903, stk. 1, kan Procesbevillingsnævnet tillade anke af domme, der ikke kan ankes efter § 902, stk. 1 og 2, hvis sagen er af principiel karakter, eller hvis særlige grunde i øvrigt taler for det.

Ifølge § 904, stk. 1, er ankefristen 14 dage, som regnes fra dommens afsigelse, jf. dog stk. 2 og 3. Hvis dommen skal forkyndes efter § 219 a, stk. 5, regnes tiltaltes ankefrist fra forkyndelsen, jf. § 904, stk. 2. Hvis sagen er afgjort efter § 897 og tiltalte ikke var til stede eller gjort bekendt med tidspunktet for dommens afsigelse, regnes tiltaltes ankefrist fra den dag, hvor retten har sendt en udskrift af dommen til tiltalte, jf. § 904, stk. 3.

Af § 905, stk. 1, fremgår, at hvis en dom eller afgørelse er anket efter §§ 902 eller 903, kan også modparten anke (kontraanke), når en sådan anke iværksættes inden 14 dage efter, at modparten har fået meddelelse om den anden parts anke, jf. dog stk. 2 og 3.

Er en dom eller afgørelse anket af anklagemyndigheden efter § 902, jf. § 904, regnes ifølge § 905, stk. 2, tiltaltes frist for kontraanke uanset tidspunktet for anklagemyndighedens anke inden for ankefristen fra dagen efter udløb af ankefristen efter § 904, stk. 1.

Hvis tiltalte har fået tilladelse til anke efter § 903, regnes anklagemyndighedens frist for kontraanke fra det tidspunkt, hvor Procesbevillingsnævnet har sendt anklagemyndigheden underretning om tilladelsen, jf. § 905, stk. 3.

UDKAST

Vil anklagemyndigheden anke til skade for tiltalte efter § 902, jf. § 904, eller kontraanke til skade for tiltalte over for tiltaltes anke efter samme bestemmelser, skal ifølge § 907, stk. 1, 1. pkt., en meddelelse om anke være landsretten i hænde inden udløb af fristen for anklagemyndighedens anke eller kontraanke.

Vil anklagemyndigheden i andre tilfælde anke eller kontraanke til skade for tiltalte, skal anklagemyndigheden ifølge § 907, stk. 2, forkynde en meddelelse om anke for tiltalte inden udløb af fristen for anklagemyndighedens anke eller kontraanke.

Anklagemyndigheden kan ifølge § 907, stk. 3, 1. pkt., iværksætte anke til fordel for tiltalte, selv om ankefristen er udløbet. Sådan anke hindres heller ikke, ved at tiltalte har givet afkald på anke, jf. 2. pkt.

Vil tiltalte anke, må ifølge § 908, stk. 1, tiltalte give meddelelse herom inden udløb af ankefristen.

Efter § 914, stk. 1, kan modparten, når anke er sket, anmode landsretten om straks at afvise ankesagen, hvis

- 1) de frister og fremgangsmåder, der er fastsat i retsplejelovens kapitel 82, ikke er overholdt,
- 2) den, der anker, mangler beføjelse til at anke,
- 3) den påberåbte ankegrund utvivlsomt ikke kan føre til ophævelse af dommen eller
- 4) anke er udelukket efter § 902.

Retten kan ifølge stk. 2 endvidere afvise sagen af egen drift af de i stk. 1 nævnte grunde. Afvisning efter stk. 1 eller stk. 2 sker ifølge stk. 3 ved kendelse, efter at der er givet den part, der anker, adgang til at udtale sig mundtligt eller skriftligt.

Om anke til Højesteret bestemmer retsplejelovens § 932, stk. 1, 1. pkt., at landsrettens domme i straffesager kun kan ankes med Procesbevillingsnævnets tilladelse. Sådan tilladelse kan ifølge 2. pkt. meddeles, hvis sagen er af principiel karakter, eller hvis særlige grunde i øvrigt taler derfor. Tilladelsen kan ifølge 3. pkt. begrænses til en del af sagen, herunder med hensyn til de grunde, hvorpå anken kan støttes, jf. § 933, stk. 2, hvis særlige grunde taler for det. Ansøgning om tilladelse til anke skal ifølge stk. 2, 1. pkt., indgives til Procesbevillingsnævnet inden 14 dage efter dommens afsigelse. Hvis det

er tiltalte, der vil anke, beregnes ifølge 2. pkt. fristen efter reglerne i § 904, stk. 2 og 3, og § 904, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse, hvis sagen er behandlet efter §§ 930 a eller 930 b. Procesbevillingsnævnet kan undtagesvis meddele tilladelse, hvis ansøgning indgives senere, men inden 1 år efter dommens afsigelse, jf. § 932, stk. 2, 3. pkt. Hvis det er anklagemyndigheden, der vil anke, skal den ifølge 4. pkt. samtidig med ansøgningen til Procesbevillingsnævnet underrette tiltalte om ansøgningen. Manglende underretning medfører ifølge 5. pkt. ikke, at sagen kan afvises.

Ved iværksættelse af anken til Højesteret finder ifølge § 933, stk. 1, reglerne i § 903, stk. 4, § 905, stk. 1 og 3, § 906, § 907, stk. 2-4, § 910, stk. 1 og 2, og § 913 tilsvarende anvendelse. Anke kan ifølge § 933, stk. 2, 1. pkt., ske under henvisning til de grunde, der er nævnt i § 912, stk. 1, nr. 1-3. Reglen i § 912, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse, jf. § 933, stk. 2, 2. pkt.

2.1.1.14. Genoptagelse af straffesager

En straffedom, der ikke længere kan ankes, fordi ankefristen er udløbet, vil efter omstændighederne kunne genoptages. Efter retsplejelovens § 977, stk. 1, kan genoptagelse af en pådømt sag finde sted på begæring af en domfældt,

1) når nye oplysninger tilvejebringes, og det skønnes antageligt, at disse, om de havde foreligget under sagen, kunne have bevirket frifindelse eller anvendelse af en væsentligt mildere straffebestemmelse;

2) når noget sådant forhold oplyses som nævnt i § 976, stk. 1, nr. 2, og det skønnes antageligt, at sådant kan have bevirket eller medvirket til domfældelsen;

3) når der i øvrigt foreligger særlige omstændigheder, der gør det overvejende sandsynligt, at de foreliggende bevisligheder ikke har været rigtigt bedømt.

Bestemmelserne i § 906, stk. 2, og stk. 3, 1. pkt., finder her tilsvarende anvendelse, jf. § 977, stk. 2.

Kommer omstændigheder, som antages at give tiltalte eller andre på dennes vegne grund til at anmode om sagens genoptagelse, til rettens eller anklagemyndighedens kundskab, bør de underrette vedkommende derom, jf. § 977, stk. 3.

Efter § 978, stk. 1, kan genoptagelse ikke finde sted, så længe anke i medfør af lovens almindelige regler står åben, eller så længe en rejst ankesag henstår uafgjort. At straffen er udstået, er ifølge stk. 2 ikke til hinder for genoptagelse.

Begæring om genoptagelse fremsættes ifølge § 979, stk. 1, 1. pkt., for Den Særlige Klageret. I de i § 977, stk. 1, nr. 3, omhandlede tilfælde må begæringen fremsættes inden 5 år efter dommens afsigelse; har domfældte i medfør af dommen været underkastet frihedsberøvelse, kan begæring om genoptagelse dog altid fremsættes indtil 2 år efter vedkommendes løsladelse, jf. § 979, stk. 1, 2. pkt. I de i § 977 a omhandlede tilfælde må begæring om genoptagelse fra en domfældt fremsættes, inden 1 år efter at den pågældende dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er blevet endelig, medmindre helt særlige omstændigheder foreligger, jf. § 979, stk. 1, 3. pkt.

Ifølge § 979, stk. 2, 1. pkt., skal begæringen indgives skriftligt, og den må angive de omstændigheder, hvorpå den støttes, og de beviser, som formenes at skulle give sagen et andet udfald.

2.1.1.15. Forældelse

Forældelseslovens § 1 bestemmer, at fordringer på penge eller andre ydelser forældes efter reglerne i forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov.

Efter forældelseslovens § 3 er forældelsesfristen 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Som eksempel på andre bestemmelser kan nævnes § 5, stk. 1, hvorefter forældelsesfristen er 10 år,

- 1) når der er udstedt gældsbeholdning for fordringen,
- 2) når fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller
- 3) når fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse.

Ifølge stk. 2 forældes fordring på senere forfaldne renter, gebyrer og lignende dog efter § 3.

Bøder omfattes ikke af forældelsesloven. Deres forældelse reguleres i stedet af straffelovens § 97 a, der i stk. 1 bestemmer, at hvis der ikke forinden er indgivet anmodning om udlæg, bortfalder bøde efter 1) 5 år, når bøden ikke overstiger 10.000 kr., og 2) 10 år, når bøden overstiger 10.000 kr. Ifølge stk. 3, 1. pkt., regnes disse forældelsesfrister fra det tidspunkt, da afgørelsen efter lovgivningens almindelige regler kunne fuldbyrdes. I stk. 4 bestemmes, at forældelsesfristen for konfiskationskrav er 10 år.

En særlig forældelsesregel findes endvidere i § 18 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter forældelsesfristen for

fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er 3 år, selv om hovedkravet, inden det kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, havde en længere forældelsesfrist, eller selv om der, før eller efter at fordringen kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er opnået et retsgrundlag som nævnt i forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. dog stk. 5, 2. og 3. pkt. For private underholdsbidrag og regioners og kommuners privatretlige fordringer gælder dog ifølge § 18 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige den forældelsesfrist, der var gældende ved fordragens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller som under inddrivelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden måtte blive opnået efter forældelseslovens § 5, stk. 1. Denne forældelsesfrist gælder også for tilhørende renter under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår af § 18 a, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at stk. 2-5 hverken gælder for bøder eller for udenlandske fordringer, for hvilke en international overenskomst eller konvention vil være til hinder for en sådan anvendelse.

Det fremgår således modsætningsvist, at konfiskationskrav har en forældelsesfrist på 3 år, efter at de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved modtagelsen af en fordring hos restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder der ifølge § 18 a, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en foreløbig afbrydelse af forældelsen, idet forældelse tidligst indtræder 3 år efter fordragens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

En fordring, der skal registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, anses ifølge § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige for modtaget, når den er registreret i modtagelsessystemet, og får prioritet i dækningsrækkefølgen fra dette tidspunkt. For fordringer, der skal registreres i inddrivelsessystemet DMI, gælder ifølge § 49, stk. 1, nr. 2, at de skal anses for modtaget, den dag de registreres i modtagelsessystemet for DMI.

§ 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler om et såkaldt fordringskompleks, hvorefter forældelsesdatoen for et hovedkrav under inddrivelse også skal anvendes for tilhørende renter.

I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., bestemmes således, at et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos

restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller uanset om flere fordringer er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden som en sammenlagt fordring.

Efter § 18 a, stk. 2, 2. pkt., er forældelsesdatoen for fordringskomplekset den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, uanset om hovedkravet, da det kom under inddrivelse, var ikkeinddrivelsesparat eller senere bliver ikkeinddrivelsesparat.

Forældelsen kan efter modtagelse af hovedkravet til inddrivelse afbrydes for hele fordringskomplekset, hvis afbrydelsen omfatter hovedkravet, og dette gælder, uanset om en eller flere renter i fordringskomplekset ikke var inddrivelsesparate, da afbrydelsen skete, jf. § 18 a, stk. 2, 4. pkt.

Afbrydelsesvirkningen fastholdes for fordringskomplekset, selv om den fordring, hvis afbrydelse har afbrudt forældelsen for fordringskomplekset, efter afbrydelsen bliver ikkeinddrivelsesparat, jf. § 18 a, stk. 2, 6. pkt.

Ud over de bestemmelser, der er nævnt ovenfor, indeholder § 18 a, stk. 2, en række øvrige bestemmelser om den forældelsesmæssige håndtering af forskellige situationer, bl.a. om opskrivning af fordringerne i et fordringskompleks.

I § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at ophæver restanceinddrivelsesmyndigheden en dækning eller afskrivning af en fordring under inddrivelse, fastholdes for fordringskomplekset, jf. stk. 2, den forældelsesdato, der var gældende på tidspunktet for ophævelsen. Forældelse af fordringskomplekset indtræder dog tidligst 6 måneder efter ophævelsen efter 1. pkt. Bestemmelsen omhandler interne opskrivninger.

I forældelseslovens § 3, stk. 2, bestemmes, at hvis fordringshaveren var ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen efter stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil. Ifølge stk. 3 indtræder forældelse dog senest

1) 30 år efter den skadevoldende handling ophør for fordringer på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskaade, jf. dog stk. 4, og for fordringer på erstatning for skade forvoldt ved forurening af luft, vand, jord eller undergrund eller ved forstyrrelser ved støj, rystelser el.lign.,

2) 10 år efter den skadevoldende handlingens ophør for fordringer på erstatning for skade forvoldt uden for kontraktforhold, som ikke er omfattet af nr. 1,

3) 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til § 2 a for fordringer, som støttes på skriftlig aftale om indskud i et selskab, og

4) 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til § 2 for andre fordringer.

Er en fordring suspensivt betinget – det vil sige, at fordringen først kan gøres gældende ved betingelsens indtræden – løber forældelsesfristen efter forældelseslovens § 2, stk. 1 (»fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt«) først fra det tidspunkt, hvor betingelsen er indtrådt, og det gælder, uanset hvor lang tid der er gået fra fordringens stiftelse indtil betingelsens indtræden, jf. Bo von Eyben, Forældelse efter forældelsesloven af 2007, 2. udgave, side 252.

Dette må tilsvarende gælde den absolutte forældelsesfrist på 10 år i § 3, stk. 3, nr. 4, idet denne regnes fra »begyndelsestidspunktet i henhold til § 2«.

En fordring, der er eftergivet efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men genopstår som følge af f.eks. skyldnerens svig under eftergivelsessagen, jf. § 15, nr. 1, vil i perioden fra fremkomsten af afgørelsen om eftergivelse og indtil fremkomsten af afgørelsen om at lade fordringen genopstå være en suspensivt betinget fordring, hvor betingelsen for at kunne gøre fordringen gældende er, at restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om at lade eftergivelsen bortfalde i medfør af § 15.

Efter de uskrevne forvaltningsretlige regler antages en bebyrdende afgørelse som udgangspunkt at få retsvirkning fra sin fremkomst til afgørelsens adressat.

2.1.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som anført i pkt. 1 indgik regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne) samt Danmarksdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Enhedslisten, Radikale Venstre og Alternativet den 27. februar 2025 aftalen »Betinget eftergivelse af gæld til det offentlige«. Aftalepartierne indgik ligeledes den 23. juni 2025 en tillægsaftale til aftalen om betinget eftergivelse. Aftalepartierne er enige om, at eftergivelse af gæld til det offentlige fremover skal betinges af, at der ikke efterfølgende begås kriminalitet.

Lovforslaget har til formål at gennemføre denne aftale.

UDKAST

Det foreslås således, at § 15 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nyaffattes, så de regler, der er nødvendige for at kunne implementere den politiske aftale i lovgivningen, bliver indsat i § 15.

Det foreslås, at det af § 15, stk. 1, skal fremgå, at en afgørelse om eftergivelse kan tilbagekaldes, såfremt skyldneren

- 1) i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold,
- 2) groft tilsidesætter sine forpligtelser i forbindelse med afviklingen af den ikke eftergivne del af gælden eller
- 3) senest 5 år efter datoen for afgørelsen om eftergivelse sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato, og for hvilket skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.

Bestemmelserne i stk. 1, nr. 1 og 2, er en videreførelse af de gældende bestemmelser og har derfor et uændret anvendelsesområde.

Tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 1, vil således kunne ske, hvis skyldneren bevidst har afgivet urigtige oplysninger eller over for restanceinddrivelsesmyndigheden har fortiet oplysninger, hvor skyldneren måtte indse, at oplysningerne havde væsentlig betydning for afgørelsen om eftergivelse. Der kan eksempelvis være tale om svig, hvis skyldner bevidst fortier eller giver urigtige oplysninger om sin gæld eller sine indkomstforhold.

Tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 2, vil ofte kunne ske, hvis skyldneren gennem længere tid undlader at betale, selv om den pågældende har midler til dette. Hvis der imidlertid er tale om, at det f.eks. er en konjunkturændring, en almindelig krise inden for branchen, arbejdsløshed eller sygdom, der er årsag til misligholdelsen, vil der oftest ikke være tale om en grov tilsidesættelse af forpligtelserne, og eftergivelsen fastholdes derfor. Nogle få dages forsinkelse med afdrag kan heller ikke anses for en grov tilsidesættelse. Der må både ses på misligholdelsens omfang og årsag. Se også Den juridiske vejledning 2025-1, afsnit G.A.3.4.7.6.4.

Bestemmelsen i § 15, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er derimod en ny bestemmelse, der skal fastslå de betingelser, der skal være opfyldt, for at den eftergivne gæld – dvs. den eller de suspensivt

betingede fordringer, jf. ovenfor i pkt. 2.1.1 om gældende ret – skal kunne genopstå, det vil sige atter blive en eller flere ubetingede fordringer. Det foreslås således, at det af nr. 3 skal fremgå, at skyldneren senest 5 år fra datoen for afgørelsen om eftergivelse skal sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato. Denne sigtelse kan enten komme fra politiet, jf. retsplejelovens § 752, stk. 1, eller fra Skatteforvaltningen, jf. f.eks. opkrævningslovens § 18, stk. 1, 2. pkt. Hvis skyldneren ikke modtager en sigtelse inden for denne 5-årige periode fra datoen for afgørelsen om eftergivelsen, vil eftergivelsen ikke kunne bortfalde efter den foreslåede nye bestemmelse i nr. 3.

Det foreslås, at det strafbare forhold skal være begået efter eftergivelsestidspunktet. Det er ikke altid muligt at angive det præcise gerningstidspunkt, hvorfor gerningstidspunktet i nogle tilfælde angives som det tidsrum, i hvilket det strafbare forhold vurderes at være begået. Hvis det strafbare forhold ifølge sigtelsen er begået i f.eks. »januar måned 2026«, vil gæld, der blev eftergivet ved en afgørelse af 15. januar 2026, skulle genopstå, hvis skyldneren senere idømmes f.eks. en fængselsstraf, idet det strafbare forhold som følge af sigtelsens brede tidsangivelse vil kunne være begået efter den 15. januar 2026. Selv om det strafbare forhold rent faktisk blev begået den 1. januar 2026, vil gælden skulle genopstå.

Det er derudover en betingelse, at skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.

En dom skal anses for at være endelig, når den ikke længere kan ankes, fordi ankefristen er udløbet. Dommen skal således være upåankelig. Muligheden for efter omstændighederne at få sagen genoptaget efter retsplejelovens § 977 skal således ikke tillægges nogen betydning ved denne endelighedsvurdering.

Det foreslås, at domme, der afsiges i forbindelse med en objektiv kumulation efter retsplejelovens § 705 af flere sigtelser mod skyldneren, alene omfattes af den foreslåede betingelse om en endelig dom for så vidt angår den eller de af den endelige dom omfattede sigtelser, der er rejst inden for 5 år regnet fra datoen for afgørelsen om eftergivelsen.

Sigtelser, som er en del af den endelige dom, og som rejses uden for den 5-årige periode regnet fra datoen for afgørelsen om eftergivelse, skal ikke

UDKAST

kunne medføre, at afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes, selv om kumulationen medfører, at personen modtager en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt en bødestraf på mindst 50.000 kr.

Endvidere er det forudsat, at det alene er sigtelser, der i sig selv ville udløse en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt en bødestraf på mindst 50.000 kr., der vil kunne medføre, at afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes.

Såfremt straffen for denne relevante sigtelse ikke fremgår særskilt af den endelige dom, f.eks. hvis retten fastsætter en fællesstraf, skal restanceinddrivelsesmyndigheden indhente Politiets Administrative Centers (PAC) vurdering af, hvorvidt sigtelsen i sig selv ville udløse en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt en bødestraf på mindst 50.000 kr., og lægge denne vurdering til grund. Det vil f.eks. kunne være tilfældet med en dom, hvor en person bliver idømt fængselsstraf samt til lægsbøde for et indbrudstyveri efter straffelovens § 276 a og en overtrædelse af færdselsloven. Er sigtelsen for indbruddet rejst inden for den 5-årige periode, mens sigtelsen for færdselsforholdet er rejst efter den 5-årige periode, vil der efter den foreslåede ordning foreligge en endelig dom for et forhold, der er begået i den 5-årige periode, og som har ført til en fængselsstraf, da det vil være indbrudstyveriet, der har ført til, at der i dommen fastsættes fængselsstraf.

Hvis der med den relevante sigtelse er tale om bødestraf for en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, forudsættes det, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har behov for at inddrage PAC, før restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om eftergivelse.

I grænsetilfælde, eller i tilfælde af at der ikke foreligger relevant retspraksis, der medfører, at det med en vis sikkerhed kan lægges til grund, at f.eks. en fængselsstraf er udløst af et bestemt forhold, for hvilket der inden for den 5-årige periode er rejst en sigtelse, der er kumuleret med en sigtelse, der f.eks.

UDKAST

er rejst efter den 5-årige periode, forudsættes det, at det lægges til grund, at der ikke foreligger en sigtelse, der er rejst inden for den 5-årige periode, og som ved endelig dom har ført til betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a, eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt bødestraf på mindst 50.000 kr. Dermed vil tvivlen komme den dømte til gode.

For foranstaltninger efter straffelovens § 68 foreslås det, at den endelige dom skal indeholde en længstetid på 5 år, jf. herom § 68 a, stk. 1, eller være uden længstetid, jf. § 68 a, stk. 2, om forskellige former for personfarlig kriminalitet.

Hvis dommen lyder på en foranstaltning efter straffelovens § 68 a, stk. 3, vil længstetiden højst kunne være 3 år. Den omstændighed, at retten ved kendelse forlænger længstetiden til de ifølge § 68 a, stk. 3, 3. pkt., maksimale 5 år, efter at anklagemyndigheden har anmodet om en sådan forlængelse, vil ikke indebære, at afgørelsen om eftergivelse skal tilbagekaldes. Det skal således fremgå af selve dommen fra straffesagen, at længstetiden er på 5 år, eller at der ikke er nogen længstetid.

Afgørelsen om eftergivelse vil også skulle tilbagekaldes, hvis dommen lyder på en forvaring efter straffelovens § 70, fordi skyldneren er dømt for den grove kriminalitet, der nævnes i § 70, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, og frembyder en nærliggende (jf. stk. 1, nr. 2) eller væsentlig (jf. stk. 2, nr. 2) fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

En tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil også skulle ske, hvis skyldneren er idømt en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a, fordi skyldneren på gerningstidspunktet ikke var fyldt 18 år og har begået grovere personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet, således at en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling af 2 års varighed er fundet formålstjenlig for at forebygge yderligere lovovertrædelser.

Det er tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden halvårligt sender en liste over personer, der har fået eftergivelse, til PAC, der herefter foretager ud-søgninger i Kriminalregisteret for at konstatere mulige sigtelser og domme, der er rejst eller afsagt, efter at afgørelsen om eftergivelse er truffet.

Endelig vil en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse ifølge forslaget skulle ske, hvis skyldneren senest 5 år efter datoen for afgørelsen om eftergivelse er blevet sigtet for en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen

og dernæst vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.

Der er tale om skatte- og afgiftslovgivningen i bred forstand. Også en overtrædelse af toldlovgivningen – der i straffelovens § 289 nævnes særskilt – vil derfor være omfattet, hvis en overtrædelse af toldlovgivningen resulterer i en bødestraf på mindst 50.000 kr. Det samme vil f.eks. gælde en bødestraf på mindst 50.000 kr. efter skatteforvaltningslovens § 60 til den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for beregningen af omkostningsgodtgørelse.

Hvis skyldneren har gjort sig skyldig i forsætlig unddragelse af f.eks. et skattebeløb på 50.000 kr., vil bøden i praksis, jf. ovenfor i pkt. 2.1.1 om gældende ret, som udgangspunkt blive fastsat til det dobbelte beløb, dvs. 100.000 kr. Hvad enten bøden vedtages via et bødeforelæg eller endeligt idømmes af retten, fordi skyldneren ikke ville vedtage bødeforelægget, men findes skyldig, vil afgørelsen om eftergivelse derfor skulle tilbagekaldes i et sådant tilfælde. Det samme gælder, hvis skyldneren groft uagtsomt har gjort sig skyldig i unddragelse af f.eks. et momsbeløb på 100.000 kr., idet bøden i et sådant tilfælde som udgangspunkt vil blive fastsat til én gang det undtagne beløb.

Som følge af praksis for bødestørrelser vil en bøde på 50.000 kr. eller derover som udgangspunkt forudsætte, at den pågældende enten forsætligt i førstegangstilfælde har begået skatte- og afgiftsunddragelse for mere end 40.000 kr., forsætligt i gentagelsestilfælde har begået skatte- og afgiftsunddragelse for mindst 25.000 kr. eller groft uagtsomt i førstegangs- eller gentagelsestilfælde har begået skatte- og afgiftsunddragelse for mindst 50.000 kr.

Alene bødestraffe for overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen foreslås omfattet af forslaget. Det ville således være administrativt vanskeligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at få kendskab til bøder på andre ministeriers område. Desuden er det vurderingen, at overtrædelser, der vedrører andre ministeriers område og beløbsmæssigt er sammenlignelige med sagerne om skatte- og afgiftsunddragelse, i vidt omfang vil være omfattet af ordningen, fordi disse overtrædelser ifølge retspraksis vil udløse en fængselsstraf. For eksempel ses svig med sociale ydelser for 50.000 kr. som udgangspunkt i praksis at blive straffet med fængsel.

Det foreslås med § 15, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at en tilbagekaldelse efter den foreslåede regel i stk. 1, nr. 3, dog ikke skal

ske, hvis eftergivelsen er sket efter § 13, stk. 6, og begrundes med, at gælden skyldes forhold, der ligger uden for skyldnerens kontrol.

Eftergivelsen efter § 13, stk. 6, kan som anført ovenfor om gældende ret begrundes med, at skyldneren var udsat for force majeure eller force majeure-lignende omstændigheder, hvorved skyldneren kan have pådraget sig f.eks. morarenter eller rykkergebyrer. Tilsvarende kan gælden være en afledt følge af en fejl, som en myndighed har begået. Også i et sådant tilfælde er gældens opståen karakteriseret ved forhold, som skyldneren ikke kan bebrejdes, fordi det ligger uden for skyldnerens kontrol. Det findes ikke rimeligt, at en sådan gæld skal kunne genopstå, selv om skyldneren efterfølgende kommer til at opfylde de foreslåede betingelser for at kunne tilbagekalde en eftergivelse efter § 13.

Det foreslås med § 15, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis en afgørelse om eftergivelse tilbagekaldes i medfør af stk. 1, skal den gæld, der blev eftergivet, genopstå, og sidste rettidige betalingsdag skal indtræde, når der er gået 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse.

Med andre ord vil sidste rettidige betalingsdag være den 29. dag regnet fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse. Det foreslås med 2. pkt., at hvis 29.-dagen er en banklukkedag, skal sidste rettidige betalingsdag udskydes til førstkommende bankdag. Dette svarer til, hvad der fremgår af flere bestemmelser i skatte- og afgiftslovgivningen om forfaldsdagen, f.eks. opkrævningslovens § 2, stk. 3. Det foreslås, at § 15, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal gælde uanset baggrunden for tilbagekaldelsen, det vil sige også i tilfælde, hvor tilbagekaldelsen begrundes med svig (stk. 1, nr. 1) eller med grov misligholdelse (stk. 1, nr. 2).

Det foreslås endvidere i § 15, stk. 3, 3. pkt., at betalingsfristen efter 1. og 2. pkt. også skal anvendes for den del af gælden, der i medfør af de nedenfor foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, 5. pkt., (jf. lovforslagets § 1, nr. 1) er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afdragsvis betaling, jf. § 14, forudsat at denne gæld stadig helt eller delvis består på datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse.

Tilbagekaldes i medfør af § 15, stk. 1, en afgørelse om eftergivelse, der indebærer en nedsættelse af gælden, vil der for restgælden være blevet fastsat en afdragsordning efter § 14, men denne afdragsordning vil af restanceinddrivelsesmyndigheden blive ophævet, hvis restgælden helt eller delvis stadig består, da tilbagekaldelsen sker. For denne eventuelle restgæld, der efter den nedenfor foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 5. pkt., vil skulle overdrages

til restanceinddrivelsesmyndigheden, så snart det er muligt for fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, vil betalingsfristen efter de foreslåede bestemmelser i § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., ligeledes skulle anvendes.

Tilbagekaldelsen efter § 15, stk. 1, sker ved en afgørelse, som restanceinddrivelsesmyndigheden træffer og meddeler skyldneren med oplysning om klageadgang. Afgørelsen vil i overensstemmelse med det forvaltningsretlige udgangspunkt få virkning fra fremkomsten til skyldneren, og afgørelsen vil inden for 3 måneder kunne indbringes for Skatteankestyrelsen i medfør af § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Dette gælder, selv om afgørelsen er baseret på objektivt konstaterbare kendsgerninger om sigtelsestidspunktet og den udmålte sanktion. Skyldneren kan være uenig i restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse eller forståelse af faktum i sagen.

I afgørelsen vil restanceinddrivelsesmyndigheden skulle oplyse skyldneren om sidste rettidige betalingsdag og om, at gæld, der var under opkrævning, da eftergivelsen skete, skal betales til restanceinddrivelsesmyndigheden senest på sidste rettidige betalingsdag, hvis fordringen på tidspunktet for tilbagekaldelsen af afgørelsen om eftergivelse var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt.

Når tilbagekaldelsen har fået virkning, vil den eller de suspensivt betingede fordringer, der indgik i eftergivelsen, blive ubetingede og skulle betales senest på 29.-dagen regnet fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse.

Hvis dommen omstødes ved en genoptagelse efter retsplejelovens § 977, vil den eftergivne gæld, der genopstod, atter bortfalde, og hvis der i mellemtiden er sket betaling af denne gæld, vil beløbet skulle tilbagebetales til skyldneren inklusive en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, det vil sige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Der foreslås endvidere en lovfæstelse af restanceinddrivelsesmyndighedens praksis med modtagelse af fordringer fra en fordringshaver, efter at fordringerne er bortfaldet eller nedsat ved en eftergivelse. Efter § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan fordringer af fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og

der heller ikke efter gennemførelsen af den sædvanlige rykkerprocedure er sket betaling.

Af den blanket, der anvendes ved ansøgning om eftergivelse, fremgår, at skyldneren skal give oplysning om al sin gæld, herunder gæld til det offentlige, uanset om den er under opkrævning eller inddrivelse. I forbindelse med eftergivelsessagen undersøger restanceinddrivelsesmyndigheden derudover, om der er gæld under opkrævning, ved at kigge i skattemappen eller tjekke restanceinddrivelsesmyndigheden egne systemer for eventuelle fordringer, der er indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan også kontakte fordringshaver med henblik på afklaring af gældens eksistens og størrelse, hvis det vurderes nødvendigt.

Gælden vil herefter fremgå af parthøringen og afgørelsen om eftergivelse, dog ikke nødvendigvis med angivelse af beløb. I forbindelse med afgørelsen om eftergivelse får en fordringshaver, der har gæld under opkrævning, besked om, at restanceinddrivelsesmyndigheden har truffet afgørelse om eftergivelse af gælden. I den forbindelse kan fordringshaver vælge at oversende gælden til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afskrivning eller selv sørge for, at gælden afskrives. Ved delvis eftergivelse skal fordringshaver som udgangspunkt altid oversende fordringerne til restanceinddrivelsesmyndigheden, så restanceinddrivelsesmyndigheden kan administrere de modtagne afdrag. Ved hel eftergivelse er det forskelligt, om fordringshaver selv foretager afskrivning, eller om fordringerne oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afskrivning.

Hvis der ikke kan ske dækning af alle fordringer, der er omfattet af en inddrivelsesindsats eller en frivillig betaling, anvendes dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter § 4, stk. 2, 1. pkt., dækkes inden for samme dækningskategori (dvs. de tre kategorier i § 4, stk. 1, nr. 1-3) de først modtagne fordringer først, jf. FIFO-princippet (»first in, first out«). Hvis en fordring, der er eftergivet, mens den var under opkrævning hos fordringshaveren, og derfor er blevet til en suspensivt betinget fordring, der atter vil blive ubetinget, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagekalder afgørelsen om eftergivelse som følge af f.eks. svig, jf. § 15, nr. 1, vil den ved en sådan tilbagekaldelse bevare den modtagelsesdato, der i restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem er registreret, i forbindelse med at fordringshaveren har overdraget fordringen som en suspensivt betinget fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden. Genopstår fordringen som en ubetinget fordring, der skal indgå i dækningsrækkefølgen

efter § 4, vil denne modtagelsesdato derfor blive anvendt i forhold til § 4, stk. 2, 1. pkt., og den nu atter ubetingede fordring vil derfor blive dækket med prioritet forud for en anden fordring, der tilhører samme dækningskategori (dvs. § 4, stk. 1, nr. 1-3) og som en ubetinget fordring er modtaget efter det modtagelsestidspunkt, der i restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem blev registreret ved modtagelsen af den suspensivt betingede fordring.

Det foreslås derfor med henblik på at lovfæste denne praksis, at § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal udvides med nogle nye bestemmelser i 5.-7. pkt.

Det foreslås, at det af 5. pkt. skal fremgå, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 13 har truffet afgørelse om eftergivelse, hvorefter fordringen nedsættes og der skal ske afdragsvis betaling af den del, der ikke eftergives, jf. § 14, skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, snarest muligt efter at der er opnået kendskab til eftergivelsen, overdrage fordringen, herunder den eftergivne del, til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen ikke i forvejen er modtaget til inddrivelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 5. pkt., omfatter alle tilfælde, hvor alene en del af en fordring, der ikke er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, men stadig befinder sig hos fordringshaver (eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen), eftergives, og indebærer en obligatorisk overdragelse af hele fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden – både den ubetingede del, for hvilken der fastsættes en afdragsordning efter § 14, og den suspensivt betingede del, der svarer til den eftergivne del.

Overdragelsen skal ske, snarest muligt efter at fordringshaver (eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen) får kendskab til eftergivelsen. Hvis fordringen er sikret ved en panteret, vides det først ved pantets realisation – der ikke vil kunne ske, før betalingsfristen for fordringen er overskredet – hvor stor en del af fordringen der eventuelt ikke blev dækket og derfor blev eftergivet helt eller delvis, hvorefter fordringen, hvis der med eftergivelsen alene skete en nedsættelse af fordringen, skal overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis fordringen ikke er sikret ved en panteret, vil fordringen – dvs. både den del, der ikke blev eftergivet, og den del, der blev eftergivet – derimod skulle overdrages, så snart betalingsfristen er overskredet, jf. herved § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at det af § 2, stk. 3, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal fremgå, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter §§ 13 eller 15 a har truffet afgørelse om eftergivelse, hvorefter fordringen bortfalder, skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, snarest muligt efter at der er opnået kendskab til eftergivelsen, kunne overdrage den bortfaldne fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis den ikke i forvejen var modtaget til inddrivelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 6. pkt., omfatter alle tilfælde, hvor hele den fordring, der ikke er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, men stadig befinder sig hos fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, eftergives, og indebærer en fakultativ overdragelse – det vil sige, at en overdragelse vil kunne ske, men ikke er obligatorisk. Bestemmelsen omfatter tilfælde med fordringsbortfald efter enten §§ 13 eller 15 a. Selv om eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen« efter § 15 a indebærer en nedsættelse af den samlede af ordningen omfattede gæld med 50 pct., dog maksimalt 100.000 kr., jf. § 15 a, stk. 9, 1. og 2. pkt., vil en fordring, der var under opkrævning, også kunne bortfalde helt, jf. § 15 a, stk. 9, 3. pkt., nr. 2.

Hvis fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, har valgt ikke at overdrage fordringen, fordi man ønsker selv at gennemføre afskrivningen, vil fordringen alene kunne overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, hvis fordringen genopstår i forbindelse med en tilbagekaldelse af eftergivelsen efter § 15, stk. 1, eller § 15 a, stk. 10, og overdragelsen vil først kunne ske, når betingelserne i § 2, stk. 3, 1. pkt., om overskridelse af betalingsfristen og forgæves rykkerprocedure er opfyldt. Sker der senere en sådan overdragelse efter § 2, stk. 3, 1. pkt., vil fordringens plads i dækningsrækkefølgen efter § 4, stk. 2, 1. pkt., afhænge af modtagelsestidspunktet i forbindelse med denne overdragelse.

Endelig foreslås det med § 2, stk. 3, 7. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overdragelsen efter de foreslåede bestemmelser i 5. og 6. pkt. af den del af en fordring, der er blevet eftergivet, skal ske i form af en betinget fordring, der vil blive ubetinget, hvis der sker tilbagekaldelse efter § 15, stk. 1, eller § 15 a, stk. 10.

Bestemmelsen har til formål at fremhæve, at overdragelsen ikke omfatter fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse – fordi inddrivelse af en fordring, der ikke længere eksisterer som en ubetinget fordring, ikke kan ske – men alene omfatter

fordringer, der overdrages som suspensivt betingede fordringer med henblik på restanceinddrivelsesmyndighedens afskrivning af fordringerne.

Det foreslås med § 15, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, skal ske fra og med datoen for afgørelsen om eftergivelse, mens forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 3, og, hvis den afgørelse om eftergivelse, der tilbagekaldes efter stk. 1, nr. 3, indebærer en nedsættelse af gælden, af gæld som nævnt i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, 3. pkt., skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, jf. stk. 3, 1. og 2. pkt. Det foreslås med § 15, stk. 4, 2. pkt., at forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter § 15, stk. 1, nr. 1 eller 2, skal ske efter § 5, stk. 1 og 2, hvis gælden er modtaget i medfør af de ovenfor foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt.

Med hensyn til tilbagekaldelser efter § 15, stk. 1, nr. 1 og 2, svarer den foreslåede regel til den gældende ordning, hvor der beregnes renter tilbage i tid, forudsat at der er tale om en type af fordring, der forrentes. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget gælden efter de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., vil forrentningen skulle reguleres af § 5, stk. 1 og 2, hvilket bl.a. indebærer, at forrentning vil ske fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen, ligesom bøder ikke forrentes.

Af den politiske aftale »Betinget eftergivelse af gæld til det offentlige« af 27. februar 2025 fremgår, at der ikke skal tillægges renter for perioden, hvor gælden har været eftergivet. Forslaget om, at forrentningen af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 3, skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, skal ses i lyset af denne del af aftalen.

For gæld, der genopstår hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi gælden er modtaget til inddrivelse, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og de i lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede nye bestemmelser i § 2, stk. 3, 5.-7. pkt., vil forrentningen skulle ske med den inddrivelsesrente, der under inddrivelsen beregnes for den pågældende fordring. Det indebærer som nævnt, at bøder ikke forrentes, mens der for visse andre fordringer skal anvendes en anden rente i overensstemmelse med § 9 i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For gæld, der genopstår hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, fordi fordringen ikke er overdraget til

restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om fakultativ overdragelse ved et bortfald af fordringen efter en eftergivelse efter §§ 13 eller 15 a, vil forrentningen ske med den rente, der anvendes i opkrævningsfasen for fordringen.

Som nævnt ovenfor vil en afdragsordning, der af restanceinddrivelsesmyndigheden er fastsat i medfør af § 14 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved en afgørelse om eftergivelse, der indebærer en nedsættelse af gælden, blive ophævet af restanceinddrivelsesmyndigheden – forudsat at restgælden stadig helt eller delvis består – ved en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse. For denne eventuelle restgæld, der efter den i lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil skulle overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, så snart det er muligt for fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, vil betalingsfristen efter de foreslåede bestemmelser i § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., ligeledes skulle anvendes, jf. den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 3, 3. pkt., og forrentning af denne eventuelle restgæld foreslås ligeledes at skulle ske fra udløbet af den foreslåede sidste rettidige betalingsdag, jf. § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., hvis afgørelsen om eftergivelse i form af en nedsættelse af gælden er tilbagekaldt efter den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås med § 15, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, skal § 18 a, stk. 3, om interne opskrivninger anvendes for de fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i et inddrivelsessystem, der omfattes af anvendelsesområdet for § 18 a, stk. 3, dvs. fordringer, der registreres i inddrivelsessystemerne PSRM og DMI, jf. § 6, stk. 5, i lov nr. 1565 af 12. december 2023. Fordringer, der er registreret i systemet SAP38 som værende under inddrivelse, omfattes ikke af de særlige forældelsesregler i § 18 a, stk. 2 og 3, om henholdsvis et forældelsesmæssigt fordringskompleks (hvorefter hovedkrav og tilhørende renter har samme forældelsesdato, nemlig hovedkravets forældelsesdato) og forældelsesreguleringen af interne opskrivninger, og det foreslås, at forældelsesfristen for disse øvrige fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i systemet SAP38, og for bøder, der alle var under inddrivelse, da gælden blev eftergivet, skal løbe fra den sidste rettidige betalingsdag efter den foreslåede bestemmelse i stk. 3 og for bøder skal bestemmes af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse.

Det vil indebære, at den forældelsesdato, der for fordringskomplekset efter § 18 a, stk. 2, var gældende på tidspunktet for ophævelsen, vil skulle anvendes for fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i enten PSRM eller DMI. Dette kan betyde, at forældelsesdatoen vil være overskredet, når gælden genopstår, men i så fald skal fordringskomplekset – hovedkrav og tilhørende renter – tidligst kunne bortfalde ved forældelse 6 måneder efter tilbagekaldelsen af afgørelsen om eftergivelse. For fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i SAP38 som værende under inddrivelse, og for bøder skal forældelsesfristen derimod løbe fra den foreslåede sidste rettidige betalingsdag efter stk. 3, 1. og 2. pkt., for den genopståede gæld, og forældelsesfristen vil for fordringerne fra SAP38 være 3 år, jf. § 18 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, mens forældelsesfristen for bøder vil blive reguleret af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse.

Det foreslås med § 15, stk. 5, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, men efterfølgende er modtaget i medfør af de ovenfor foreslåede bestemmelser § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, samt for gæld som nævnt i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, 3. pkt., skal der fra den sidste rettidige betalingsdag efter de foreslåede bestemmelser i stk. 3, 1. og 2. pkt., løbe en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af § 18 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller, for så vidt angår bøder, af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse.

Dette vil betyde, at langt de fleste fordringer, der ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, men befandt sig hos fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, da eftergivelsen skete, hvorefter de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, 5. og 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om lovfæstelse af gældende praksis hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil få en 3-årig forældelsesfrist, der i overensstemmelse med forældelseslovens § 2, stk. 1, skal regnes fra den sidste rettidige betalingsdag.

Som nævnt ovenfor vil der for restgælden efter en afgørelse om eftergivelse, der indebærer en nedsættelse af gælden, i medfør af § 14 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige blive fastsat en afdragsordning, der af restanceinddrivelsesmyndigheden vil blive ophævet, hvis afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes i medfør af § 15, stk. 1, og restgælden stadig helt eller delvis består, da tilbagekaldelsen sker. For denne eventuelle restgæld, der efter den

UDKAST

ovenfor foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 5. pkt., vil skulle overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, så snart det er muligt for fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, vil betalingsfristen efter de foreslåede bestemmelser i § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., ligeledes skulle anvendes, og det foreslås, at der fra denne betalingsfrist skal løbe en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af § 18 a, stk. 4, eller, for så vidt angår bøder, af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse.

Endelig foreslås med § 15, stk. 5, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, og heller ikke efterfølgende er modtaget i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., skal der fra den sidste rettidige betalingsdag efter de foreslåede bestemmelser i stk. 3, 1. og 2. pkt., løbe en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af den forældelsesfrist, der gælder for den pågældende fordring, mens den er under opkrævning.

Bestemmelsen indebærer, at fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, selv skal håndtere forældelsesreguleringen og lade forældelsesfristen for den pågældende genopståede fordring løbe fra den foreslåede sidste rettidige betalingsdag.

Det foreslås med § 15, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis en afgørelse om eftergivelse tilbagekaldes i medfør af den foreslåede regel i § 15, stk. 1, nr. 3, skal skyldneren først kunne anmode om eftergivelse efter §§ 13 eller 15 a, når der er gået 5 år fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelsen.

Den foreslåede regel er udtryk for, at skyldneren med hensyn til muligheden for atter at ansøge om en eftergivelse efter § 13 eller efter »ret og pligtordningen« i § 15 a vil blive pålagt en karantæne i 5 år fra tilbagekaldelsen. En ansøgning, der indgives inden udløbet af denne karenstperiode, vil derfor skulle afvises af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at der med § 15, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldneren skal kunne træffe afgørelse om med tilbagevirkende kraft at ophæve en afgørelse om tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 3, hvis skyldneren vurderes at være særligt socialt udsat.

UDKAST

Det foreslås, at anmodningen skal være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden senest 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse efter stk. 2.

Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil ud over at indeholde en klagevejledning også skulle oplyse om muligheden for efter ansøgning at opnå en ophævelse, hvis skyldneren opfylder betingelsen om at være særligt socialt udsat.

Indgiver skyldneren rettidigt en anmodning, skal skyldneren gives yderligere 8 uger til at indsende udtalelser m.v. til at underbygge sin anmodning.

Skyldneren vil kunne have behov for at indhente udtalelser m.v. fra sagkyndige personer med indsigt i de forhold, der kendetegner særligt udsatte personer. En samlet frist på 12 uger vil omtrent svare til den sædvanlige klagefrist på 3 måneder, der anvendes ved klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås også, at inddrivelsesskridt alene skal kunne foretages, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke rettidigt har modtaget en anmodning eller har afvist at imødekomme denne.

Det foreslås således, at en rettidigt indgivet anmodning om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse skal tillægges opsættende virkning. Imødekommes anmodningen, vil der ikke være noget spørgsmål om inddrivelse af en genopstået gæld. Afslås den derimod, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne gennemføre inddrivelsesskridt i forhold til den genopståede gæld.

Ophævelsens tilbagevirkende kraft vil som udgangspunkt alene få betydning for renter påløbet efter udløbet af den foreslåede sidste rettidige betalingsdag og alene, hvis anmodningen ikke er imødekommet inden den sidste rettidige betalingsdag. Det vil kunne være aktuelt, hvis anmodningen på grund af sagsbehandlingstiden først imødekommes efter udløbet af den sidste rettidige betalingsdag for den genopståede gæld. Afslås anmodningen, men tilsidesætter siden hen Skatteankestyrelsen ved en klage efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller domstolene afgørelsen om afslaget, vil den genopståede gæld, som i mellemtiden måtte være betalt eller inddrevet, skulle tilbagebetales, og skyldneren vil have krav på en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, det vil sige med en årlig rente

svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Endelig foreslås med § 15, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om en ophævelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 7.

Det er tanken, at den foreslåede bemyndigelse skal udmøntes gennem fastsættelsen af regler, hvorefter en ophævelse af en afgørelse om tilbagekaldelse forudsætter, at der er tale om helt særligt udsatte skyldnere, som f.eks. har et mangeårigt stofmisbrug, er psykisk syge og/eller hjemløse. Den særlige udsathed skal kunne dokumenteres, og vurderinger fra relevante myndigheder, der konkluderer, at gælden på grund af den særlige udsathed ikke bør genopstå, vil skulle vægtes meget højt. En ophævelse bør derimod ikke være mulig, hvis den kriminalitet, der bevirker, at afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes, er grov. Reglerne om ophævelse bør også tage hensyn til, om en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil være til hinder for, at skyldneren holder sig ude af kriminalitet. Med andre ord bør en ophævelse kunne ske, hvis det er vurderingen, at netop den genopståede gæld vil kunne tvinge skyldneren ud i ny kriminalitet. På den anden side skal forhærdede forbrydere ikke kunne opnå en ophævelse af en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse. En ophævelse skal for vaneforbrydere alene kunne komme på tale, hvis det må formodes, at skyldneren har lagt sin kriminelle løbebane bag sig.

Det er også tanken, at der skal kunne fastsættes regler om en dispensation fra den foreslåede frist på 4 uger til at anmode om ophævelse og fra den yderligere frist på 8 uger, der udløses ved en rettidigt indgivet anmodning om ophævelse, til at indsende udtalelser m.v. til støtte for anmodningen. Det kan f.eks. tænkes, at skyldneren har brug for mere tid til at indsende sin anmodning eller til at indhente udtalelser m.v. fra fagpersoner til støtte for sin anmodning. Ved en klage efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan der eksempelvis ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor, f.eks. hvis skyldneren som følge af hospitalsindlæggelse eller lignende har været ude af stand til at fremsende klagen rettidigt. Tilsvarende vil en skyldner, der anmoder om en ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, kunne blive ramt af f.eks. en hospitalsindlæggelse, der hindrer skyldneren i at varetage sine interesser.

Rentestarttidspunktet vil dog ikke skulle udskydes, hvis skyldnerens anmodning om dispensation imødekommes. Imødekommes anmodningen om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, vil den tilbagevirkende kraft af en ophævelse dog medføre, at eventuelle renter vil bortfalde.

Som udgangspunkt har en skyldners indsigelse mod en fordring ikke opsættende virkning, hvilket fremgår forudsætningsvist af § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er tanken, at der med bemyndigelsen også skal kunne fastsættes regler om betydningen af en klage fra skyldneren over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om at afvise anmodningen om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af eftergivelsen, og at det i overensstemmelse med førnævnte udgangspunkt skal bestemmes, at en klage over en afvisning ikke skal tillægges opsættende virkning.

Som anført ovenfor vil skyldneren inden for 3 måneder fra modtagelsen af afgørelsen om tilbagekaldelse kunne påklage afgørelsen til Skatteankestyrelsen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En klage vil f.eks. kunne være aktuel, hvis skyldneren ikke ser sig omfattet af målgruppen for den foreslåede mulighed for at kunne anmode om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, hvis man er særligt socialt udsat, eller hvis fristen for at anmode om ophævelse er udløbet.

Hvis afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse tilsidesættes i en klagesag eller ved en domstolsprøvelse, vil den genopståede gæld, som i mellemtiden måtte være betalt eller inddrevet, ligeledes (jf. ovenfor om en anmodning om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse) skulle tilbagebetales, og skyldneren vil have krav på en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, det vil sige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Som anført ovenfor i pkt. 2.1.1 om gældende ret vil en straffedom, der ikke længere kan ankes, fordi ankefristen er udløbet, efter omstændighederne kunne genoptages. Ifølge retsplejelovens § 977, stk. 1, kan genoptagelse af en pådømt sag efter begæring fra den domfældte bl.a. finde sted, når nye oplysninger tilvejebringes, og det skønnes antageligt, at disse, hvis de havde foreligget under sagen, kunne have bevirket frifindelse eller anvendelse af

en væsentligt mildere straffebestemmelse. I et sådant tilfælde gælder der ingen tidsfrist for begæringen til Den Særlige Klageret om genoptagelse, jf. modsætningsvist retsplejelovens § 979, stk. 1, 2. pkt. Hvis skyldneren via en sådan genoptagelse frifindes for det strafbare forhold, som ligger til grund for restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, vil skyldneren kunne anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om genoptagelse efter de almindelige forvaltningsretlige principper om såkaldt »remonstration«, og restanceinddrivelsesmyndigheden vil herefter – forudsat at skyldneren over for restanceinddrivelsesmyndigheden identificerer tilbagekaldelsessagen og redegør for de ændrede omstændigheder, som genoptagelsen via Den Særlige Klageret har bevirket – skulle genoptage sagen og med tilbagevirkende kraft skulle ophæve afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse. Det vil indebære, at den ved tilbagekaldelsen genopståede gæld, der i mellemtiden helt eller delvis er blevet indfriet, vil skulle tilbagebetales inklusive en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, jf. ovenfor. Bevirker genoptagelsen via Den Særlige Klageret, at den oprindeligt idømte straf ændres fra f.eks. en fængselsstraf til en bødestraf, vil restanceinddrivelsesmyndigheden også på anmodning fra skyldneren skulle genoptage tilbagekaldelsessagen og med tilbagevirkende kraft ophæve afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, medmindre ændringen har resulteret i en bødestraf på mindst 50.000 kr. for en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen.

Det foreslås, at den politiske aftale om betinget eftergivelse, jf. ovenfor i pkt. 1, også skal udmøntes i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen«.

Det foreslås således, at der i § 15 a, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at tilbagekaldelse af en afgørelse om eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen« også skal kunne ske, hvis skyldneren senest 5 år efter datoen for afgørelsen om eftergivelse sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato, og for hvilket skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.

UDKAST

Der er tale om de samme betingelser, der foreslås at skulle gælde ved tilbagekaldelse af en afgørelse om eftergivelse efter § 13 som følge af kriminalitet, hvorfor der henvises til bemærkningerne ovenfor.

Tilsvarende foreslås det, at det i en ny bestemmelse, § 15 a, stk. 11, fastsættes, at hvis der i medfør af stk. 10 sker tilbagekaldelse af en afgørelse om eftergivelse efter stk. 1, skal den gæld, der blev eftergivet, genopstå, og den sidste rettidige betalingsdag skal indtræde, når der er gået 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse. Er denne dag en banklukkedag, skal sidste rettidige betalingsdag udskydes til førstkommende bankdag.

Også denne bestemmelse svarer til, hvad der foreslås ved eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. ovenfor.

Det foreslås med § 15 a, stk. 12, 1. pkt., at forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et svigagtigt forhold, skal ske fra og med datoen for afgørelsen om eftergivelse efter stk. 1, mens forrentning af gæld, der genopstår som følge af et strafbart forhold, skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, jf. stk. 11.

Det foreslås med § 15 a, stk. 12, 2. pkt., at forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et svigagtigt forhold, skal ske efter § 5, stk. 1 og 2, hvis gælden er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 6. pkt. Dette indebærer bl.a., at forrentning vil ske fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen, ligesom bøder ikke forrentes.

Med hensyn til tilbagekaldelser som følge af et svigagtigt forhold svarer den foreslåede regel til den gældende ordning, hvor der beregnes renter tilbage i tid, forudsat at der er tale om en type af fordring, der forrentes.

Af den politiske aftale »Betinget eftergivelse af gæld til det offentlige« af 27. februar 2025 fremgår, at der ikke skal tillægges renter for perioden, hvor gælden har været eftergivet. Forslaget om, at forrentningen af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse som følge af et strafbart forhold, skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, skal ses i lyset af denne del af aftalen.

For gæld, der genopstår hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi gælden er modtaget til inddrivelse, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og de i lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede nye bestemmelser i § 2, stk. 3, 5.-7. pkt., vil forrentningen skulle ske med den inddrivelsesrente, der under inddrivelsen beregnes for den pågældende fordring. Det

indebærer, at der for visse fordringer skal anvendes en anden rente i overensstemmelse med § 9 i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For gæld, der genopstår hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, fordi fordringen ikke er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 6. pkt., om fakultativ overdragelse ved et bortfald af fordringen efter en eftergivelse efter §§ 13 eller 15 a, vil forrentningen ske med den rente, der anvendes i opkrævningsfasen for fordringen.

Også bestemmelsen i § 15 a, stk. 12, svarer i al væsentlighed til, hvad der foreslås ved eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. ovenfor.

Det foreslås med § 15 a, stk. 13, 1. pkt., at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 og var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, skal for fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i et inddrivelsessystem, som omfattes af § 18 a, stk. 3, om interne opskrivninger, bestemmelsen i § 18 a, stk. 3, anvendes, mens forældelsesfristen for andre fordringer, der var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, skal løbe fra den sidste rettidige betalingsdag efter de foreslåede bestemmelser i stk. 11, 1. og 2. pkt.

Forslaget indebærer, at for de fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i et af inddrivelsessystemerne PSRM og DMI, jf. § 6, stk. 5, i lov nr. 1565 af 12. december 2023, skal § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige anvendes. Fordringer, der er registreret i systemet SAP38 som værende under inddrivelse, omfattes ikke af de særlige forældelsesregler i § 18 a, stk. 2 og 3, om henholdsvis et forældelsesmæssigt fordringskompleks (hvorefter hovedkrav og tilhørende renter har samme forældelsesdato, nemlig hovedkravets forældelsesdato) og forældelsesreguleringen af interne opskrivninger, og det foreslås, at forældelsesfristen for disse øvrige fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i systemet SAP38 som værende under inddrivelse, skal løbe fra den sidste rettidige betalingsdag efter de foreslåede bestemmelser i stk. 11, 1. og 2. pkt.

Det foreslås med § 15 a, stk. 13, 2. pkt., at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et strafbart forhold og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, men efterfølgende er modtaget i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., skal der fra den sidste rettidige

betalingsdag efter stk. 11 løbe en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af § 18 a, stk. 4.

Dette vil betyde, at langt de fleste fordringer, der var under opkrævning, da eftergivelsen skete, vil få en 3-årig forældelsesfrist, der i overensstemmelse med forældelseslovens § 2, stk. 1, skal regnes fra den sidste rettidige betalingsdag.

Endelig foreslås med § 15 a, stk. 13, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et strafbart forhold og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, og heller ikke efterfølgende er modtaget i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., skal der fra den sidste rettidige betalingsdag efter stk. 11 løbe en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af den forældelsesfrist, der gælder for den pågældende fordring, mens den er under opkrævning.

Bestemmelsen indebærer, at fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, selv skal håndtere forældelsesreguleringen og lade forældelsesfristen for den pågældende genopståede fordring løbe fra den foreslåede sidste rettidige betalingsdag.

Det foreslås med § 15 a, stk. 14, at hvis en afgørelse om eftergivelse tilbagekaldes i medfør af stk. 10 som følge af et strafbart forhold, skal skyldneren først kunne anmode om eftergivelse efter § 15 a eller efter § 13, når der er gået 5 år fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelsen.

Den foreslåede regel er udtryk for, at skyldneren med hensyn til muligheden for atter at ansøge om en eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen« i § 15 a eller efter § 13 vil blive pålagt en karantæne i 5 år fra tilbagekaldelsen. En ansøgning, der indgives inden udløbet af denne karenperiode, vil derfor skulle afvises af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Også dette forslag om en karenperiode er en gentagelse af det tilsvarende forslag vedrørende eftergivelse efter § 13.

Det foreslås med § 15 a, stk. 15, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldneren skal kunne træffe afgørelse om med tilbagevirkende kraft at ophæve en afgørelse om tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et strafbart forhold, hvis skyldneren vurderes at være særligt socialt udsat.

UDKAST

Det foreslås, at anmodningen skal være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden senest 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et strafbart forhold.

Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil ud over at indeholde en klagevejledning også skulle oplyse om muligheden for efter ansøgning at opnå en ophævelse, hvis skyldneren opfylder betingelsen om at være særligt socialt udsat.

Det foreslås endvidere, at hvis skyldneren rettidigt indgiver en anmodning, skal skyldneren gives yderligere 8 uger til at indsende udtalelser m.v. til at underbygge sin anmodning.

Skyldneren vil kunne have behov for at indhente udtalelser m.v. fra sagkyn-dige personer med indsigt i de forhold, der kendetegner særligt udsatte per-soner. En samlet frist på 12 uger vil omtrent svare til den sædvanlige klage-frist på 3 måneder, der anvendes ved klager over restanceinddrivelsesmyn-dighedens afgørelser, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås også, at inddrivelsesskridt alene skal kunne foretages, hvis re-stanceinddrivelsesmyndigheden ikke rettidigt har modtaget en anmodning eller har afvist at imødekomme denne.

Det foreslås således, at en rettidigt indgivet anmodning om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse skal tillægges opsættende virkning. Imødekommes anmodningen, vil der ikke være noget spørgsmål om inddrivelse af en genopstået gæld. Afslås den derimod, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne gennemføre inddrivelsesskridt i forhold til den genopståede gæld.

Ophævelsens tilbagevirkende kraft vil som udgangspunkt alene få betyd-ning for renter påløbet efter udløbet af den foreslåede sidste rettidige beta-lingsdag og alene, hvis anmodningen ikke er imødekommet inden den sidste rettidige betalingsdag. Det vil kunne være aktuelt, hvis anmodningen på grund af sagsbehandlingstiden først imødekommes efter udløbet af sidste rettidige betalingsdag for den genopståede gæld. Afslås anmodningen, men tilsidesætter siden hen Skatteankestyrelsen ved en klage efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller domstolene afgørelsen om afsla-get, vil den genopståede gæld, som i mellemtiden måtte være betalt eller inddrevet, skulle tilbagebetales, og skyldneren vil have krav på en rente-godtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige

UDKAST

fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, det vil sige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Endelig foreslås med § 15 a, stk. 16, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om en ophævelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 15.

Bemyndigelsen svarer til den tilsvarende bemyndigelse i den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 8, vedrørende eftergivelse efter § 13.

Det er tanken, at den foreslåede bemyndigelse skal udmøntes gennem fastsættelsen af regler, hvorefter en ophævelse af en afgørelse om tilbagekaldelse forudsætter, at der er tale om helt særligt udsatte skyldnere, som f.eks. har et mangeårigt stofmisbrug, er psykisk syge og/eller hjemløse. Den særlige udsathed skal kunne dokumenteres, og vurderinger fra relevante myndigheder, der konkluderer, at gælden på grund af den særlige udsathed ikke bør genopstå, vil skulle vægtes meget højt. En ophævelse bør derimod ikke være mulig, hvis den kriminalitet, der bevirker, at afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes, er grov. Reglerne om ophævelse bør også tage hensyn til, om en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil være til hinder for, at skyldneren holder sig ude af kriminalitet. Med andre ord bør en ophævelse kunne ske, hvis det er vurderingen, at netop den genopståede gæld vil kunne tvinge skyldneren ud i ny kriminalitet. På den anden side skal forhærdede forbrydere ikke kunne opnå en ophævelse af en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse. En ophævelse skal for vaneforbrydere alene kunne komme på tale, hvis det må formodes, at skyldneren har lagt sin kriminelle løbebane bag sig.

Det er også tanken, at der skal kunne fastsættes regler om en dispensation fra den foreslåede frist på 4 uger til at anmode om ophævelse og fra den yderligere frist på 8 uger, der udløses ved en rettidigt indgivet anmodning om ophævelse, til at indsende udtalelser m.v. til støtte for anmodningen. Det kan f.eks. tænkes, at skyldneren har brug for mere tid til at indsende sin anmodning eller til at indhente udtalelser m.v. fra fagpersoner til støtte for sin anmodning. Ved en klage efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan der eksempelvis ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor, f.eks. hvis skyldneren som følge af hospitalsindlæggelse eller lignende har været ude af stand til at fremsende klagen rettidigt. Tilsvarende vil en skyldner, der anmoder om en ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, kunne blive ramt

af f.eks. en hospitalsindlæggelse, der hindrer skyldneren i at varetage sine interesser.

Rentestarttidspunktet vil dog ikke skulle udskydes, hvis skyldnerens anmodning om dispensation imødekommes. Imødekommes anmodningen om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, vil den tilbagevirkende kraft af en ophævelse dog medføre, at eventuelle renter vil bortfalde.

Som udgangspunkt har en skyldners indsigelse mod en fordring ikke opsættende virkning, hvilket fremgår forudsætningsvist af § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er tanken, at der med bemyndigelsen også skal kunne fastsættes regler om betydningen af en klage fra skyldneren over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om at afvise anmodningen om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af eftergivelsen, og at det i overensstemmelse med førnævnte udgangspunkt skal bestemmes, at en klage over en afvisning ikke skal tillægges opsættende virkning.

Som anført ovenfor vil skyldneren inden for 3 måneder fra modtagelsen af afgørelsen om tilbagekaldelse kunne påklage afgørelsen til Skatteankestyrelsen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En klage vil f.eks. kunne være aktuel, hvis skyldneren ikke ser sig omfattet af målgruppen for den foreslåede mulighed for at kunne anmode om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, hvis man er særligt socialt udsat, eller hvis fristen for at anmode om ophævelse er udløbet.

Hvis afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse tilsidesættes i en klagesag eller ved en domstolsprøvelse, vil den genopståede gæld, som i mellemtiden måtte være betalt eller inddrevet, ligeledes (jf. ovenfor om en anmodning om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse) skulle tilbagebetales, og skyldneren vil have krav på en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, det vil sige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Også ved en afgørelse om tilbagekaldelse af en afgørelse om eftergivelse efter § 15 a, stk. 1, om »ret og pligt-ordningen« gælder, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter omstændighederne må genoptage tilbagekaldelsessagen, hvis skyldneren efter retsplejelovens § 977 via en begæring til Den

Særlige Klageret har fået genoptaget straffesagen og er blevet frifundet eller har fået f.eks. en fængselsstraf konverteret til en bødestraf, der ville have udelukket en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse efter § 15 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. ovenfor.

For nærmere om den foreslåede ordning henvises til lovforslagets § 1, nr. 1-4, og bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes ikke at medføre nævneværdige provenumæssige konsekvenser. Det skal ses, i lyset af at skyldner skal opfylde en række kriterier for at få eftergivet gæld. På den baggrund skønnes omfanget af gæld, som genopstår, at være begrænset.

Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre implementeringskonsekvenser for 0,1 mio. kr. i 2025, 1,2 mio. kr. i 2026, 1,0 mio. kr. i 2027-2030 og 0,4 mio. kr. årligt og varigt fra 2031 til systemtilpasning, administration og sagsbehandling.

[Implementeringskonsekvenser for Justitsministeriet udestår.]

Lovforslaget vurderes ikke at have konsekvenser for kommuner og regioner.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget har de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning været overvejet, idet omfang det har været relevant.

I forhold til princip nr. 1 om enkle og klare regler bemærkes det, at bestemmelserne i lovforslaget er udarbejdet, så de er så enkle og klare som muligt.

I forhold til princip 4 om ensartede begreber og genbrug af data bemærkes, at reglerne bygger videre på de gældende regler om bl.a. tilbagekaldelse af afgørelser om eftergivelse og derfor anvender de samme begreber.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vil have administrative konsekvenser for de borgere, der vil få deres eftergivelse tilbagekaldt efter de foreslåede regler om betinget eftergivelse, fordi de efter eftergivelsen findes skyldige i et strafbart forhold. Disse borgere vil skulle forholde sig til, at den eftergivne gæld genopstår.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 4. juli 2025 til den 21. august 2025 (48 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, Advokatsamfundet, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, Borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Business Danmark, Børnerådet, Cepos, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Det Kriminalpræventive Råd, Det Sociale Nævn, DI, DI Byggeri, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Område for Bedre Regulering (OBR), FH - Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanstilsynet, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen Danske Revisorer, FSR – danske revisorer, ISOBRO, IT-Branchen, Justitia, KL, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Mellempfolkeligt Samvirke, Nationalbanken, Oxfam IBIS, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES Innovation P/S, Skatteankeforvaltningen, SMVdanmark, SRF Skattefaglig Forening og Ældre Sagen.

10. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen nævneværdige konsekvenser.	Ingen nævneværdige konsekvenser.

UDKAST

Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre implementeringskonsekvenser for 0,1 mio. kr. i 2025, 1,2 mio. kr. i 2026, 1,0 mio. kr. i 2027-2030 og 0,4 mio. kr. årligt og varigt fra 2031 til systemtilpasning, administration og sagsbehandling. [Implementeringskonsekvenser for Justitsministeriet udestår.] Lovforslaget vurderes ikke at have konsekvenser for kommuner og regioner.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Lovforslaget vil have administrative konsekvenser for de borgere, der vil få deres eftergivelse tilbagekaldt efter de foreslåede regler om betinget eftergivelse, fordi de efter eftergivelsen findes skyldige i et strafbart forhold. Disse borgere vil skulle forholde sig til, at den eftergivne gæld genopstår.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem	Ja Nej	

UDKAST

principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikkeerhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	X
--	---

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og når sædvanlig rykkerprocedure herefter forløbet er gennemført.

Dækningsrækkefølgen for gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er fastsat i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Af § 4, stk. 2, 1. pkt., følger, at den først modtagne fordring dækkes først, hvis der inden for samme dækningskategori – dvs. de tre kategorier i § 4, stk. 1, nr. 1-3 – ikke er dækning til alle fordringer. Bestemmelsen udtrykker det såkaldte FIFO-princip (»first in, first out«).

Ifølge § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige anses fordringer for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden ved registreringen i modtagelsessystemet og får prioritet i dækningsrækkefølgen fra dette tidspunkt. Uanset tidspunktet for registreringen i modtagelsessystemet kan fordringer først dækkes, når de er registreret i inddrivelsessystemet, jf. 2. pkt. Bestemmelsen omhandler fordringer, der registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM. For fordringer, der registreres i DMI, gælder ifølge § 49, stk. 1, nr. 2, at en fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI.

Af § 14, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at eftergivelse (efter § 13) kan gå ud på bortfald eller nedsættelse af skyldnerens gæld. I forbindelse med nedsættelse kan der ifølge 2. pkt. træffes bestemmelse om henstand med og afdragsvis betaling af den ikke eftergivne del af gælden. I henstands- og afdragsperioden sker der ifølge 3. pkt. ingen forrentning af gælden.

Det foreslås, at der i § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes tre nye bestemmelser som 5.-7. pkt.

Det foreslås, at det i 5. pkt. fastsættes, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 13 har truffet afgørelse om eftergivelse, hvorefter fordringen nedsættes og der skal ske afdragsvis betaling af den del, der ikke eftergives,

jf. § 14, overdrager fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, snarest muligt efter at der er opnået kendskab til eftergivelsen, fordringen, herunder den eftergivne del, til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen ikke i forvejen er modtaget til inddrivelse.

Den foreslåede bestemmelse omfatter alle tilfælde, hvor alene en del af en fordring, der ikke er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, men stadig befinder sig hos fordringshaver (eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen), eftergives, og indebærer en obligatorisk overdragelse af hele fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden – både den ubetingede del, for hvilken der fastsættes en afdragsordning efter § 14, og den suspensivt betingede del, der svarer til den eftergivne del.

Overdragelsen skal ske, snarest muligt efter at fordringshaver (eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen) får kendskab til eftergivelsen. Hvis fordringen er sikret ved en panteret, vides det først ved pantets realisation – der ikke vil kunne ske, før betalingsfristen for fordringen er overskredet – hvor stor en del af fordringen der eventuelt ikke blev dækket og derfor blev eftergivet helt eller delvis, hvorefter fordringen, hvis der med eftergivelsen alene skete en nedsættelse af fordringen, skal overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis fordringen ikke er sikret ved en panteret, vil fordringen – dvs. både den del, der ikke blev eftergivet, og den del, der blev eftergivet – derimod skulle overdrages, så snart betalingsfristen er overskredet, jf. herved § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at det i 6. *pkt.* fastsættes, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter §§ 13 eller 15 a har truffet afgørelse om eftergivelse, hvorefter fordringen bortfalder, kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, snarest muligt efter at der er opnået kendskab til eftergivelsen, overdrage den bortfaldne fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis den ikke i forvejen var modtaget til inddrivelse.

Den foreslåede bestemmelse omfatter alle tilfælde, hvor hele den fordring, der ikke er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, men stadig befinder sig hos fordringshaver (eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen), eftergives, og indebærer en fakultativ overdragelse – det vil sige, at en overdragelse vil kunne ske, men ikke er obligatorisk. Bestemmelsen omfatter tilfælde med fordringsbortfald efter enten §§ 13 eller 15 a. Selv om eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen« efter § 15 a

indebærer en nedsættelse af den samlede af ordningen omfattede gæld med 50 pct., dog maksimalt 100.000 kr., jf. § 15 a, stk. 9, 1. og 2. pkt., vil en fordring, der var under opkrævning, også kunne bortfalde helt, jf. § 15 a, stk. 9, 3. pkt., nr. 2.

Hvis fordringshaveren (eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen) har valgt ikke at overdrage fordringen, fordi man ønsker selv at gennemføre afskrivningen, vil fordringen alene kunne overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, hvis fordringen genopstår i forbindelse med en tilbagekaldelse af eftergivelsen efter § 15, stk. 1, eller § 15 a, stk. 10, og overdragelsen vil først kunne ske, når betingelserne i § 2, stk. 3, 1. pkt., om overskridelse af betalingsfristen og forgæves rykkerprocedure er opfyldt. Sker der senere en sådan overdragelse efter § 2, stk. 3, 1. pkt., vil fordringens plads i dækningsrækkefølgen efter § 4, stk. 2, 1. pkt., afhænge af modtagelsestidspunktet i forbindelse med denne overdragelse.

Det foreslås, at det i 7. pkt. fastsættes, at overdragelsen efter 5. og 6. pkt. af den del af en fordring, der er blevet eftergivet, sker i form af en betinget fordring, der vil blive ubetinget, hvis der sker tilbagekaldelse efter § 15, stk. 1, eller § 15 a, stk. 10.

Bestemmelsen har til formål at fremhæve, at overdragelsen ikke omfatter fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse – fordi inddrivelse af en fordring, der ikke længere eksisterer som en ubetinget fordring, ikke kan ske – men alene omfatter fordringer, der overdrages som suspensivt betingede fordringer med henblik på restanceinddrivelsesmyndighedens afskrivning af fordringerne.

De foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, 5.-7. pkt., er udtryk for en lovfæstelse af restanceinddrivelsesmyndighedens praksis med modtagelse af fordringer fra en fordringshaver, efter at fordringerne er bortfaldet eller nedsat ved en eftergivelse. En overdragelse af en fordring, der er bortfaldet ved en eftergivelse, eller af den del af en fordring, der er eftergivet ved en nedsættelse, er udtryk for overdragelse af en suspensivt betinget fordring og har til formål at lade restanceinddrivelsesmyndigheden gennemføre afskrivning af fordringen. Hvor fordringen er nedsat, fastsættes for restfordringen en afdragsordning, jf. § 14, og overdragelsen af en sådan ubetinget fordring har til formål at lade restanceinddrivelsesmyndigheden administrere den afdragsordning, der fastsættes for denne fordring.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

De gældende regler om eftergivelse af gæld til det offentlige i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder dels almindelige regler om eftergivelse i § 13, stk. 1-5, dels en særlig regel om eftergivelse i stk. 6, der finder anvendelse, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor. Derudover indeholder § 15 a den såkaldte »ret og pligt-ordning«.

Det fremgår af § 13, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og fordringer omfattet af § 1 a, stk. 1, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af disse.

Det følger af ordene »inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden«, at den gæld, der skal kunne eftergives, skal tilhøre en gældstype, der omfattes af anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Med andre ord kan der både ske eftergivelse af fordringer, som er under opkrævning hos fordringshaveren, og af fordringer, som er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi betalingsfristen (og dermed tillige forfaldstidspunktet) er overskredet.

Det fremgår herudover af § 13, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer med renter, gebyrer og andre omkostninger kan eftergives, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at eftergivelsen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Endvidere fremgår det af § 13, stk. 1, 3. pkt., at der tilsvarende kan ske eftergivelse af beløb, som personer er pligtige at betale som erstatning for selskabers manglende betaling af skyldige beløb til det offentlige.

Bestemmelsen i § 13, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige oplister i nr. 1-6 seks tilfælde, hvor eftergivelse i almindelighed ikke kan finde sted.

Alene skyldnere, som er fysiske personer, kan få eftergivelse efter stk. 1, jf. § 13, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Herudover kan eftergivelse i øvrigt meddeles fysiske eller juridiske personer, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor, uanset om

skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede, jf. § 13, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Formålet med denne bestemmelse er at supplere de almindelige regler i stk. 1-5 ved at give mulighed for eftergivelse i visse af de tilfælde, hvor eftergivelse efter de almindelige regler ikke er mulig. Med andre ord er der tale om en opsamlingsbestemmelse, der giver mulighed for eftergivelse, når skyldnerens konkrete sociale eller andre forhold i særlig grad taler for, at det vil være rimeligt at eftergive gælden.

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 13, stk. 6, i forslag til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 281, hvilke forhold der efter den nye ordlyd af bestemmelsen kan føre til eftergivelse. Det anføres således, at den dagældende adgang til eftergivelse i tilfælde af myndighedsfejl, force majeure og force majeure-lignende forhold foreslås opretholdt. Ved § 1, nr. 15, i lov nr. 1110 af 13. november 2019 blev § 13, stk. 6, nyaffattet. Af de specielle bemærkninger i lovforslaget til denne ændringslov, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 26 som fremsat, side 97, fremgår, at myndighedsfejl, force majeure og force majeure-lignende forhold ligeledes kunne være relevante at inddrage i vurderingen. Fælles for disse forhold er, at der er tale om forhold, der ligger uden for skyldnerens kontrol. Det er i den forbindelse ikke en forudsætning, at forholdene har en direkte relation til gælden. Det er tilstrækkeligt, at forholdene har haft en væsentlig betydning for skyldnerens situation.

Det fremgår af § 14, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at eftergivelse kan gå ud på bortfald eller nedsættelse af skyldnerens gæld. Det fremgår herudover af 2. pkt., at der i forbindelse med nedsættelse kan træffes bestemmelse om henstand med og afdragsvis betaling af den ikke eftergivne del af gælden. Det fremgår endvidere af 3. pkt., at der i henstands- og afdragsperioden ikke sker forrentning af gælden.

En afgørelse om eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan ifølge § 15 tilbagekaldes, såfremt skyldneren 1) i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold eller 2) groft tilsidesætter sine forpligtigelser i forbindelse med afvikling af den ikke eftergivne del af gælden.

Bestemmelsen svarer til den tilsvarende bestemmelse i konkurslovens § 229 om ophævelse af en gældssaneringskendelse.

UDKAST

For gæld, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, gælder rentebestemmelsen i § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 5, stk. 1, 1. pkt., gælder, at fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen. Renten efter 1. pkt. kan ikke blive mindre end 0 pct., jf. 2. pkt. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 3. pkt. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet, jf. 4. pkt.

Efter § 5, stk. 2, 1. pkt., kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen er udmøntet i § 9 i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Af stk. 1 fremgår, at fordringer, der overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, forrentes efter § 5, stk. 1, 1.-4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. dog bekendtgørelsens §§ 51 og 52.

Af bekendtgørelsens § 9, stk. 2, fremgår, at renten i stk. 1 ikke finder anvendelse på følgende fordringer:

- 1) Fordringer, der i henhold til EU-retsakter skal forrentes med en rente fastsat i henhold til EU-retsakten, uanset at fordringen er oversendt til inddrivelse.
- 2) Fordringer fastsat i henhold til en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag, der fastsætter en rente under inddrivelse, som er højere end inddrivelsesrenten, idet disse fordringer forrentes i henhold til afgørelsen.
- 3) Fordringer, som hviler på et pantebrev, et gældsbevis, et udenretligt frivilligt forlig m.v., og andre fordringer, hvor parterne har aftalt en morarente, som afviger fra renten i stk. 1, jf. dog stk. 3, 3. pkt.
- 4) Fordringer, der hviler på en retsafgørelse, hvor domstolen har truffet afgørelse om en forrentning under inddrivelse, som afviger fra renten i stk. 1, jf. dog stk. 3, 3. pkt.

Straffelovens 6. kapitel omhandler straffeformerne. Ifølge § 31 er de almindelige straffe fængsel og bøde.

Ifølge § 33, stk. 1, idømmes fængsel på livstid eller på tid, ikke under 7 dage og ikke over 16 år. I tilfælde, hvor der er hjemmel til at forhøje den straf, der er foreskrevet for en lovovertrædelse, kan der dog ifølge stk. 2 idømmes fængsel indtil 20 år. En gerningsmand, der ikke var fyldt 18 år, da gerningen blev udført, kan ifølge stk. 3 ikke idømmes fængsel på livstid. Når fængsel idømmes for kortere tid end 3 måneder, fastsættes straffen i dage, ellers i måneder og år, jf. stk. 4.

Straffelovens 7. kapitel omhandler betinget fængsel. Af § 56, stk. 1, fremgår, at hvis retten finder det upåkrævet, at fængselsstraf kommer til fuldbyrdelse, bestemmes det i dommen, at fuldbyrdelsen udsættes og bortfalder ved udløbet af prøvetiden. Udsættelsen betinges ifølge stk. 2, 1. pkt., af, at den dømte ikke i prøvetiden begår strafbart forhold, og at den dømte overholder de vilkår, som måtte være fastsat i medfør af §§ 57 og 57 a. Prøvetiden fastsættes af retten og kan i almindelighed ikke overstige 3 år, jf. § 56, stk. 2, 2. pkt. Under særlige omstændigheder kan dog fastsættes en prøvetid på indtil 5 år, jf. 3. pkt.

Straffelovens 9. kapitel omhandler andre retsfølger af den strafbare handling.

I § 68, 1. pkt., bestemmes, at hvis en tiltalt frifindes for straf i medfør af § 16 – dvs. om straffrihed, hvis personen bl.a. på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles hermed, var utilregnelig i gerningsøjeblikket – kan retten træffe bestemmelse om anvendelse af andre foranstaltninger, der findes formålstjenlige for at forebygge yderligere lovovertrædelser. Såfremt mindre indgribende foranstaltninger som tilsyn, bestemmelser vedrørende opholdssted eller arbejde, afvænningsbehandling, psykiatrisk behandling m.v. ikke findes tilstrækkelige, kan det ifølge § 68, 2. pkt., bestemmes, at den pågældende skal anbringes på psykiatrisk afdeling, i institution for personer med vidtgående psykiske handicap eller under tilsyn med mulighed for administrativ anbringelse eller i egnet hjem eller institution til særlig pleje eller forsorg. Anbringelse i forvaring kan ifølge 3. pkt. ske under de betingelser, der er nævnt i § 70.

En foranstaltningsdom for en psykisk syg gerningsperson vil enten være en dom til anbringelse i hospital for sindslidende (anbringelsesdom), dom til

psykiatrisk behandling (behandlingsdom) eller dom til ambulant psykiatrisk behandling.

Ved foranstaltninger efter straffelovens § 68 fastsættes over for personer, der efter § 16 er frifundet for straf, en længstetid på enten 5 eller højst 3 år, medmindre personen er fundet skyldig i personfarlig kriminalitet, jf. § 68 a, men i øvrigt sker ophør og ændring ved retskendelse efter § 72.

I § 68 a, stk. 1, 1. pkt., bestemmes således, at hvis en foranstaltning efter § 68 eller § 72, jf. § 68, medfører, at den dømte skal anbringes i institution, eller giver foranstaltningen mulighed herfor, fastsættes en længstetid på 5 år for denne foranstaltning.

Længstetiden omfatter ifølge § 68 a, stk. 1, 2. pkt., også foranstaltninger, som senere fastsættes efter § 72, jf. § 68, og som medfører en lempelse af den hidtidige foranstaltning. Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse fastsætte en ny længstetid på 2 år, jf. § 68 a, stk. 1, 3. pkt.

I § 68 a, stk. 2, 1. pkt., bestemmes, at i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, fastsættes dog i almindelighed ingen længstetid, hvis den dømte findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art, brandstiftelse, voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser.

Opremsningen i § 68 a, stk. 2, 1. pkt., af den personfarlige kriminalitet, der indebærer, at en længstetid normalt ikke fastsættes i dommen, er udtømmende. Det afgøres konkret, om en voldsforbrydelse har karakter af »alvorlig voldsforbrydelse«. Anvendelsen af ordene »i almindelighed« er udtryk for, at retten har mulighed for at fastsætte en længstetid på 5 år, hvis en sådan periode vurderes at være tilstrækkelig til at kunne forebygge yderligere kriminalitet.

Er der ikke fastsat en længstetid, indbringer anklagemyndigheden spørgsmålet om ændring eller endelig ophævelse af foranstaltningen for retten 5 år efter afgørelsen, medmindre spørgsmålet har været forelagt for retten inden for de sidste to år, jf. § 68 a, stk. 2, 2. pkt. Derefter forelægges ifølge 3. pkt. spørgsmålet for retten mindst hvert andet år.

Ved andre foranstaltninger end de i § 68 a, stk. 1, nævnte fastsættes ifølge § 68 a, stk. 3, 1. pkt., for foranstaltningen en længstetid, der ikke kan overstige 3 år.

Hvis der f.eks. er tale om en dom til ambulant psykiatrisk behandling uden mulighed for indlæggelse, kan længstetiden således maksimalt udgøre 3 år, uanset hvilken lovovertrædelse der er tale om.

Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse forlænge længstetiden, jf. § 68 a, stk. 3, 2. pkt. Den samlede tid for foranstaltningen kan ifølge 3. pkt. ikke overstige 5 år.

I § 69 bestemmes, at hvis gerningsmanden ved den strafbare handling foretog sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke er af den i § 16 nævnte beskaffenhed, kan retten, såfremt det findes formålstjenligt, i stedet for at idømme straf træffe bestemmelse om foranstaltninger som nævnt i § 68, 2. pkt.

Af § 69 a, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at hvis en foranstaltning efter § 69 medfører, at den dømte skal anbringes i institution, eller giver foranstaltningen mulighed herfor, fastsættes en længstetid på 5 år for denne foranstaltning og en længstetid for opholdet, der i almindelighed ikke kan overstige 1 år. Længstetiden på 5 år omfatter ifølge 2. pkt. også foranstaltninger, som senere fastsættes efter § 72, jf. § 69 og § 68, 2. pkt., og som medfører en lempe af den hidtidige foranstaltning. Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse fastsætte en ny længstetid på 2 år for foranstaltningen eller en ny længstetid for opholdet, jf. § 69 a, stk. 1, 3. pkt.

I § 69 a, stk. 2, bestemmes, at i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, fastsættes dog i almindelighed ingen længstetid for foranstaltningen, hvis den dømte findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art, brandstiftelse, voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser. § 68 a, stk. 2, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Af § 69 a, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at ved andre foranstaltninger end de i stk. 1 nævnte fastsættes en længstetid for foranstaltningen, der ikke kan overstige 3 år. Under særlige omstændigheder kan retten ifølge 2. pkt. efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse forlænge længstetiden. Den samlede tid for foranstaltningen kan ikke overstige 5 år, jf. 3. pkt.

Efter § 70, stk. 1, kan en person dømmes til forvaring, hvis

UDKAST

1) han eller hun findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art eller brandstiftelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser, og

2) det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om hans eller hendes person, herunder navnlig om tidligere kriminalitet, må antages, at han eller hun frembyder nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og

3) anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare.

Ifølge straffelovens § 70, stk. 2, kan en person endvidere dømmes til forvaring, hvis

1) han eller hun findes skyldig i voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller i forsøg herpå, og

2) det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om hans eller hendes person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at han eller hun frembyder væsentlig fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og

3) anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare.

Af § 73, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at hvis den, der har begået en strafbar handling, efter dennes foretagelse, men før dom er afsagt, er kommet i en ikke blot forbigående tilstand af den i §§ 16 eller 69 nævnte art, afgør retten, om straf skal idømmes eller bortfalde. Hvis det findes formålstjenligt, kan retten ifølge § 73, stk. 1, 2. pkt., bestemme, at foranstaltninger efter §§ 68 eller 69 skal anvendes i stedet for straf, eller indtil straffen måtte kunne fuldbyrdes.

I § 74 a, stk. 1, der omhandler ungdomssanktion, bestemmes, at hvis en person, der på gerningstiden ikke var fyldt 18 år, har begået grovere personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet, kan retten bestemme, at den pågældende skal undergive sig en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling af 2 års varighed, hvis det må anses for formålstjenligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser.

Retten kan ifølge § 74 a, stk. 2, 1. pkt., give den dømte pålæg svarende til de vilkår, der kan fastsættes efter § 57. Ifølge § 74 a, stk. 2, 2. pkt., er længstetiden for ophold i døgninstitution eller godkendt opholdssted 1 år og 6

måneder, heraf højst 12 måneder i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Begår en person, der er undergivet en foranstaltning efter stk. 1, ny kriminalitet, kan retten i stedet for at idømme straf forlænge foranstaltningen, herunder længstetiderne efter 2. pkt., med indtil 6 måneder, jf. § 74 a, stk. 2, 3. pkt.

Efter retsplejelovens § 752, stk. 1, 1. pkt., skal politiet inden afhøringen af en sigtet gøre den pågældende bekendt med sigtelsen og den manglende pligt til at udtale sig.

Efter at politiet har etableret det nødvendige bevismateriale, vurderer anklagemyndigheden, om sigtelsen skal frafaldes eller opretholdes. Hvis sigtelsen opretholdes, udarbejdes et anklageskrift med den tiltale, som udgør grundlaget for strafforfølgningen, jf. retsplejelovens § 834.

Anklageskriftet skal ifølge § 834, stk. 2, nr. 4, indeholde en kort beskrivelse af det forhold, der rejses tiltale for, med en sådan angivelse af tid, sted, genstand, udførelsesmåde og andre nærmere omstændigheder, som er nødvendig for en tilstrækkelig og tydelig beskrivelse.

Det er ikke altid muligt at foretage en præcis angivelse af tid og sted m.v., og retspraksis har i flere tilfælde accepteret sådanne upræcise angivelser, bl.a. i sager om grov narkotikakriminalitet.

Når anklageskriftet er indleveret til retten, er straffesagen formelt indledt ved retten, jf. § 835, stk. 1. Retten sender straks efter indledningen en kopi af anklageskriftet til den tiltalte og skal senest samtidig med forkyndelse af indkaldelse, jf. § 844, stk. 2, forkynde kopi af anklageskriftet for den pågældende, jf. § 835, stk. 2.

I retsplejelovens kapitel 76 finder man også § 832 om anklagemyndighedens brug af bødeforelæg. Af § 832, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at i sager om lovovertrædelser, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan anklagemyndigheden i et bødeforelæg tilkendegive sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en i bødeforelægget angivet bøde. Fristen kan ifølge 2. pkt. efter anmodning forlænges af anklagemyndigheden. Af stk. 2 fremgår, at reglerne i § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, om krav til indholdet af anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg. Efter stk. 3 kan en sigtet under 18 år i umiddelbar forbindelse med lovovertrædelsen vedtage en bøde uden samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden. Ifølge stk. 4, 1. pkt., bortfalder videre

forfølgning, hvis sigtede vedtager bøden, jf. dog § 724, stk. 2, og § 832 a, stk. 2. Vedtagelsen har ifølge § 832, stk. 4, 2. pkt., samme gentagelsesvirkning som en dom.

Retsplejelovens § 705 omhandler såkaldt »kumulation«. Efter stk. 1 bør samtidig forfølgning mod samme sigtede for flere forbrydelser eller mod flere sigtede som delagtige i en eller flere forbrydelser ske under én sag, hvis dette kan ske uden urimelig forhaling eller vanskelighed.

Kumulation efter § 705 bør ske, når den samme sigtede har begået flere forbrydelser (objektiv kumulation), eller når flere sigtede har deltaget i den samme forbrydelse (subjektiv kumulation), og derfor må en kumulation, der skyldes, at to personer er medskyldige i samme forbrydelse, omfatte samtlige strafbare handlinger, som disse har begået uafhængigt af hinanden, og samtlige personer, der er medskyldige i disse handlinger. Det er dog som nævnt en forudsætning, at kumulation ikke må medføre væsentlig forhaling eller vanskelighed.

Der findes på Skatteministeriets område en lang række love med bestemmelser om strafansvar for overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen m.v.

I opkrævningslovens § 17, stk. 1, bestemmes, at med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt

1) overtræder § 2, stk. 1 eller 2, § 9, stk. 1 eller 2, § 11, stk. 11, 1. pkt., eller

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for angivelse eller indberetning til indkomstregisteret af skatter eller afgifter m.v. efter § 2, stk. 1, eller § 9, stk. 1 eller 2.

Af opkrævningslovens § 17, stk. 2, fremgår, at den, som begår en af de i stk. 1 nævnte overtrædelser med forsæt til at unddrage statskassen skatter eller afgifter m.v., straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Efter straffelovens § 289, stk. 1, straffes med fængsel indtil 8 år den, som for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding gør sig skyldig i overtrædelse af særligt grov karakter af skatte-, told-, afgifts- eller tilskudslovgivningen eller af § 289 a. Efter § 289, stk. 2, finder stk. 1 kun anvendelse, hvis der i den i stk. 1 nævnte lovgivning er henvist til denne bestemmelse. Ved udmåling af tillægsbøde efter § 50, stk. 2, i forbindelse med

overtrædelse af stk. 1 skal der lægges vægt på, om forbrydelsen er af særlig grov beskaffenhed navnlig på grund af udførelsesmåden, eller fordi forbrydelsen er udført af flere i forening, eller når et større antal forbrydelser er begået, jf. § 289, stk. 3.

I opkrævningslovens § 17, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder den, som forsætligt eller ved grov uagtsomhed driver en virksomhed, selv om registreringen er inddraget efter opkrævningslovens § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b. Virksomheden kan dog ifølge § 17, stk. 3, 2. pkt., afvikle allerede indgåede ansættelses- og kontraktforhold, der gør det påkrævet at indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, med kortest muligt varsel. Skatteministeren kan ifølge 3. pkt. fastsætte nærmere regler om afregningen, herunder om forkortet afregningsperiode og indbetalingsfrist.

I § 17, stk. 4, bestemmes, at i forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelserne i forskrifterne.

Skatteforvaltningen har også hjemmel til at afgøre visse overtrædelser af opkrævningsloven administrativt ved brug af et bødeforelæg. I opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., bestemmes således, at hvis en overtrædelse skønnes ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter ansøgning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i tilkendegivelsen. I 2. pkt. bestemmes, at retsplejelovens § 752, stk. 1, om sigtelse af den mistænkte finder tilsvarende anvendelse.

Med andre ord vil også Skatteforvaltningen kunne rejse en sigtelse mod den, der mistænkes for en overtrædelse af de bestemmelser, der ifølge opkrævningslovens § 17 er strafbelagte.

Opkrævningslovens § 18, stk. 2, bestemmer, at med hensyn til den tilkendegivelse, som er nævnt i stk. 1, finder bestemmelsen om tiltalerejsning i retsplejelovens § 895 tilsvarende anvendelse.

Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelsen inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning, jf. opkrævningslovens § 18, stk. 3.

UDKAST

Bøder i sager, der afgøres administrativt, opkræves ifølge stk. 4 af Skatteforvaltningen.

Også kildeskatteloven indeholder straffebestemmelser.

Ifølge kildeskattelovens § 74, stk. 1, straffes med bøde den, som forsætligt eller ved grov uagtsomhed

1) undlader at opfylde pligt til at foretage indeholdelse af A-skat, arbejdsmarkedsbidrag, udbytteskat m.v., royaltyskat, renteskat eller skat som nævnt i § 65 B, stk. 1,

2) undlader rettidigt at afgive de i § 66, stk. 2, eller § 66 A, stk. 1, omhandlede oplysninger,

3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om de i § 66, stk. 2, eller § 66 A, stk. 1, omhandlede forhold, eller

4) anmoder om elektroniske skattekortoplysninger hos Skatteforvaltningen vedrørende personer, som man på anmodningstidspunktet ikke kan påregne at skulle udbetale A-indkomst til.

Begås overtrædelsen med forsæt til at unddrage det offentlige skat, eller foreligger der i øvrigt skærpende omstændigheder, kan straffen ifølge § 74, stk. 2, stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Kildeskattelovens § 74 A bestemmer, at på samme måde som anført i § 74 straffes den, som undlader at følge et pålæg efter denne lovs § 86 A eller § 86 B, stk. 1. § 86 A omhandler et pålæg om daglig digital registrering af oplysninger (logbog) om de personer, der er beskæftiget hos den pågældende arbejdsgiver, mens § 86 B, stk. 1, omhandler pålæg til en arbejdsgiver om at benytte en virksomhed, der er registreret som leverandør af lønadministrationsydelser efter regler, der er udstedt i medfør af lov om et indkomstregister, i forbindelse med virksomhedens lønadministration.

Efter kildeskattelovens § 75 straffes på samme måde som anført i § 74 den, som forsætligt eller groft uagtsomt

1) modtager A-indkomst eller arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, uden at der er indeholdt A-skat eller arbejdsmarkedsbidrag,

UDKAST

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for afgørelse efter § 45, stk. 1 og 3, § 48, stk. 7, § 49 B, stk. 3, § 51, § 52, stk. 5, eller § 53 eller i forbindelse med en af de i disse bestemmelser nævnte ansøgninger eller anmodninger fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse,

3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved beregning af passivposter efter § 33 D eller i forbindelse med en sådan beregning fortier oplysninger af betydning for denne eller

4) undlader at afgive oplysninger om de i § 86, stk. 4 og 5, nævnte forhold eller afgiver urigtige og vildledende oplysninger om de i § 86, stk. 4 og 5, nævnte forhold.

Kildeskattelovens § 76 bestemmer, at i forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Af § 78, stk. 1, fremgår, at i sager om overtrædelse af §§ 74-77, der behandles administrativt, jf. § 79, finder retsplejelovens § 752, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Det indebærer, at Skatteforvaltningen kan rejse en sigtelse for disse overtrædelser.

Skatteforvaltningen har også hjemmel til at afgøre de ovenfor nævnte overtrædelser af kildeskatteloven administrativt ved brug af et bødeforelæg. I kildeskattelovens § 79, stk. 1, bestemmes således, at såfremt overtrædelsen ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt vedkommende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

I stk. 2 bestemmes, at med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelsen i retsplejeloven om indholdet af anklageskrift i politisager tilsvarende anvendelse.

I stk. 3 bestemmes, at hvis bøden betales i rette tid, eller bliver den efter stedfunden vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

Bøder, der afgøres administrativt efter § 79, opkræves ifølge § 79 A af Skatteforvaltningen.

Toldlovens § 73, stk. 1, bestemmer, at med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

UDKAST

1) Undlader for Skatteforvaltningen at angive varer, der indføres til eller udføres fra det danske toldområde eller fraføres eller tilføres en frihavn eller et toldoplæg i det danske toldområde, når en sådan angivelse er foreskrevet i denne lov, de i medfør af loven fastsatte forskrifter eller artikel 127, stk. 1, artikel 145, stk. 1, artikel 158, stk. 1, artikel 263, stk. 1, artikel 270, stk. 1, artikel 271, stk. 1, eller artikel 274, stk. 1, i EU-toldkodeksen.

2) Fjerner varer, der er forseglet af toldmyndighederne eller efter disses bestemmelse.

3) Bruger eller forbruger uberigtigede varer, jf. dog § 3 og § 46.

4) Bruger eller forbruger varer, der er fritaget for told og afgifter efter § 58.

5) Sælger eller på anden måde overdrager varer, der er fritaget for told og afgifter efter § 58 og § 59 i strid med de for told- og afgiftsfriheden fastsatte betingelser.

6) Tilbagefører fra et befordringsmiddel eller på anden måde tilbageholder varer, der er angivet til udførsel mod godtgørelse af eller fritagelse for told eller afgifter uden at angive dette for Skatteforvaltningen.

I § 73, stk. 2, bestemmes, at hvis handlingen er foretaget med forsæt for at undgå betaling af told eller afgifter, straffes den som smugleri med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Efter toldlovens § 73, stk. 3, straffes på samme måde som anført i stk. 2 den, der forsætligt eller groft uagtsomt sælger eller på anden måde overdrager, køber eller på anden måde erhverver, modtager, transporterer eller opbevarer indsmuglede varer. I stk. 4 bestemmes, at overtrædelse af stk. 1-3 eller straffelovens § 289 medfører pligt til at betale de på varerne hvilende told- og afgiftsbeløb.

Efter toldlovens § 76, stk. 1, straffes med bøde den, der, uden at forholdet er omfattet af § 73, forsætligt, groft uagtsomt eller i gentagne tilfælde inden for 2 år over for Skatteforvaltningen til brug i toldforhold:

1) Foretager en urigtig angivelse.

2) Fremlægger urigtige eller mangelfulde dokumenter eller regnskaber.

3) I øvrigt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger.

4) Undlader at underrette Skatteforvaltningen om en for lav ansættelse, jf. § 13, 2. pkt.

Er handlingen foretaget med forsæt for at undgå betaling af told eller afgift eller for at opnå uberettiget fritagelse for eller godtgørelse af told eller afgift, straffes den ifølge toldlovens § 76, stk. 2, med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Med bøde straffes ifølge toldlovens § 79 den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1) Undlader at give oplysninger, som Skatteforvaltningen kan afkræve den pågældende efter § 17, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 62, stk. 1.

2) Undlader at efterkomme et i medfør af § 10 d, stk. 1, § 15, stk. 2, § 17, stk. 1 og 4, § 19, stk. 3, § 20, stk. 1-3, eller § 27, stk. 1, meddelt påbud.

3) Overtræder eller forsøger at overtræde § 10 c, stk. 1, § 18, § 19, stk. 1-3, § 20, stk. 2 og 3, § 23, § 27, stk. 2, § 28, stk. 3 og 5, og § 29, stk. 1, 3 og 4.

4) Overtræder eller forsøger at overtræde ordens- og kontrolforskrifter i de af EU udstedte forordninger på toldlovgivningens område.

I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der ifølge toldlovens § 79 a fastsættes straf af bøde for den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelser i forskrifterne.

Også toldloven indeholder en bestemmelse om administrativ afgørelse af overtrædelsessager. I toldlovens § 80, stk. 1, 1. pkt., bestemmes således, at hvis en overtrædelse skønnes ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, hvis den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde. Fristen kan ifølge 2. pkt. efter begæring forlænges.

I toldlovens § 80, stk. 3, bestemmes, at med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelsen om tiltalerejsning i retsplejelovens § 895 tilsvarende anvendelse.

Ifølge toldlovens § 80, stk. 4, bortfalder videre forfølgning, hvis bøden betales i rette tid, eller hvis den efter vedtagelse bliver inddrevet eller afsonet.

Skattekontrollovens kapitel 9 indeholder flere straffebestemmelser, ligesom kapitel 10 om straffeprocessuelle regler med § 86 har en bestemmelse om bødeforelæg.

Efter skattekontrollovens § 82, stk. 1, straffes den, som med forsæt til at unddrage det offentlige skat afgiver urigtige, vildledende eller ufuldstændige oplysninger til Skatteforvaltningens brug for afgørelse af skattepligt eller skatteansættelse, for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Begås handlingen groft uagtsomt, straffes med bøde, jf. skattekontrollovens § 82, stk. 3.

Ifølge § 83, stk. 1, skal en skattepligtig, der modtager en årsopgørelse uden at have afgivet de til skatteansættelsen pligtige oplysninger, jf. § 2, inden 4 uger efter udløb af fristen for afgivelse af sådanne oplysninger, jf. § 10, underrette Skatteforvaltningen, hvis ansættelsen er for lav.

Ifølge § 83, stk. 2, skal en skattepligtig, som modtager en skønsmæssig ansættelse af den skattepligtige indkomst, jf. § 74, inden 4 uger efter modtagelsen underrette Skatteforvaltningen, hvis ansættelsen er for lav.

Ifølge § 83, stk. 3, skal en skattepligtig, som ikke modtager en årsopgørelse eller et oplysningsskema, afgive de til skatteansættelsen pligtige oplysninger inden oplysningsfristernes udløb, jf. § 10.

Efter § 83, stk. 4, straffes den, som med forsæt til at unddrage det offentlige skat overtræder stk. 1-3, for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Begås overtrædelsen groft uagtsomt, straffes med bøde, jf. skattekontrollovens § 83, stk. 5.

Efter § 84 straffes med bøde den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1) undlader at afgive oplysninger om udenlandske pensionsordninger, jf. §§ 16-19 og 21, og oplysninger om gaver til ikke fuldt skattepligtige i udlandet, jf. § 23, eller undlader at følge et påbud efter § 20,

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om opfyldelse af betingelserne for begrænset dokumentationspligt vedrørende kontrollerede transaktioner, jf. § 40,

3) undlader at afgive oplysninger efter anmodning fra Skatteforvaltningen om ejer- og medlemsfortegnelse i selskaber, jf. §§ 24-27, årsregnskaber, jf. § 6, stk. 1, nr. 1, og § 53, og formueoplysninger, jf. §§ 55 og 56,

4) undlader at opfylde pligten til at opbevare materiale efter de regler, som skatteministeren har fastsat efter § 6, stk. 1, nr. 3,

5) undlader rettidigt at indgive den skriftlige dokumentation vedrørende kontrollerede transaktioner, som der er pligt til at udarbejde efter § 39, eller land for land-rapport, jf. §§ 48, 49 og 51, eller revisorerklæring efter § 43 eller

6) som led i virksomhed udsteder en faktura med et urigtigt indhold eller udsteder anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, når dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Skattekontrollovens § 86, stk. 1 bestemmer, at i sager om overtrædelse af bestemmelserne i kapitel 9, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen i et bødeforelæg tilkendegive den sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale den i bødeforelægget angivne bøde.

Ifølge § 86, stk. 2, finder retsplejelovens § 834 om indholdet af et anklageskrift anvendelse på tilkendegivelsen efter skattekontrollovens § 86, stk. 1.

Vedtager den sigtede bøden, bortfalder videre strafferetlig forfølgning, og vedtagelsen har samme gentagelsesvirkning som en dom, jf. skattekontrollovens § 86, stk. 3.

Bøder i sager, der afgøres administrativt, opkræves af Skatteforvaltningen, jf. stk. 4.

Der findes også i en lang række andre love på Skatteministeriets område straffebestemmelser og bestemmelser om at kunne afgøre en sag administrativt ved anvendelsen af et bødeforelæg.

Det fremgår af Den juridiske vejledning 2025-1, afsnit A.C.3, at Skatteforvaltningen (dvs. i praksis Skattestyrelsen) kan afslutte en straffesag administrativt med et bødeforelæg, når overtrædelsen ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, og den pågældende erklærer sig enig i Skattestyrelsens

vurdering af strafansvaret. Det er således Skattestyrelsen, der rejser sigtelse over for en borger eller virksomhed og udsteder et bødeforelæg.

Er den pågældende ikke enig i Skattestyrelsens vurdering, er det altid domstolene, der har kompetencen til at afgøre straffesagen. Enhver, der er sigtet for en strafbar overtrædelse, har således krav på at få skyldsspørgsmålet og strafudmålingen afgjort ved retten.

Vurderes overtrædelsen at medføre højere straf end bøde, dvs. frihedsstraf, eller erklærer den pågældende sig uenig i Skattestyrelsens vurdering, bliver straffesagen oversendt af Skattestyrelsen til politiet med henblik på domstolsbehandling. Det er hovedreglen, at sager, hvor der er unddraget skatter og afgifter for et beløb over 500.000 kr., er omfattet af straffelovens § 289 om grov skattesvig. Disse sager skal derfor oversendes til politiet. Denne beløbsgrænse blev hævet den 1. januar 2024, jf. forarbejderne til lov nr. 1795 af 28. december 2023 i Folketingstidende 2023-2024, tillæg A, L 52 som fremsat, side 10 ff.

Følgende typer af sager er omfattet af Skattestyrelsens kompetence til at afslutte en straffesag administrativt med et bødeforelæg (her er det således Skattestyrelsen, der sigter en skyldner og fastsætter en bødestraf):

- Sager, hvor der i førstegangstilfælde forsætligt er unddraget skat eller afgift, hvis det samlede forsætligt unddragne beløb ikke er over 500.000 kr.
- Sager, hvor der i kvalificerede gentagelsestilfælde forsætligt er unddraget skat eller afgift, hvis det samlede forsætligt unddragne beløb ikke er over 250.000 kr.
- Sager, hvor der forsætligt er unddraget told i den legale varetrafik, hvis der ikke er unddraget over 100.000 kr.
- Smuglerisager, hvor overtrædelsen vedrører et unddraget told- og afgiftsbeløb, der ikke er over 15.000 kr. vedrørende erhvervsmæssigt smugleri m.v. og 30.000 kr. vedrørende smugleri m.v. af ikkeerhvervsmæssig karakter.
- Sager, hvor unddragelsen skyldes grov uagtsomhed.
- Sager, hvor det strafbare forhold er begået af en juridisk person, medmindre forholdet er omfattet af straffelovens § 289 om grov skattesvig.
- Ordensbødesager, dvs. sager, hvor bøden er fastsat til bestemte beløb og dermed ikke bliver udmålt ud fra en eventuel eller mulig unddragelse.

UDKAST

Af Den juridiske vejledning 2025-1, afsnit A.C.3.5.2.1 om beregning af normalbøde i straffesager om unddragelse af skatter og afgifter, fremgår om praksis, at ved unddragelse af skatter, moms, lønsumsafgift og punktafgifter beregnes bøden til to gange det samlede unddragelsesbeløb, når der var forsæt til unddragelsen. Hvis ansvarssubjektet er en fysisk person, straffes med bøde, hvis de forsætlige unddragelser ikke overstiger 500.000 kr.

Ved grov uagtsomhed udgør bøden én gang det samlede unddragelsesbeløb.

Efter ændring af sanktionspraksis fra den 1. januar 2024 gøres bødeansvar ikke gældende i førstegangstilfælde, hvis unddragelsesbeløbet ikke overstiger 20.000 kr. Hvis unddragelsesbeløbet er mellem 20.000 kr. og 40.000 kr., afsluttes sagen i førstegangstilfælde med en bøde på 5.000 kr.

Gældende praksis kan sammenfattes således, jf. tabel 1 og 2 om henholdsvis forsætlig og groft uagtsom skatte- eller afgiftsunddragelse:

Tabel 1. Sanktionsniveau ved forsætlig skatte- eller afgiftsunddragelse

	Førstegangstilfælde	Gentagelsestilfælde
Indtil 20.000 kr.	Ingen bøde	2 x det undtagne beløb
Mere end 20.000 kr., men ikke over 40.000 kr.	5.000 kr.	2 x det undtagne beløb
Overstiger 40.000 kr.	2 x det undtagne beløb	2 x det undtagne beløb
500.000 kr. eller derover	Påstand om frihedsstraf efter straffelovens § 289 samt tillægsbøde på 2 x det undtagne beløb	Er der tidligere straffet for skatte- og afgiftsunddragelse for mere end 250.000 kr., nedsættes beløbsgrænsen for frihedsstraf på 500.000 kr. til 250.000 kr. Desuden udmåles en tillægsbøde på 2 x det undtagne beløb

Kilde: Skatteministeriet 2025

Tabel 2. Sanktionsniveau ved groft uagtsom skatte- eller afgiftsunddragelse

	Førstegangstilfælde	Gentagelsestilfælde
Indtil 20.000 kr.	Ingen bøde	1 x det undtagne beløb
Mere end 20.000 kr., men ikke over 40.000 kr.	5.000 kr.	1 x det undtagne beløb
Overstiger 40.000 kr.	1 x det undtagne beløb	1 x det undtagne beløb

Kilde: Skatteministeriet 2025

UDKAST

Det bemærkes, at tabel 2 omfatter grov uagtsomhed, idet der ikke straffes i sager, hvor der alene er handlet simpelt uagtsomt.

Et vedtaget bødeforlæg har samme retsvirkning som en endelig dom og indebærer, at sagen kan afsluttes uden videre forfølgning.

Retsplejelovens kapitel 82 indeholder bestemmelser om anke af straffedomme til landsretten. Efter § 901, 1. pkt., kan byrettens domme i straffesager ankes til landsretten af anklagemyndigheden eller af tiltalte i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel. Anke sker ifølge 2. pkt. til den landsret, i hvis kreds byretten ligger. Anken kan ud over dommen omfatte den forudgående behandling af sagen og de afgørelser, der er truffet under sagen, jf. 3. pkt.

Ifølge § 902, stk. 1, kan anklagemyndigheden kun anke, når der efter loven kan idømmes andre offentligretlige følger end bøde, konfiskation eller frakendelse i medfør af færdselsloven for lovovertrædelsen, medmindre anken er til fordel for tiltalte.

Tiltalte kan ifølge retsplejelovens § 902, stk. 2, kun anke, når tiltalte er idømt andre offentligretlige følger end bøde, konfiskation eller frakendelse i medfør af færdselsloven, eller når tiltalte uden anvendelse af retsplejelovens § 897, stk. 1, er idømt en samlet bøde på over 20.000 kr. eller konfiskation for mere end 20.000 kr.

Afgørelser efter §§ 899 og 900 kan ifølge § 902, stk. 3, ikke indbringes for højere ret, medmindre anklagemyndigheden anker til fordel for tiltalte.

Efter § 903, stk. 1, kan Procesbevillingsnævnet tillade anke af domme, der ikke kan ankes efter § 902, stk. 1 og 2, hvis sagen er af principiel karakter, eller hvis særlige grunde i øvrigt taler for det.

Ifølge § 904, stk. 1, er ankefristen 14 dage, som regnes fra dommens afsigelse, jf. dog stk. 2 og 3. Hvis dommen skal forkyndes efter § 219 a, stk. 5, regnes tiltaltes ankefrist fra forkyndelsen, jf. § 904, stk. 2. Hvis sagen er afgjort efter § 897 og tiltalte ikke var til stede eller gjort bekendt med tidspunktet for dommens afsigelse, regnes tiltaltes ankefrist fra den dag, hvor retten har sendt en udskrift af dommen til tiltalte, jf. § 904, stk. 3.

Af § 905, stk. 1, fremgår, at hvis en dom eller afgørelse er anket efter §§ 902 eller 903, kan også modparten anke (kontraanke), når en sådan anke

iværksættes inden 14 dage efter, at modparten har fået meddelelse om den anden parts anke, jf. dog stk. 2 og 3.

Er en dom eller afgørelse anket af anklagemyndigheden efter § 902, jf. § 904, regnes ifølge § 905, stk. 2, tiltaltes frist for kontraanke uanset tidspunktet for anklagemyndighedens anke inden for ankefristen fra dagen efter udløb af ankefristen efter § 904, stk. 1.

Hvis tiltalte har fået tilladelse til anke efter § 903, regnes anklagemyndighedens frist for kontraanke fra det tidspunkt, hvor Procesbevillingsnævnet har sendt anklagemyndigheden underretning om tilladelsen, jf. § 905, stk. 3.

Vil anklagemyndigheden anke til skade for tiltalte efter § 902, jf. § 904, eller kontraanke til skade for tiltalte over for tiltaltes anke efter samme bestemmelser, skal ifølge § 907, stk. 1, 1. pkt., en meddelelse om anke være landsretten i hænde inden udløb af fristen for anklagemyndighedens anke eller kontraanke.

Vil anklagemyndigheden i andre tilfælde anke eller kontraanke til skade for tiltalte, skal anklagemyndigheden ifølge § 907, stk. 2, forkynde en meddelelse om anke for tiltalte inden udløb af fristen for anklagemyndighedens anke eller kontraanke.

Anklagemyndigheden kan ifølge § 907, stk. 3, 1. pkt., iværksætte anke til fordel for tiltalte, selv om ankefristen er udløbet. Sådanne anke hindres heller ikke, ved at tiltalte har givet afkald på anke, jf. 2. pkt.

Vil tiltalte anke, må ifølge § 908, stk. 1, tiltalte give meddelelse herom inden udløb af ankefristen.

Efter § 914, stk. 1, kan modparten, når anke er sket, anmode landsretten om straks at afvise ankesagen, hvis

- 1) de frister og fremgangsmåder, der er fastsat i retsplejelovens kapitel 82, ikke er overholdt,
- 2) den, der anker, mangler beføjelse til at anke,
- 3) den påberåbte ankegrund utvivlsomt ikke kan føre til ophævelse af dommen eller
- 4) anke er udelukket efter § 902.

Retten kan ifølge stk. 2 endvidere afvise sagen af egen drift af de i stk. 1 nævnte grunde. Afvisning efter stk. 1 eller stk. 2 sker ifølge stk. 3 ved kendelse, efter at der er givet den part, der anker, adgang til at udtale sig mundtligt eller skriftligt.

Om anke til Højesteret bestemmer retsplejelovens § 932, stk. 1, 1. pkt., at landsrettens domme i straffesager kun kan ankes med Procesbevillingsnævnets tilladelse. Sådan tilladelse kan ifølge 2. pkt. meddeles, hvis sagen er af principiel karakter, eller hvis særlige grunde i øvrigt taler derfor. Tilladelsen kan ifølge 3. pkt. begrænses til en del af sagen, herunder med hensyn til de grunde, hvorpå anken kan støttes, jf. § 933, stk. 2, hvis særlige grunde taler for det. Ansøgning om tilladelse til anke skal ifølge stk. 2, 1. pkt., indgives til Procesbevillingsnævnet inden 14 dage efter dommens afsigelse. Hvis det er tiltalte, der vil anke, beregnes ifølge 2. pkt. fristen efter reglerne i § 904, stk. 2 og 3, og § 904, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse, hvis sagen er behandlet efter §§ 930 a eller 930 b. Procesbevillingsnævnet kan undtagelsesvis meddele tilladelse, hvis ansøgning indgives senere, men inden 1 år efter dommens afsigelse, jf. § 932, stk. 2, 3. pkt. Hvis det er anklagemyndigheden, der vil anke, skal den ifølge 4. pkt. samtidig med ansøgningen til Procesbevillingsnævnet underrette tiltalte om ansøgningen. Manglende underretning medfører ifølge 5. pkt. ikke, at sagen kan afvises.

Ved iværksættelse af anken til Højesteret finder ifølge § 933, stk. 1, reglerne i § 903, stk. 4, § 905, stk. 1 og 3, § 906, § 907, stk. 2-4, § 910, stk. 1 og 2, og § 913 tilsvarende anvendelse. Anke kan ifølge § 933, stk. 2, 1. pkt., ske under henvisning til de grunde, der er nævnt i § 912, stk. 1, nr. 1-3. Reglen i § 912, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse, jf. § 933, stk. 2, 2. pkt.

En straffedom, der ikke længere kan ankes, fordi ankefristen er udløbet, vil efter omstændighederne kunne genoptages. Efter retsplejelovens § 977, stk. 1, kan genoptagelse af en pådømt sag finde sted på begæring af en domfældt,

1) når nye oplysninger tilvejebringes, og det skønnes antageligt, at disse, om de havde foreligget under sagen, kunne have bevirket frifindelse eller anvendelse af en væsentligt mildere straffebestemmelse;

2) når noget sådant forhold oplyses som nævnt i § 976, stk. 1, nr. 2, og det skønnes antageligt, at sådant kan have bevirket eller medvirket til domfældelsen;

3) når der i øvrigt foreligger særlige omstændigheder, der gør det overvejende sandsynligt, at de foreliggende bevisligheder ikke har været rigtigt bedømt.

Bestemmelserne i § 906, stk. 2, og stk. 3, 1. pkt., finder her tilsvarende anvendelse, jf. § 977, stk. 2.

Kommer omstændigheder, som antages at give tiltalte eller andre på dennes vegne grund til at anmode om sagens genoptagelse, til rettens eller anklagemyndighedens kundskab, bør de underrette vedkommende derom, jf. § 977, stk. 3.

Efter § 978, stk. 1, kan genoptagelse ikke finde sted, så længe anke i medfør af lovens almindelige regler står åben, eller så længe en rejst ankesag henstår uafgjort. At straffen er udstået, er ifølge stk. 2 ikke til hinder for genoptagelse.

Begæring om genoptagelse fremsættes ifølge § 979, stk. 1, 1. pkt., for Den Særlige Klageret. I de i § 977, stk. 1, nr. 3, omhandlede tilfælde må begæringen fremsættes inden 5 år efter dommens afsigelse; har domfældte i medfør af dommen været underkastet frihedsberøvelse, kan begæring om genoptagelse dog altid fremsættes indtil 2 år efter vedkommendes løsladelse, jf. § 979, stk. 1, 2. pkt. I de i § 977 a omhandlede tilfælde må begæring om genoptagelse fra en domfældt fremsættes, inden 1 år efter at den pågældende dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er blevet endelig, medmindre helt særlige omstændigheder foreligger, jf. § 979, stk. 1, 3. pkt.

Ifølge § 979, stk. 2, 1. pkt., skal begæringen indgives skriftligt, og den må angive de omstændigheder, hvorpå den støttes, og de beviser, som formenes at skulle give sagen et andet udfald.

Forældelseslovens § 1 bestemmer, at fordringer på penge eller andre ydelser forældes efter reglerne i forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov.

Efter forældelseslovens § 3 er forældelsesfristen 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Som eksempel på andre bestemmelser kan nævnes § 5, stk. 1, hvorefter forældelsesfristen er 10 år,

1) når der er udstedt gældsbrief for fordringen,

2) når fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller

3) når fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse.

Ifølge stk. 2 forældes fordring på senere forfaldne renter, gebyrer og lignende dog efter § 3.

Bøder omfattes ikke af forældelsesloven. Deres forældelse reguleres i stedet af straffelovens § 97 a, der i stk. 1 bestemmer, at hvis der ikke forinden er indgivet anmodning om udlæg, bortfalder bøde efter 1) 5 år, når bøden ikke overstiger 10.000 kr., og 2) 10 år, når bøden overstiger 10.000 kr. Ifølge stk. 3, 1. pkt., regnes disse forældelsesfrister fra det tidspunkt, da afgørelsen efter lovgivningens almindelige regler kunne fuldbyrdes. I stk. 4 bestemmes, at forældelsesfristen for konfiskationskrav er 10 år.

En særlig forældelsesregel findes endvidere i § 18 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter forældelsesfristen for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er 3 år, selv om hovedkravet, inden det kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, havde en længere forældelsesfrist, eller selv om der, før eller efter at fordringen kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er opnået et retsgrundlag som nævnt i forældelseslovens § 5, stk. 1, jf. dog stk. 5, 2. og 3. pkt. For private underholdsbidrag og regioners og kommuners privatretlige fordringer gælder dog ifølge § 18 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige den forældelsesfrist, der var gældende ved fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller som under inddrivelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden måtte blive opnået efter forældelseslovens § 5, stk. 1. Denne forældelsesfrist gælder også for tilhørende renter under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår af § 18 a, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at stk. 2-5 hverken gælder for bøder eller for udenlandske fordringer, for hvilke en international overenskomst eller konvention vil være til hinder for en sådan anvendelse.

Det fremgår således modsætningsvist, at konfiskationskrav har en forældelsesfrist på 3 år, efter at de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved modtagelsen af en fordring hos restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder der ifølge § 18 a, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en foreløbig afbrydelse af forældelsen, idet forældelse tidligst indtræder 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

En fordring, der skal registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, anses ifølge § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige for modtaget, når den er registreret i modtagelsessystemet, og får prioritet i dækningsrækkefølgen fra dette tidspunkt. For fordringer, der skal registreres i inddrivelsessystemet DMI, gælder ifølge § 49, stk. 1, nr. 2, at de skal anses for modtaget, den dag de registreres i modtagelsessystemet for DMI.

§ 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler om et såkaldt fordringskompleks, hvorefter forældelsesdatoen for et hovedkrav under inddrivelse også skal anvendes for tilhørende renter.

I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., bestemmes således, at et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller uanset om flere fordringer er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden som en sammenlagt fordring.

Efter § 18 a, stk. 2, 2. pkt., er forældelsesdatoen for fordringskomplekset den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, uanset om hovedkravet, da det kom under inddrivelse, var ikkeinddrivelsesparat eller senere bliver ikkeinddrivelsesparat.

Ud over de bestemmelser, der er nævnt ovenfor, indeholder § 18 a, stk. 2, en række øvrige bestemmelser om den forældelsesmæssige håndtering af forskellige situationer, bl.a. om opskrivning af fordringerne i et fordringskompleks.

I § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at ophæver restanceinddrivelsesmyndigheden en dækning eller afskrivning af en fordring under inddrivelse, fastholdes for fordringskomplekset, jf. stk. 2, den forældelsesdato, der var gældende på tidspunktet for ophævelsen.

Forældelse af fordringskomplekset indtræder dog tidligst 6 måneder efter ophævelsen efter 1. pkt. Bestemmelsen omhandler interne opskrivninger.

I forældelseslovens § 3, stk. 2, bestemmes, at hvis fordringshaveren var ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen efter stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil. Ifølge stk. 3 indtræder forældelse dog senest

1) 30 år efter den skadevoldende handling ophør for fordringer på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskade, jf. dog stk. 4, og for fordringer på erstatning for skade forvoldt ved forurening af luft, vand, jord eller undergrund eller ved forstyrrelser ved støj, rystelser el.lign.,

2) 10 år efter den skadevoldende handling ophør for fordringer på erstatning for skade forvoldt uden for kontraktforhold, som ikke er omfattet af nr. 1,

3) 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til § 2 a for fordringer, som støttes på skriftlig aftale om indskud i et selskab, og

4) 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til § 2 for andre fordringer.

Er en fordring suspensivt betinget – det vil sige, at fordringen først kan gøres gældende ved betingelsens indtræden – løber forældelsesfristen efter forældelseslovens § 2, stk. 1 (»fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt«) først fra det tidspunkt, hvor betingelsen er indtrådt, og det gælder, uanset hvor lang tid der er gået fra fordringens stiftelse indtil betingelsens indtræden, jf. Bo von Eyben, Forældelse efter forældelsesloven af 2007, 2. udgave, side 252.

Dette må tilsvarende gælde den absolutte forældelsesfrist på 10 år i § 3, stk. 3, nr. 4, idet denne regnes fra »begyndelsestidspunktet i henhold til § 2«.

En fordring, der er eftergivet efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men genopstår som følge af f.eks. skyldnerens svig under eftergivelsessagen, jf. § 15, nr. 1, vil i perioden fra fremkomsten af afgørelsen om eftergivelse og indtil fremkomsten af afgørelsen om at lade fordringen genopstå være en suspensivt betinget fordring, hvor betingelsen for at kunne gøre fordringen gældende er, at restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om at lade eftergivelsen bortfalde i medfør af § 15.

Der henvises i øvrigt til beskrivelsen af gældende ret i pkt. 2.1.1.

Det foreslås, at § 15 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nyaffattes.

Det foreslås, at det af *stk. 1* skal fremgå, at en afgørelse om eftergivelse kan tilbagekaldes, såfremt skyldneren

- 1) i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold,
- 2) groft tilsidesætter sine forpligtelser i forbindelse med afviklingen af den ikke eftergivne del af gælden eller
- 3) senest 5 år efter datoen for afgørelsen om eftergivelse sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato, og for hvilket skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.

Bestemmelserne i *stk. 1, nr. 1 og 2*, er en videreførelse af de gældende bestemmelser og har derfor et uændret anvendelsesområde.

Tilbagekaldelse efter *stk. 1, nr. 1*, vil således kunne ske, hvis skyldneren bevidst har afgivet urigtige oplysninger eller over for restanceinddrivelsesmyndigheden har fortiet oplysninger, hvor skyldneren måtte indse, at oplysningerne havde væsentlig betydning for afgørelsen om eftergivelse. Der kan eksempelvis være tale om svig, hvis skyldner bevidst fortier eller giver urigtige oplysninger om sin gæld eller sine indkomstforhold.

Tilbagekaldelse efter *stk. 1, nr. 2*, vil ofte kunne ske, hvis skyldneren gennem længere tid undlader at betale, selv om den pågældende har midler til dette. Hvis der imidlertid er tale om, at det f.eks. er en konjunkturændring, en almindelig krise inden for branchen, arbejdsløshed eller sygdom, der er årsag til misligholdelsen, vil der oftest ikke være tale om en grov tilsidesættelse af forpligtelserne, og eftergivelsen fastholdes derfor. Nogle få dages forsinkelse med afdrag kan heller ikke anses for en grov tilsidesættelse. Der må både ses på misligholdelsens omfang og årsag. Se også Den juridiske vejledning 2025-1, afsnit G.A.3.4.7.6.4.

Bestemmelsen i § 15, *stk. 1, nr. 3*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er derimod en ny bestemmelse, der skal fastslå de betingelser, der skal være opfyldt, for at den eftergivne gæld – dvs. den eller de suspensivt

betingede fordringer, jf. ovenfor om gældende ret – skal kunne genopstå, det vil sige atter blive en eller flere ubetingede fordringer. Det foreslås således, at det af nr. 3 skal fremgå, at skyldneren senest 5 år fra datoen for afgørelsen om eftergivelse skal sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato. Denne sigtelse kan enten komme fra politiet, jf. retsplejelovens § 752, stk. 1, eller fra Skatteforvaltningen, jf. f.eks. opkrævningslovens § 18, stk. 1, 2. pkt. Hvis skyldneren ikke modtager en sigtelse inden for denne 5-årige periode fra datoen for afgørelsen om eftergivelsen, vil eftergivelsen ikke kunne bortfalde efter den foreslåede nye bestemmelse i nr. 3.

Det foreslås, at det strafbare forhold skal være begået efter eftergivelsestidspunktet. Det er ikke altid muligt at angive det præcise gerningstidspunkt, hvorfor gerningstidspunktet i nogle tilfælde angives som det tidsrum, i hvilket det strafbare forhold vurderes at være begået. Hvis det strafbare forhold ifølge sigtelsen er begået i f.eks. »januar måned 2026«, vil gæld, der blev eftergivet ved en afgørelse af 15. januar 2026, skulle genopstå, hvis skyldneren senere idømmes f.eks. en fængselsstraf, idet det strafbare forhold som følge af sigtelsens brede tidsangivelse vil kunne være begået efter den 15. januar 2026. Selv om det strafbare forhold rent faktisk blev begået den 1. januar 2026, vil gælden skulle genopstå.

Det skal derudover være en betingelse, at skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.

En dom skal anses for at være endelig, når den ikke længere kan ankes, fordi ankefristen er udløbet. Dommen skal således være upåankelig. Muligheden for efter omstændighederne at få sagen genoptaget efter retsplejelovens § 977 skal således ikke tillægges nogen betydning ved denne endelighedsvurdering.

Det foreslås, at domme, der afsiges i forbindelse med en objektiv kumulation efter retsplejelovens § 705 af flere sigtelser mod skyldneren, alene omfattes af den foreslåede betingelse om en endelig dom for så vidt angår den eller de af den endelige dom omfattede sigtelser, der er rejst inden for 5 år regnet fra datoen for afgørelsen om eftergivelsen.

Sigtelser, som er en del af den endelige dom, og som rejses uden for den 5-årige periode regnet fra datoen for afgørelsen om eftergivelse, skal ikke kunne medføre, at afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes, selv om kumulationen medfører, at personen modtager en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt en bødestraf på mindst 50.000 kr.

Endvidere er det forudsat, at det alene er sigtelser, der i sig selv ville udløse en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt en bødestraf på mindst 50.000 kr., der vil kunne medføre, at afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes.

Såfremt straffen for denne relevante sigtelse ikke fremgår særskilt af den endelige dom, f.eks. hvis retten fastsætter en fællesstraf, skal restanceinddrivelsesmyndigheden indhente Politiets Administrative Centers (PAC) vurdering af, hvorvidt sigtelsen i sig selv ville udløse en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt en bødestraf på mindst 50.000 kr., og lægge denne vurdering til grund. Det vil f.eks. kunne være tilfældet med en dom, hvor en person bliver idømt fængselsstraf samt til lægsbøde for et indbrudstyveri efter straffelovens § 276 a og en overtrædelse af færdselsloven. Er sigtelsen for indbruddet rejst inden for den 5-årige periode, mens sigtelsen for færdselsforholdet er rejst efter den 5-årige periode, vil der efter den foreslåede ordning foreligge en endelig dom for et forhold, der er begået i den 5-årige periode, og som har ført til en fængselsstraf, da det vil være indbrudstyveriet, der har ført til, at der i dommen fastsættes fængselsstraf.

Hvis der med den relevante sigtelse er tale om bødestraf for en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, forudsættes det, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har behov for at inddrage PAC, før restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om eftergivelse.

I grænsetilfælde, eller i tilfælde af at der ikke foreligger relevant retspraksis, der medfører, at det med en vis sikkerhed kan lægges til grund, at f.eks. en fængselsstraf er udløst af et bestemt forhold, for hvilket der inden for den 5-årige periode er rejst en sigtelse, der er kumuleret med en sigtelse, der f.eks. er rejst efter den 5-årige periode, forudsættes det, at det lægges til grund, at der ikke foreligger en sigtelse, der er rejst inden for den 5-årige periode, og som ved endelig dom har ført til betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a, eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt bødestraf på mindst 50.000 kr. Dermed vil tvivlen komme den dømte til gode.

For foranstaltninger efter straffelovens § 68 foreslås det, at den endelige dom skal indeholde en længstetid på 5 år, jf. herom § 68 a, stk. 1, eller være uden længstetid, jf. § 68 a, stk. 2, om forskellige former for personfarlig kriminalitet.

Hvis dommen lyder på en foranstaltning efter straffelovens § 68 a, stk. 3, vil længstetiden højst kunne være 3 år. Den omstændighed, at retten ved kendelse forlænger længstetiden til de ifølge § 68 a, stk. 3, 3. pkt., maksimale 5 år, efter at anklagemyndigheden har anmodet om en sådan forlængelse, vil ikke indebære, at afgørelsen om eftergivelse skal tilbagekaldes. Det skal således fremgå af selve dommen fra straffesagen, at længstetiden er på 5 år, eller at der ikke er nogen længstetid.

Afgørelsen om eftergivelse vil også skulle tilbagekaldes, hvis dommen lyder på en forvaring efter straffelovens § 70, fordi skyldneren er dømt for den grove kriminalitet, der nævnes i § 70, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, og frembyder en nærliggende (jf. stk. 1, nr. 2) eller væsentlig (jf. stk. 2, nr. 2) fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

En tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil også skulle ske, hvis skyldneren er idømt en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a, fordi skyldneren på gerningstidspunktet ikke var fyldt 18 år og har begået grovere personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet, således at en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling af 2 års varighed er fundet formålstjenlig for at forebygge yderligere lovovertrædelser.

Endelig vil en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse ifølge forslaget skulle ske, hvis skyldneren senest 5 år efter datoen for afgørelsen om

eftergivelse er blevet sigtet for en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen og dernæst vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.

Der er tale om skatte- og afgiftslovgivningen i bred forstand. Også en overtrædelse af toldlovgivningen – der i straffelovens § 289 nævnes særskilt – vil derfor være omfattet, hvis en overtrædelse af toldlovgivningen resulterer i en bødestraf på mindst 50.000 kr. Det samme vil f.eks. gælde en bødestraf på mindst 50.000 kr. efter skatteforvaltningslovens § 60 til den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for beregningen af omkostningsgodtgørelse.

Hvis skyldneren har gjort sig skyldig i forsætlig unddragelse af f.eks. et skattebeløb på 50.000 kr., vil bøden i praksis, jf. ovenfor om gældende ret, som udgangspunkt blive fastsat til det dobbelte beløb, dvs. 100.000 kr. Hvad enten bøden vedtages via et bødeforelæg eller endeligt idømmes af retten, fordi skyldneren ikke ville vedtage bødeforelægget, men findes skyldig, vil afgørelsen om eftergivelse derfor skulle tilbagekaldes i et sådant tilfælde. Det samme gælder, hvis skyldneren groft uagtsomt har gjort sig skyldig i unddragelse af f.eks. et momsbeløb på 100.000 kr., idet bøden i et sådant tilfælde som udgangspunkt vil blive fastsat til én gang det undtagne beløb.

Som følge af praksis for bødestørrelser vil en bøde på 50.000 kr. eller derover som udgangspunkt forudsætte, at den pågældende enten forsætligt i førstegangstilfælde har begået skatte- og afgiftsunddragelse for mere end 40.000 kr., forsætligt i gentagelsestilfælde har begået skatte- og afgiftsunddragelse for mindst 25.000 kr. eller groft uagtsomt i førstegangs- eller gentagelsestilfælde har begået skatte- og afgiftsunddragelse for mindst 50.000 kr.

Alene bødestraffe for overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen foreslås omfattet af forslaget. Det ville således være administrativt vanskeligt for resistanceinddrivelsesmyndigheden at få kendskab til bøder på andre ministeriers område. Desuden er det vurderingen, at overtrædelser, der vedrører andre ministeriers område og beløbsmæssigt er sammenlignelige med sagerne om skatte- og afgiftsunddragelse, i vidt omfang vil være omfattet af ordningen, fordi disse overtrædelser ifølge retspraksis vil udløse en fængselsstraf. For eksempel ses svig med sociale ydelser for 50.000 kr. som udgangspunkt i praksis at blive straffet med fængsel.

Det foreslås, at det af § 15, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal fremgå, at tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 3, dog ikke sker, hvis eftergivelsen er sket efter § 13, stk. 6, og begrundes med, at gælden skyldes forhold, der ligger uden for skyldnerens kontrol.

Eftergivelsen efter § 13, stk. 6, kan som anført ovenfor om gældende ret begrundes med, at skyldneren var udsat for force majeure eller force majeure-lignende omstændigheder, hvorved skyldneren kan have pådraget sig f.eks. morarenter eller rykkergebyrer. Tilsvarende kan gælden være en afledt følge af en fejl, som en myndighed har begået. Også i et sådant tilfælde er gældens opståen karakteriseret ved forhold, som skyldneren ikke kan bebrejdes, fordi det ligger uden for skyldnerens kontrol. Det findes ikke rimeligt, at en sådan gæld skal kunne genopstå, selv om skyldneren efterfølgende kommer til at opfylde de foreslåede betingelser for at kunne tilbagekalde en eftergivelse efter § 13.

Det foreslås, at det i § 15, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsættes, at hvis en afgørelse om eftergivelse tilbagekaldes i medfør af stk. 1, genopstår den gæld, der blev eftergivet, og sidste rettidige betalingsdag indtræder, når der er gået 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse.

Af 2. pkt. skal fremgå, at hvis denne dag er en banklukkedag, udskydes sidste rettidige betalingsdag til førstkommende bankdag.

Med andre ord vil sidste rettidige betalingsdag være den 29. dag regnet fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse. Det foreslås, at hvis 29.-dagen er en banklukkedag, skal sidste rettidige betalingsdag udskydes til førstkommende bankdag. Dette svarer til, hvad der fremgår af flere bestemmelser i skatte- og afgiftslovgivningen om forfaldsdagen, f.eks. opkrævningslovens § 2, stk. 3. Det foreslås, at § 15, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal gælde uanset baggrunden for tilbagekaldelsen, det vil sige også i tilfælde, hvor tilbagekaldelsen begrundes med svig (stk. 1, nr. 1) eller med grov misligholdelse (stk. 1, nr. 2).

Det foreslås endvidere, at det i § 15, stk. 3, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsættes, at betalingsfristen efter 1. og 2. pkt. også anvendes for den del af gælden, der i medfør af § 2, stk. 3, 5. pkt., er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afdragsvis betaling, jf. § 14, forudsat at denne gæld stadig helt eller delvis består på datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse.

Tilbagekaldes i medfør af § 15, stk. 1, en afgørelse om eftergivelse, der indebar en nedsættelse af gælden, vil der for restgælden være blevet fastsat en afdragsordning efter § 14, men denne afdragsordning vil af restanceinddrivelsesmyndigheden blive ophævet, hvis restgælden helt eller delvis stadig består, da tilbagekaldelsen sker. For denne eventuelle restgæld, der efter den i lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 5. pkt., vil skulle overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, så snart det er muligt for fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, vil betalingsfristen efter de foreslåede bestemmelser i § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., ligeledes skulle anvendes.

Tilbagekaldelsen efter § 15, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sker ved en afgørelse, som restanceinddrivelsesmyndigheden træffer og meddeler skyldneren med oplysning om klageadgang. Afgørelsen vil i overensstemmelse med det forvaltningsretlige udgangspunkt få virkning fra fremkomsten til skyldneren, og afgørelsen vil inden for 3 måneder kunne indbringes for Skatteankestyrelsen i medfør af § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Dette gælder, selv om afgørelsen er baseret på objektivt konstaterbare kendsgerninger om sigtelsestidspunktet og den udmålte sanktion. Skyldneren kan være uenig i restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse eller forståelse af faktum i sagen.

I afgørelsen vil restanceinddrivelsesmyndigheden skulle oplyse skyldneren om sidste rettidige betalingsdag og om, at gæld, der var under opkrævning, da eftergivelsen skete, skal betales til restanceinddrivelsesmyndigheden senest på sidste rettidige betalingsdag, hvis fordringen på tidspunktet for tilbagekaldelsen af afgørelsen om eftergivelse var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt.

Når tilbagekaldelsen har fået virkning, vil den eller de suspensivt betingede fordringer, der indgik i eftergivelsen, blive ubetingede og forfalde til betaling på 29.-dagen regnet fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse.

Hvis dommen omstødes ved en genoptagelse efter retsplejelovens § 977, vil den eftergivne gæld, der genopstod, atter bortfalde, og hvis der i mellemtiden er sket betaling af denne gæld, vil beløbet skulle tilbagebetales til skyldneren inklusive en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, det vil sige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i

henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Det foreslås, at det af § 15, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal fremgå, at forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, skal ske fra og med datoen for afgørelsen om eftergivelse, mens forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 3, og, hvis den afgørelse om eftergivelse, der tilbagekaldes efter stk. 1, nr. 3, indebar en nedsættelse af gælden, af gæld som nævnt i stk. 3, 3. pkt., skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, jf. stk. 3, 1. og 2. pkt.

Det foreslås med § 15, stk. 4, 2. pkt., at forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, skal ske efter § 5, stk. 1 og 2, hvis gælden er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt.

Med hensyn til tilbagekaldelser efter § 15, stk. 1, nr. 1 og 2, svarer den foreslåede regel til den gældende ordning, hvor der beregnes renter tilbage i tid, forudsat at der er tale om en type af fordring, der forrentes. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget gælden efter de foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., vil forrentningen skulle reguleres af § 5, stk. 1 og 2, hvilket bl.a. indebærer, at forrentning vil ske fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen, ligesom bøder ikke forrentes.

Af den politiske aftale »Betinget eftergivelse af gæld til det offentlige« af 27. februar 2025 fremgår, at der ikke skal tillægges renter for perioden, hvor gælden har været eftergivet. Forslaget om, at forrentningen af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 3, skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, skal ses i lyset af denne del af aftalen.

For gæld, der genopstår hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi gælden er modtaget til inddrivelse, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og de i lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede nye bestemmelser i § 2, stk. 3, 5.-7. pkt., vil forrentningen skulle ske med den inddrivelsesrente, der under inddrivelsen beregnes for den pågældende fordring. Det indebærer som nævnt, at bøder ikke forrentes, mens der for visse andre fordringer skal anvendes en anden rente i overensstemmelse med § 9 i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For gæld, der genopstår hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, fordi fordringen ikke er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om fakultativ overdragelse ved et bortfald af fordringen efter en eftergivelse efter §§ 13 eller 15 a, vil forrentningen ske med den rente, der anvendes i opkrævningsfasen for fordringen.

Som nævnt ovenfor i bemærkningerne til § 15, stk. 3, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil en afdragsordning, der af restanceinddrivelsesmyndigheden er fastsat i medfør af § 14 ved en afgørelse om eftergivelse, der indebærer en nedsættelse af gælden, blive ophævet af restanceinddrivelsesmyndigheden – forudsat at restgælden stadig helt eller delvis består – ved en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse. For denne eventuelle restgæld, der efter den i lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil skulle overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, så snart det er muligt for fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, vil betalingsfristen efter de foreslåede bestemmelser i § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., ligeledes skulle anvendes, jf. den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 3, 3. pkt., og forrentning af denne eventuelle restgæld foreslås ligeledes at skulle ske fra udløbet af den foreslåede sidste rettidige betalingsdag, jf. § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., hvis afgørelsen om eftergivelse i form af en nedsættelse af gælden er tilbagekaldt efter den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås, at det af § 15, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal fremgå, at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, anvendes § 18 a, stk. 3, for fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i et inddrivelsessystem, som omfattes af § 18 a, stk. 3, mens forældelsesfristen for andre fordringer, herunder bøder, løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., og for bøder bestemmes af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse.

Bestemmelsen i § 18 a, stk. 3, omhandler fordringer, der registreres i inddrivelsessystemerne PSRM og DMI, jf. § 6, stk. 5, i lov nr. 1565 af 12. december 2023.

Fordringer, der er registreret i systemet SAP38 som værende under inddrivelse, omfattes ikke af de særlige forældelsesregler i § 18 a, stk. 2 og 3, om henholdsvis et forældelsesmæssigt fordringskompleks (hvorefter hovedkrav og tilhørende renter har samme forældelsesdato, nemlig hovedkravets forældelsesdato) og forældelsesreguleringen af interne opskrivninger, og det foreslås, at forældelsesfristen for disse øvrige fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i systemet SAP38, og for bøder, der alle var under inddrivelse, da gælden blev eftergivet, skal løbe fra den sidste rettidige betalingsdag efter den foreslåede bestemmelse i stk. 3 og for bøder skal bestemmes af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse.

Det vil indebære, at den forældelsesdato, der for fordringskomplekset efter § 18 a, stk. 2, var gældende på tidspunktet for ophævelsen, vil skulle anvendes for fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i enten PSRM eller DMI. Dette kan betyde, at forældelsesdatoen vil være overskredet, når gælden genopstår, men i så fald skal fordringskomplekset – hovedkrav og tilhørende renter – tidligst kunne bortfalde ved forældelse 6 måneder efter tilbagekaldelsen af afgørelsen om eftergivelse. For fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i SAP38 som værende under inddrivelse, og for bøder skal forældelsesfristen derimod løbe fra den foreslåede sidste rettidige betalingsdag for den genopståede gæld, og forældelsesfristen vil for fordringerne fra SAP38 være 3 år, jf. § 18 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, mens forældelsesfristen for bøder vil blive reguleret af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse.

Det foreslås, at det af § 15, stk. 5, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal fremgå, at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, men efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., samt for gæld som nævnt i § 15, stk. 3, 3. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter stk. 3, 1. og 2. pkt., en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af § 18 a, stk. 4, eller, for så vidt angår bøder, af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse.

Dette vil betyde, at langt de fleste fordringer, der ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, men befandt sig hos fordringshaver, da eftergivelsen skete, hvorefter de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af de i lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede bestemmelser i § 2, stk. 3, 5. og 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om lovfæstelse af gældende praksis hos

restanceinddrivelsesmyndigheden, vil få en 3-årig forældelsesfrist, der i overensstemmelse med forældelseslovens § 2, stk. 1, skal regnes fra den sidste rettidige betalingsdag.

Som nævnt ovenfor i bemærkningerne til § 15, stk. 3, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil der for restgælden efter en afgørelse om eftergivelse, der indebærer en nedsættelse af gælden, blive fastsat en afdragsordning, der af restanceinddrivelsesmyndigheden vil blive ophævet, hvis afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes i medfør af § 15, stk. 1, og restgælden stadig helt eller delvis består, da tilbagekaldelsen sker. For denne eventuelle restgæld, der efter den i lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 5. pkt., vil skulle overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, så snart det er muligt for fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, vil betalingsfristen efter de foreslåede bestemmelser i § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., ligeledes skulle anvendes, og det foreslås, at der fra denne betalingsfrist skal løbe en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af § 18 a, stk. 4, eller, for så vidt angår bøder, af straffelovens § 97 a.

Det foreslås med § 15, stk. 5, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, og heller ikke efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af den forældelsesfrist, der gælder for den pågældende fordring, mens den er under opkrævning.

Bestemmelsen indebærer, at fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, selv skal håndtere forældelsesreguleringen og lade forældelsesfristen for den pågældende genopståede fordring løbe fra den foreslåede sidste rettidige betalingsdag.

Det foreslås, at det i § 15, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsættes, at tilbagekaldes i medfør af stk. 1, nr. 3, en afgørelse om eftergivelse, kan skyldneren først anmode om eftergivelse efter §§ 13 eller 15 a, når der er gået 5 år fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelsen.

Den foreslåede regel er udtryk for, at skyldneren med hensyn til muligheden for atter at ansøge om en eftergivelse efter § 13 eller efter »ret og pligtordningen« i § 15 a vil blive pålagt en karantæne i 5 år fra tilbagekaldelsen.

UDKAST

En ansøgning, der indgives inden udløbet af denne karenstperiode, vil derfor skulle afvises af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at det af § 15, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal fremgå, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldneren kan træffe afgørelse om med tilbagevirkende kraft at ophæve en afgørelse om tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 3, hvis skyldneren vurderes at være særligt socialt udsat.

Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil ud over at indeholde en klagevejledning også skulle oplyse om muligheden for efter ansøgning at opnå en ophævelse, hvis skyldneren opfylder betingelsen om at være særligt socialt udsat.

Det foreslås, at det af § 15, stk. 7, 2. pkt., skal fremgå, at anmodningen skal være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden senest 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse efter stk. 2.

Af § 15, stk. 7, 3. pkt., skal fremgå, at hvis skyldneren rettidigt indgiver en anmodning, får skyldneren yderligere 8 uger til at indsende udtalelser m.v. til at underbygge sin anmodning.

Skyldneren vil kunne have behov for at indhente udtalelser m.v. fra sagkyn-dige personer med indsigt i de forhold, der kendetegner særligt udsatte per-soner. En samlet frist på 12 uger vil omtrent svare til den sædvanlige klage-frist på 3 måneder, der anvendes ved klager over restanceinddrivelsesmyn-dighedens afgørelser, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 7, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan inddrivelsesskridt alene foretages, hvis restan-ceinddrivelsesmyndigheden ikke rettidigt har modtaget en anmodning eller har afvist at imødekomme denne.

Det foreslås således, at en rettidigt indgivet anmodning om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse skal tillægges opsættende virkning. Imødekommes anmodningen, vil der ikke være noget spørgsmål om inddrivelse af en genopstået gæld. Afslås den derimod, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne gennemføre inddrivelsesskridt i forhold til den genopståede gæld.

Ophævelsens tilbagevirkende kraft vil som udgangspunkt alene få betydning for renter påløbet efter udløbet af den foreslåede sidste rettidige betalingsdag og alene, hvis anmodningen ikke er imødekommet inden den sidste rettidige betalingsdag. Det vil kunne være aktuelt, hvis anmodningen på grund af sagsbehandlingstiden først imødekommes efter udløbet af sidste rettidige betalingsdag for den genopståede gæld. Afslås anmodningen, men tilsidesætter siden hen Skatteankestyrelsen ved en klage efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller domstolene afgørelsen om afslaget, vil den genopståede gæld, som i mellemtiden måtte være betalt eller inddrevet, skulle tilbagebetales, og skyldneren vil have krav på en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, det vil sige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om en ophævelse efter stk. 7.

Det er tanken, at den foreslåede bemyndigelse skal udmøntes gennem fastsættelsen af regler, hvorefter en ophævelse af en afgørelse om tilbagekaldelse forudsætter, at der er tale om helt særligt udsatte skyldnere, som f.eks. har et mangeårigt stofmisbrug, er psykisk syge og/eller hjemløse. Den særlige udsathed skal kunne dokumenteres, og vurderinger fra relevante myndigheder, der konkluderer, at gælden på grund af den særlige udsathed ikke bør genopstå, vil skulle vægtes meget højt. En ophævelse bør derimod ikke være mulig, hvis den kriminalitet, der bevirker, at afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes, er grov. Reglerne om ophævelse bør også tage hensyn til, om en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil være til hinder for, at skyldneren holder sig ude af kriminalitet. Med andre ord bør en ophævelse kunne ske, hvis det er vurderingen, at netop den genopståede gæld vil kunne tvinge skyldneren ud i ny kriminalitet. På den anden side skal forhærdede forbrydere ikke kunne opnå en ophævelse af en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse. En ophævelse skal for vaneforbrydere alene kunne komme på tale, hvis det må formodes, at skyldneren har lagt sin kriminelle løbebane bag sig.

Det er også tanken, at der skal kunne fastsættes regler om en dispensation fra den foreslåede frist på 4 uger til at anmode om ophævelse og fra den

yderligere frist på 8 uger, der udløses ved en rettidigt indgivet anmodning om ophævelse, til at indsende udtalelser m.v. til støtte for anmodningen. Det kan f.eks. tænkes, at skyldneren har brug for mere tid til at indsende sin anmodning eller til at indhente udtalelser m.v. fra fagpersoner til støtte for sin anmodning. Ved en klage efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan der eksempelvis ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor, f.eks. hvis skyldneren som følge af hospitalsindlæggelse eller lignende har været ude af stand til at fremsende klagen rettidigt. Tilsvarende vil en skyldner, der anmoder om en ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, kunne blive ramt af f.eks. en hospitalsindlæggelse, der hindrer skyldneren i at varetage sine interesser.

Rentestarttidspunktet vil dog ikke skulle udskydes, hvis skyldnerens anmodning om dispensation imødekommes. Imødekommes anmodningen om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, vil den tilbagevirkende kraft af en ophævelse dog medføre, at eventuelle renter vil bortfalde.

Som udgangspunkt har en skyldners indsigelse mod en fordring ikke opsættende virkning, hvilket fremgår forudsætningsvist af § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er tanken, at der med bemyndigelsen også skal kunne fastsættes regler om betydningen af en klage fra skyldneren over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om at afvise anmodningen om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af eftergivelsen, og at det i overensstemmelse med førnævnte udgangspunkt skal bestemmes, at en klage over en afvisning ikke skal tillægges opsættende virkning.

Som anført ovenfor vil skyldneren inden for 3 måneder fra modtagelsen af afgørelsen om tilbagekaldelse kunne påklage afgørelsen til Skatteankestyrelsen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En klage vil f.eks. kunne være aktuel, hvis skyldneren ikke ser sig omfattet af målgruppen for den foreslåede mulighed for at kunne anmode om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, hvis man er særligt socialt udsat, eller hvis fristen for at anmode om ophævelse er udløbet.

Hvis afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse tilsidesættes i en klagesag eller ved en domstolsprøvelse, vil den genopståede gæld, som i mellemtiden måtte være betalt eller inddrevet, ligeledes (jf. ovenfor om en anmodning om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse) skulle

UDKAST

tilbagebetales, og skyldneren vil have krav på en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, det vil sige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Som anført ovenfor om gældende ret vil en straffedom, der ikke længere kan ankes, fordi ankefristen er udløbet, efter omstændighederne kunne genoptages. Ifølge retsplejelovens § 977, stk. 1, kan genoptagelse af en pådømt sag efter begæring fra den domfældte bl.a. finde sted, når nye oplysninger tilvejebringes, og det skønnes antageligt, at disse, hvis de havde foreligget under sagen, kunne have bevirket frifindelse eller anvendelse af en væsentligt mildere straffebestemmelse. I et sådant tilfælde gælder der ingen tidsfrist for begæringen til Den Særlige Klageret om genoptagelse, jf. modsætningsvist retsplejelovens § 979, stk. 1, 2. pkt. Hvis skyldneren via en sådan genoptagelse frifindes for det strafbare forhold, som ligger til grund for restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, vil skyldneren kunne anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om genoptagelse efter de almindelige forvaltningsretlige principper om såkaldt »remonstration«, og restanceinddrivelsesmyndigheden vil herefter – forudsat at skyldneren over for restanceinddrivelsesmyndigheden identificerer tilbagekaldelsessagen og redegør for de ændrede omstændigheder, som genoptagelsen via Den Særlige Klageret har bevirket – skulle genoptage sagen og med tilbagevirkende kraft skulle ophæve afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse. Det vil indebære, at den ved tilbagekaldelsen genopståede gæld, der i mellemtiden helt eller delvis er blevet indfriet, vil skulle tilbagebetales inklusive en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, jf. ovenfor. Bevirker genoptagelsen via Den Særlige Klageret, at den oprindeligt idømte straf ændres fra f.eks. en fængselsstraf til en bødestraf, vil restanceinddrivelsesmyndigheden også på anmodning fra skyldneren skulle genoptage tilbagekaldelsessagen og med tilbagevirkende kraft ophæve afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, medmindre ændringen har resulteret i en bødestraf på mindst 50.000 kr. for en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 og 4

§ 15 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer, at ud over i de tilfælde, der er nævnt i § 13, eftergiver restanceinddrivelsesmyndigheden delvis gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og gæld omfattet af § 1 a, stk. 1, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af gælden efter reglerne i denne paragraf.

Det følger af ordene »inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden«, at den gæld, der skal kunne eftergives, skal tilhøre en gældstype, der omfattes af anvendelsesområdet for lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Med andre ord skal der både kunne ske eftergivelse af fordringer, som er under opkrævning hos fordringshaveren, og af fordringer, som er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi betalingsfristen (og dermed tillige forfaldstidspunktet) er overskredet.

Bestemmelsen i § 15 a omhandler den såkaldte »ret og pligt-ordning«, der blev indført ved § 1, nr. 15, i lov nr. 331 af 28. marts 2023 på baggrund af den politiske aftale »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige«, der den 20. juni 2022 blev indgået af den daværende regering (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance, Alternativet og Kristendemokraterne for at hjælpe skyldnere, som gør en indsats for at forbedre deres egen livssituation og økonomiske forhold, så de ikke oplever at være fastlåst af deres gæld.

Eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen« kan ifølge § 15 a, stk. 2, ikke omfatte følgende fordringstyper:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Konfiskationskrav.
- 3) Offerbidrag.
- 4) Gæld, der er pådraget ved erstatningspådragende forhold.
- 5) Gæld, der er pådraget, ved at skyldneren har afgivet urigtige oplysninger over for en offentlig myndighed eller en arbejdsløshedskasse med den virkning, at skyldneren uretmæssigt har modtaget ydelser fra det offentlige eller en arbejdsløshedskasse.

6) Pantesikrede fordringer.

Af § 15 a, stk. 3, fremgår, at eftergivelse efter stk. 1 er betinget af, at følgende betingelser er opfyldt på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen:

1) Skyldnerens gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. stk. 1 og 2, inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger, er på mindst 50.000 kr.

2) Skyldneren har inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet modtaget hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i mindst 30 måneder og har herefter samlet i mindst 24 måneder været under uddannelse, jf. stk. 4, i ordinær beskæftigelse, jf. stk. 5, eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 6.

I § 15 a, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at skyldnere, der tidligere har fået eftergivelse efter stk. 1, ikke på ny kan få eftergivelse efter stk. 1.

Af § 15 a, stk. 8, fremgår, at en anmodning om eftergivelse efter stk. 1 skal ledsages af dokumentation for, at betingelserne i stk. 3-7 er opfyldt. Hvis 1. pkt. ikke er opfyldt, kan anmodningen afvises.

I § 15 a, stk. 9, 1. pkt., bestemmes, at eftergivelse efter stk. 1 sker, ved at skyldnerens gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. stk. 1 og 2, inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger nedsættes med et beløb, der svarer til 50 pct. af gælden på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen. Det samlede eftergivelsesbeløb kan dog ifølge stk. 9, 2. pkt., højst udgøre 100.000 kr. Af 3. pkt. fremgår, at ved eftergivelsen nedsættes og eventuelt bortfalder fordringerne i denne rækkefølge:

1) Fordringer, der er inddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, dog således at fordringer, der på tidspunktet for eftergivelsen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, eftergives først, og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

2) Fordringer under opkrævning. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølge ud fra deres

stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring eftergives først, og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

3) Fordringer, der er ikkeinddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, dog således at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

Endelig bestemmes i § 15 a, stk. 10, at eftergivelse efter stk. 1 kan tilbagekaldes, såfremt skyldneren i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i et svigagtigt forhold.

Af § 7, stk. 1, i lov nr. 331 af 28. marts 2023 fremgår, at bl.a. lovens § 1, nr. 15, trådte i kraft den 1. april 2023. I § 7, stk. 6, bestemmes, at ved vurderingen af, om en skyldner samlet har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 24 måneder, jf. § 15 a, stk. 3, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som affattet ved denne lovs § 1, nr. 15, indgår kun måneder fra og med april 2023. Det betyder, at der i forhold til vurderingen af, om en skyldner opfylder beskæftigelses-/uddannelseskravet, jf. § 15 a, stk. 3, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kun vil kunne indgå måneder fra og med ikrafttrædelsesdatoen, dvs. fra og med den 1. april 2023. Det tidligste tidspunkt, hvor en skyldner vil kunne opfylde betingelserne for eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen«, er således 24 måneder efter den 1. april 2023, dvs. den 1. april 2025.

For gæld, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, gælder rentebestemmelsen i § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 5, stk. 1, 1. pkt., gælder, at fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen. Renten efter 1. pkt. kan ikke blive mindre end 0 pct., jf. 2. pkt. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. 3. pkt. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet, jf. 4. pkt.

UDKAST

Efter § 5, stk. 2, 1. pkt., kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen er udmøntet i § 9 i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Af stk. 1 fremgår, at fordringer, der overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, forrentes efter § 5, stk. 1, 1.-4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. dog bekendtgørelsens §§ 51 og 52.

Af bekendtgørelsens § 9, stk. 2, fremgår, at renten i stk. 1 ikke finder anvendelse på følgende fordringer:

- 1) Fordringer, der i henhold til EU-retsakter skal forrentes med en rente fastsat i henhold til EU-retsakten, uanset at fordringen er oversendt til inddrivelse.
- 2) Fordringer fastsat i henhold til en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag, der fastsætter en rente under inddrivelse, som er højere end inddrivelsesrenten, idet disse fordringer forrentes i henhold til afgørelsen.
- 3) Fordringer, som hviler på et pantebrev, et gældsbevis, et udenretligt frivilligt forlig m.v., og andre fordringer, hvor parterne har aftalt en morarente, som afviger fra renten i stk. 1, jf. dog stk. 3, 3. pkt.
- 4) Fordringer, der hviler på en retsafgørelse, hvor domstolen har truffet afgørelse om en forrentning under inddrivelse, som afviger fra renten i stk. 1, jf. dog stk. 3, 3. pkt.

Straffelovens 6. kapitel omhandler straffeformerne. Ifølge § 31 er de almindelige straffe fængsel og bøde.

Ifølge § 33, stk. 1, idømmes fængsel på livstid eller på tid, ikke under 7 dage og ikke over 16 år. I tilfælde, hvor der er hjemmel til at forhøje den straf, der er foreskrevet for en lovovertrædelse, kan der dog ifølge stk. 2 idømmes fængsel indtil 20 år. En gerningsmand, der ikke var fyldt 18 år, da gerningen blev udført, kan ifølge stk. 3 ikke idømmes fængsel på livstid. Når fængsel idømmes for kortere tid end 3 måneder, fastsættes straffen i dage, ellers i måneder og år, jf. stk. 4.

Straffelovens 7. kapitel omhandler betinget fængsel. Af § 56, stk. 1, fremgår, at hvis retten finder det upåkrævet, at fængselsstraf kommer til fuldbyrdelse, bestemmes det i dommen, at fuldbyrdelsen udsættes og bortfalder ved

udløbet af prøvetiden. Udsættelsen betinges ifølge stk. 2, 1. pkt., af, at den dømte ikke i prøvetiden begår strafbart forhold, og at den dømte overholder de vilkår, som måtte være fastsat i medfør af §§ 57 og 57 a. Prøvetiden fastsættes af retten og kan i almindelighed ikke overstige 3 år, jf. § 56, stk. 2, 2. pkt. Under særlige omstændigheder kan dog fastsættes en prøvetid på indtil 5 år, jf. 3. pkt.

Straffelovens 9. kapitel omhandler andre retsfølger af den strafbare handling.

I § 68, 1. pkt., bestemmes, at hvis en tiltalt frifindes for straf i medfør af § 16 – dvs. om straffrihed, hvis personen bl.a. på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles hermed, var utilregnelig i gerningsøjeblikket – kan retten træffe bestemmelse om anvendelse af andre foranstaltninger, der findes formålstjenlige for at forebygge yderligere lovovertrædelser. Såfremt mindre indgribende foranstaltninger som tilsyn, bestemmelser vedrørende opholdssted eller arbejde, afvænningsbehandling, psykiatrisk behandling m.v. ikke findes tilstrækkelige, kan det ifølge § 68, 2. pkt., bestemmes, at den pågældende skal anbringes på psykiatrisk afdeling, i institution for personer med vidtgående psykiske handicap eller under tilsyn med mulighed for administrativ anbringelse eller i egnet hjem eller institution til særlig pleje eller forsorg. Anbringelse i forvaring kan ifølge 3. pkt. ske under de betingelser, der er nævnt i § 70.

En foranstaltningsdom for en psykisk syg gerningsperson vil enten være en dom til anbringelse i hospital for sindslidende (anbringelsesdom), dom til psykiatrisk behandling (behandlingsdom) eller dom til ambulant psykiatrisk behandling.

Ved foranstaltninger efter straffelovens § 68 fastsættes over for personer, der efter § 16 er frifundet for straf, en længstetid på enten 5 eller højst 3 år, medmindre personen er fundet skyldig i personfarlig kriminalitet, jf. § 68 a, men i øvrigt sker ophør og ændring ved retskendelse efter § 72.

I § 68 a, stk. 1, 1. pkt., bestemmes således, at hvis en foranstaltning efter § 68 eller § 72, jf. § 68, medfører, at den dømte skal anbringes i institution, eller giver foranstaltningen mulighed herfor, fastsættes en længstetid på 5 år for denne foranstaltning.

Længstetiden omfatter ifølge § 68 a, stk. 1, 2. pkt., også foranstaltninger, som senere fastsættes efter § 72, jf. § 68, og som medfører en lempelse af den hidtidige foranstaltning. Under særlige omstændigheder kan retten efter

anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse fastsætte en ny længstetid på 2 år, jf. § 68 a, stk. 1, 3. pkt.

I § 68 a, stk. 2, 1. pkt., bestemmes, at i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, fastsættes dog i almindelighed ingen længstetid, hvis den dømte findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art, brandstiftelse, voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser.

Opremsningen i § 68 a, stk. 2, 1. pkt., af den personfarlige kriminalitet, der indebærer, at en længstetid normalt ikke fastsættes i dommen, er udtømmende. Det afgøres konkret, om en voldsforbrydelse har karakter af »alvorlig voldsforbrydelse«. Anvendelsen af ordene »i almindelighed« er udtryk for, at retten har mulighed for at fastsætte en længstetid på 5 år, hvis en sådan periode vurderes at være tilstrækkelig til at kunne forebygge yderligere kriminalitet.

Er der ikke fastsat en længstetid, indbringer anklagemyndigheden spørgsmålet om ændring eller endelig ophævelse af foranstaltningen for retten 5 år efter afgørelsen, medmindre spørgsmålet har været forelagt for retten inden for de sidste to år, jf. § 68 a, stk. 2, 2. pkt. Derefter forelægges ifølge 3. pkt. spørgsmålet for retten mindst hvert andet år.

Ved andre foranstaltninger end de i § 68 a, stk. 1, nævnte fastsættes ifølge § 68 a, stk. 3, 1. pkt., for foranstaltningen en længstetid, der ikke kan overstige 3 år.

Hvis der f.eks. er tale om en dom til ambulant psykiatrisk behandling uden mulighed for indlæggelse, kan længstetiden således maksimalt udgøre 3 år, uanset hvilken lovovertrædelse der er tale om.

Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse forlænge længstetiden, jf. § 68 a, stk. 3, 2. pkt. Den samlede tid for foranstaltningen kan ifølge 3. pkt. ikke overstige 5 år.

I § 69 bestemmes, at hvis gerningsmanden ved den strafbare handling foretagelse befandt sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke er af den i § 16 nævnte beskaffenhed, kan retten, såfremt det findes formålstjenligt, i stedet for at idømme straf træffe bestemmelse om foranstaltninger som nævnt i § 68, 2. pkt.

Af § 69 a, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at hvis en foranstaltning efter § 69 medfører, at den dømte skal anbringes i institution, eller giver foranstaltningen mulighed herfor, fastsættes en længstetid på 5 år for denne foranstaltning og en længstetid for opholdet, der i almindelighed ikke kan overstige 1 år. Længstetiden på 5 år omfatter ifølge 2. pkt. også foranstaltninger, som senere fastsættes efter § 72, jf. § 69 og § 68, 2. pkt., og som medfører en lempe af den hidtidige foranstaltning. Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse fastsætte en ny længstetid på 2 år for foranstaltningen eller en ny længstetid for opholdet, jf. § 69 a, stk. 1, 3. pkt.

I § 69 a, stk. 2, bestemmes, at i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, fastsættes dog i almindelighed ingen længstetid for foranstaltningen, hvis den dømte findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art, brandstiftelse, voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser. § 68 a, stk. 2, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Af § 69 a, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at ved andre foranstaltninger end de i stk. 1 nævnte fastsættes en længstetid for foranstaltningen, der ikke kan overstige 3 år. Under særlige omstændigheder kan retten ifølge 2. pkt. efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse forlænge længstetiden. Den samlede tid for foranstaltningen kan ikke overstige 5 år, jf. 3. pkt.

Efter § 70, stk. 1, kan en person dømmes til forvaring, hvis

1) han eller hun findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art eller brandstiftelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser, og

2) det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om hans eller hendes person, herunder navnlig om tidligere kriminalitet, må antages, at han eller hun frembyder nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og

3) anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare.

Ifølge straffelovens § 70, stk. 2, kan en person endvidere dømmes til forvaring, hvis

- 1) han eller hun findes skyldig i voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller i forsøg herpå, og
- 2) det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om hans eller hendes person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at han eller hun frembyder væsentlig fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og
- 3) anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare.

Af § 73, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at hvis den, der har begået en strafbar handling, efter dennes foretagelse, men før dom er afsagt, er kommet i en ikke blot forbigående tilstand af den i §§ 16 eller 69 nævnte art, afgør retten, om straf skal idømmes eller bortfalde. Hvis det findes formålstjenligt, kan retten ifølge § 73, stk. 1, 2. pkt., bestemme, at foranstaltninger efter §§ 68 eller 69 skal anvendes i stedet for straf, eller indtil straffen måtte kunne fuldbyrdes.

I § 74 a, stk. 1, der omhandler ungdomssanktion, bestemmes, at hvis en person, der på gerningstiden ikke var fyldt 18 år, har begået grovere personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet, kan retten bestemme, at den pågældende skal undergive sig en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling af 2 års varighed, hvis det må anses for formålstjenligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser.

Retten kan ifølge § 74 a, stk. 2, 1. pkt., give den dømte pålæg svarende til de vilkår, der kan fastsættes efter § 57. Ifølge § 74 a, stk. 2, 2. pkt., er længstetiden for ophold i døgninstitution eller godkendt opholdssted 1 år og 6 måneder, heraf højst 12 måneder i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Begår en person, der er undergivet en foranstaltning efter stk. 1, ny kriminalitet, kan retten i stedet for at idømme straf forlænge foranstaltningen, herunder længstetiderne efter 2. pkt., med indtil 6 måneder, jf. § 74 a, stk. 2, 3. pkt.

Efter retsplejelovens § 752, stk. 1, 1. pkt., skal politiet inden afhøringen af en sigtet gøre den pågældende bekendt med sigtelsen og den manglende pligt til at udtale sig.

Efter at politiet har etableret det nødvendige bevismateriale, vurderer anklagemyndigheden, om sigtelsen skal frafaldes eller opretholdes. Hvis sigtelsen opretholdes, udarbejdes et anklageskrift med den tiltale, som udgør grundlaget for strafforfølgningen, jf. retsplejelovens § 834.

Anklageskriftet skal ifølge § 834, stk. 2, nr. 4, indeholde en kort beskrivelse af det forhold, der rejses tiltale for, med en sådan angivelse af tid, sted, genstand, udførelsesmåde og andre nærmere omstændigheder, som er nødvendig for en tilstrækkelig og tydelig beskrivelse.

Det er ikke altid muligt at foretage en præcis angivelse af tid og sted m.v., og retspraksis har i flere tilfælde accepteret sådanne upræcise angivelser, bl.a. i sager om grov narkotikakriminalitet.

Når anklageskriftet er indleveret til retten, er straffesagen formelt indledt ved retten, jf. § 835, stk. 1. Retten sender straks efter indledningen en kopi af anklageskriftet til den tiltalte og skal senest samtidig med forkyndelse af indkaldelse, jf. § 844, stk. 2, forkynde kopi af anklageskriftet for den pågældende, jf. § 835, stk. 2.

I retsplejelovens kapitel 76 finder man også § 832 om anklagemyndighedens brug af bødeforelæg. Af § 832, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at i sager om lovovertrædelser, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan anklagemyndigheden i et bødeforelæg tilkendegive sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en i bødeforelægget angivet bøde. Fristen kan ifølge 2. pkt. efter anmodning forlænges af anklagemyndigheden. Af stk. 2 fremgår, at reglerne i § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, om krav til indholdet af anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg. Efter stk. 3 kan en sigtet under 18 år i umiddelbar forbindelse med lovovertrædelsen vedtage en bøde uden samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden. Ifølge stk. 4, 1. pkt., bortfalder videre forfølgning, hvis sigtede vedtager bøden, jf. dog § 724, stk. 2, og § 832 a, stk. 2. Vedtagelsen har ifølge § 832, stk. 4, 2. pkt., samme gentagelsesvirkning som en dom.

Retsplejelovens § 705 omhandler såkaldt »kumulation«. Efter stk. 1 bør samtidig forfølgning mod samme sigtede for flere forbrydelser eller mod flere sigtede som delagtige i en eller flere forbrydelser ske under én sag, hvis dette kan ske uden urimelig forhaling eller vanskelighed.

Kumulation efter § 705 bør ske, når den samme sigtede har begået flere forbrydelser (objektiv kumulation), eller når flere sigtede har deltaget i den samme forbrydelse (subjektiv kumulation), og derfor må en kumulation, der skyldes, at to personer er medskyldige i samme forbrydelse, omfatte samtlige strafbare handlinger, som disse har begået uafhængigt af hinanden, og

samtlige personer, der er medskyldige i disse handlinger. Det er dog som nævnt en forudsætning, at kumulation ikke må medføre væsentlig forhaling eller vanskelighed.

Der findes på Skatteministeriets område en lang række love med bestemmelser om strafansvar for overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen m.v.

I opkrævningslovens § 17, stk. 1, bestemmes, at med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt

1) overtræder § 2, stk. 1 eller 2, § 9, stk. 1 eller 2, § 11, stk. 11, 1. pkt., eller

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for angivelse eller indberetning til indkomstregisteret af skatter eller afgifter m.v. efter § 2, stk. 1, eller § 9, stk. 1 eller 2.

Af opkrævningslovens § 17, stk. 2, fremgår, at den, som begår en af de i stk. 1 nævnte overtrædelser med forsæt til at unddrage statskassen skatter eller afgifter m.v., straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Efter straffelovens § 289, stk. 1, straffes med fængsel indtil 8 år den, som for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding gør sig skyldig i overtrædelse af særligt grov karakter af skatte-, told-, afgifts- eller tilskudslovgivningen eller af § 289 a. Efter § 289, stk. 2, finder stk. 1 kun anvendelse, hvis der i den i stk. 1 nævnte lovgivning er henvist til denne bestemmelse. Ved udmåling af tillægsbøde efter § 50, stk. 2, i forbindelse med overtrædelse af stk. 1 skal der lægges vægt på, om forbrydelsen er af særlig grov beskaffenhed navnlig på grund af udførelsesmåden, eller fordi forbrydelsen er udført af flere i forening, eller når et større antal forbrydelser er begået, jf. § 289, stk. 3.

I opkrævningslovens § 17, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder den, som forsætligt eller ved grov uagtsomhed driver en virksomhed, selv om registreringen er inddraget efter opkrævningslovens § 4, stk. 3, eller inddraget eller nægtet efter § 11, stk. 9, § 19 a, stk. 1, eller § 19 b. Virksomheden kan dog ifølge § 17, stk. 3, 2. pkt., afvikle allerede indgåede ansættelses- og kontraktforhold, der gør det påkrævet at indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, med kortest muligt varsel.

UDKAST

Skatteministeren kan ifølge 3. pkt. fastsætte nærmere regler om afregningen, herunder om forkortet afregningsperiode og indbetalingsfrist.

I § 17, stk. 4, bestemmes, at i forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelserne i forskrifterne.

Skatteforvaltningen har også hjemmel til at afgøre visse overtrædelser af opkrævningsloven administrativt ved brug af et bødeforelæg. I opkrævningslovens § 18, stk. 1, 1. pkt., bestemmes således, at hvis en overtrædelse skønnes ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter ansøgning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i tilkendegivelsen. I 2. pkt. bestemmes, at retsplejelovens § 752, stk. 1, om sigtelse af den mistænkte finder tilsvarende anvendelse.

Med andre ord vil også Skatteforvaltningen kunne rejse en sigtelse mod den, der mistænkes for en overtrædelse af de bestemmelser, der ifølge opkrævningslovens § 17 er straffelagte.

Opkrævningslovens § 18, stk. 2, bestemmer, at med hensyn til den tilkendegivelse, som er nævnt i stk. 1, finder bestemmelsen om tiltalerejsning i retsplejelovens § 895 tilsvarende anvendelse.

Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelsen inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning, jf. opkrævningslovens § 18, stk. 3.

Bøder i sager, der afgøres administrativt, opkræves ifølge stk. 4 af Skatteforvaltningen.

Også kildeskatteloven indeholder straffebestemmelser.

Ifølge kildeskattelovens § 74, stk. 1, straffes med bøde den, som forsætligt eller ved grov uagtsomhed

1) undlader at opfylde pligt til at foretage indeholdelse af A-skat, arbejdsmarkedsbidrag, udbytteskat m.v., royaltyskat, renteskat eller skat som nævnt i § 65 B, stk. 1,

2) undlader rettidigt at afgive de i § 66, stk. 2, eller § 66 A, stk. 1, omhandlede oplysninger,

3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om de i § 66, stk. 2, eller § 66 A, stk. 1, omhandlede forhold, eller

4) anmoder om elektroniske skattekortoplysninger hos Skatteforvaltningen vedrørende personer, som man på anmodningstidspunktet ikke kan påregne at skulle udbetale A-indkomst til.

Begås overtrædelsen med forsæt til at unddrage det offentlige skat, eller foreligger der i øvrigt skærpende omstændigheder, kan straffen ifølge § 74, stk. 2, stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Kildeskattelovens § 74 A bestemmer, at på samme måde som anført i § 74 straffes den, som undlader at følge et pålæg efter denne lovs § 86 A eller § 86 B, stk. 1. § 86 A omhandler et pålæg om daglig digital registrering af oplysninger (logbog) om de personer, der er beskæftiget hos den pågældende arbejdsgiver, mens § 86 B, stk. 1, omhandler pålæg til en arbejdsgiver om at benytte en virksomhed, der er registreret som leverandør af lønadministrationsydelser efter regler, der er udstedt i medfør af lov om et indkomstregister, i forbindelse med virksomhedens lønadministration.

Efter kildeskattelovens § 75 straffes på samme måde som anført i § 74 den, som forsætligt eller groft uagtsomt

1) modtager A-indkomst eller arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, uden at der er indeholdt A-skat eller arbejdsmarkedsbidrag,

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for afgørelse efter § 45, stk. 1 og 3, § 48, stk. 7, § 49 B, stk. 3, § 51, § 52, stk. 5, eller § 53 eller i forbindelse med en af de i disse bestemmelser nævnte ansøgninger eller anmodninger fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse,

3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved beregning af passivposter efter § 33 D eller i forbindelse med en sådan beregning fortier oplysninger af betydning for denne eller

4) undlader at afgive oplysninger om de i § 86, stk. 4 og 5, nævnte forhold eller afgiver urigtige og vildledende oplysninger om de i § 86, stk. 4 og 5, nævnte forhold.

Kildeskattelovens § 76 bestemmer, at i forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Af § 78, stk. 1, fremgår, at i sager om overtrædelse af §§ 74-77, der behandles administrativt, jf. § 79, finder retsplejelovens § 752, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Det indebærer, at Skatteforvaltningen kan rejse en sigtelse for disse overtrædelser.

Skatteforvaltningen har også hjemmel til at afgøre de ovenfor nævnte overtrædelser af kildeskatteloven administrativt ved brug af et bødeforelæg. I kildeskattelovens § 79, stk. 1, bestemmes således, at såfremt overtrædelsen ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt vedkommende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

I stk. 2 bestemmes, at med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelsen i retsplejeloven om indholdet af anklageskrift i politisager tilsvarende anvendelse.

I stk. 3 bestemmes, at hvis bøden betales i rette tid, eller bliver den efter stedfunden vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

Bøder, der afgøres administrativt efter § 79, opkræves ifølge § 79 A af Skatteforvaltningen.

Toldlovens § 73, stk. 1, bestemmer, at med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

1) Undlader for Skatteforvaltningen at angive varer, der indføres til eller udføres fra det danske toldområde eller fraføres eller tilføres en frihavn eller et toldoplag i det danske toldområde, når en sådan angivelse er foreskrevet i denne lov, de i medfør af loven fastsatte forskrifter eller artikel 127, stk. 1, artikel 145, stk. 1, artikel 158, stk. 1, artikel 263, stk. 1, artikel 270, stk. 1, artikel 271, stk. 1, eller artikel 274, stk. 1, i EU-toldkodeksen.

2) Fjerner varer, der er forseglet af toldmyndighederne eller efter disses bestemmelse.

3) Bruger eller forbruger uberigtigede varer, jf. dog § 3 og § 46.

4) Bruger eller forbruger varer, der er fritaget for told og afgifter efter § 58.

5) Sælger eller på anden måde overdrager varer, der er fritaget for told og afgifter efter § 58 og § 59 i strid med de for told- og afgiftsfriheden fastsatte betingelser.

6) Tilbagefører fra et befordringsmiddel eller på anden måde tilbageholder varer, der er angivet til udførsel mod godtgørelse af eller fritagelse for told eller afgifter uden at angive dette for Skatteforvaltningen.

I § 73, stk. 2, bestemmes, at hvis handlingen er foretaget med forsæt for at undgå betaling af told eller afgifter, straffes den som smugleri med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Efter toldlovens § 73, stk. 3, straffes på samme måde som anført i stk. 2 den, der forsætligt eller groft uagtsomt sælger eller på anden måde overdrager, køber eller på anden måde erhverver, modtager, transporterer eller opbevarer indsmuglede varer. I stk. 4 bestemmes, at overtrædelse af stk. 1-3 eller straffelovens § 289 medfører pligt til at betale de på varerne hvilende told- og afgiftsbeløb.

Efter toldlovens § 76, stk. 1, straffes med bøde den, der, uden at forholdet er omfattet af § 73, forsætligt, groft uagtsomt eller i gentagne tilfælde inden for 2 år over for Skatteforvaltningen til brug i toldforhold:

- 1) Foretager en urigtig angivelse.
- 2) Fremlægger urigtige eller mangelfulde dokumenter eller regnskaber.
- 3) I øvrigt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger.
- 4) Undlader at underrette Skatteforvaltningen om en for lav ansættelse, jf. § 13, 2. pkt.

Er handlingen foretaget med forsæt for at undgå betaling af told eller afgift eller for at opnå uberettiget fritagelse for eller godtgørelse af told eller afgift, straffes den ifølge toldlovens § 76, stk. 2, med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Med bøde straffes ifølge toldlovens § 79 den, der forsætligt eller groft uagtsomt:

- 1) Undlader at give oplysninger, som Skatteforvaltningen kan afkræve den pågældende efter § 17, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 62, stk. 1.

2) Undlader at efterkomme et i medfør af § 10 d, stk. 1, § 15, stk. 2, § 17, stk. 1 og 4, § 19, stk. 3, § 20, stk. 1-3, eller § 27, stk. 1, meddelt påbud.

3) Overtræder eller forsøger at overtræde § 10 c, stk. 1, § 18, § 19, stk. 1-3, § 20, stk. 2 og 3, § 23, § 27, stk. 2, § 28, stk. 3 og 5, og § 29, stk. 1, 3 og 4.

4) Overtræder eller forsøger at overtræde ordens- og kontrolforskrifter i de af EU udstedte forordninger på toldlovgivningens område.

I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der ifølge toldlovens § 79 a fastsættes straf af bøde for den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder bestemmelser i forskrifterne.

Også toldloven indeholder en bestemmelse om administrativ afgørelse af overtrædelsessager. I toldlovens § 80, stk. 1, 1. pkt., bestemmes således, at hvis en overtrædelse skønnes ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, hvis den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde. Fristen kan ifølge 2. pkt. efter begæring forlænges.

I toldlovens § 80, stk. 3, bestemmes, at med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelsen om tiltalerejsning i retsplejelovens § 895 tilsvarende anvendelse.

Ifølge toldlovens § 80, stk. 4, bortfalder videre forfølgning, hvis bøden betales i rette tid, eller hvis den efter vedtagelse bliver inddrevet eller afsonet.

Skattekontrollovens kapitel 9 indeholder flere straffebestemmelser, ligesom kapitel 10 om straffeprocessuelle regler med § 86 har en bestemmelse om bødeforelæg.

Efter skattekontrollovens § 82, stk. 1, straffes den, som med forsæt til at unddrage det offentlige skat afgiver urigtige, vildledende eller ufuldstændige oplysninger til Skatteforvaltningens brug for afgørelse af skattepligt eller skatteansættelse, for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Begås handlingen groft uagtsomt, straffes med bøde, jf. skattekontrollovens § 82, stk. 3.

Ifølge § 83, stk. 1, skal en skattepligtig, der modtager en årsopgørelse uden at have afgivet de til skatteansættelsen pligtige oplysninger, jf. § 2, inden 4

uger efter udløb af fristen for afgivelse af sådanne oplysninger, jf. § 10, underrette Skatteforvaltningen, hvis ansættelsen er for lav.

Ifølge § 83, stk. 2, skal en skattepligtig, som modtager en skønsmæssig ansættelse af den skattepligtige indkomst, jf. § 74, inden 4 uger efter modtagelsen underrette Skatteforvaltningen, hvis ansættelsen er for lav.

Ifølge § 83, stk. 3, skal en skattepligtig, som ikke modtager en årsopgørelse eller et oplysningsskema, afgive de til skatteansættelsen pligtige oplysninger inden oplysningsfristernes udløb, jf. § 10.

Efter § 83, stk. 4, straffes den, som med forsæt til at unddrage det offentlige skat overtræder stk. 1-3, for skattesvig med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289. Begås overtrædelsen groft uagtsomt, straffes med bøde, jf. skattekontrollovens § 83, stk. 5.

Efter § 84 straffes med bøde den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1) undlader at afgive oplysninger om udenlandske pensionsordninger, jf. §§ 16-19 og 21, og oplysninger om gaver til ikke fuldt skattepligtige i udlandet, jf. § 23, eller undlader at følge et påbud efter § 20,

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om opfyldelse af betingelserne for begrænset dokumentationspligt vedrørende kontrollerede transaktioner, jf. § 40,

3) undlader at afgive oplysninger efter anmodning fra Skatteforvaltningen om ejer- og medlemsfortegnelse i selskaber, jf. §§ 24-27, årsregnskaber, jf. § 6, stk. 1, nr. 1, og § 53, og formueoplysninger, jf. §§ 55 og 56,

4) undlader at opfylde pligten til at opbevare materiale efter de regler, som skatteministeren har fastsat efter § 6, stk. 1, nr. 3,

5) undlader rettidigt at indgive den skriftlige dokumentation vedrørende kontrollerede transaktioner, som der er pligt til at udarbejde efter § 39, eller land for land-rapport, jf. §§ 48, 49 og 51, eller revisorerklæring efter § 43 eller

6) som led i virksomhed udsteder en faktura med et urigtigt indhold eller udsteder anden urigtig dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser, når dokumentationen er egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Skattekontrollovens § 86, stk. 1 bestemmer, at i sager om overtrædelse af bestemmelserne i kapitel 9, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan Skatteforvaltningen i et bødeforelæg tilkendegive den sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale den i bødeforelægget angivne bøde.

Ifølge § 86, stk. 2, finder retsplejelovens § 834 om indholdet af et anklageskrift anvendelse på tilkendegivelsen efter skattekontrollovens § 86, stk. 1.

Vedtager den sigtede bøden, bortfalder videre strafferetlig forfølgning, og vedtagelsen har samme gentagelsesvirkning som en dom, jf. skattekontrollovens § 86, stk. 3.

Bøder i sager, der afgøres administrativt, opkræves af Skatteforvaltningen, jf. stk. 4.

Der findes også i en lang række andre love på Skatteministeriets område straffebestemmelser og bestemmelser om at kunne afgøre en sag administrativt ved anvendelsen af et bødeforelæg.

Det fremgår af Den juridiske vejledning 2025-1, afsnit A.C.3, at Skatteforvaltningen (dvs. i praksis Skattestyrelsen) kan afslutte en straffesag administrativt med et bødeforelæg, når overtrædelsen ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, og den pågældende erklærer sig enig i Skattestyrelsens vurdering af strafansvaret. Det er således Skattestyrelsen, der rejser sigtelse over for en borger eller virksomhed og udsteder et bødeforelæg.

Er den pågældende ikke enig i Skattestyrelsens vurdering, er det altid domstolene, der har kompetencen til at afgøre straffesagen. Enhver, der er sigtet for en strafbar overtrædelse, har således krav på at få skyldsspørgsmålet og strafudmålingen afgjort ved retten.

Vurderes overtrædelsen at medføre højere straf end bøde, dvs. frihedsstraf, eller erklærer den pågældende sig uenig i Skattestyrelsens vurdering, bliver straffesagen oversendt af Skattestyrelsen til politiet med henblik på domstolsbehandling. Det er hovedreglen, at sager, hvor der er unddraget skatter og afgifter for et beløb over 500.000 kr., er omfattet af straffelovens § 289 om grov skattesvig. Disse sager skal derfor oversendes til politiet. Denne beløbsgrænse blev hævet den 1. januar 2024, jf. forarbejderne til lov nr. 1795 af 28. december 2023 i Folketingstidende 2023-2024, tillæg A, L 52 som fremsat, side 10 ff.

Følgende typer af sager er omfattet af Skattestyrelsens kompetence til at afslutte en straffesag administrativt med et bødeforelæg (her er det således Skattestyrelsen, der sigter en skyldner og fastsætter en bødestraf):

- Sager, hvor der i førstegangstilfælde forsætligt er unddraget skat eller afgift, hvis det samlede forsætligt undtagne beløb ikke er over 500.000 kr.
- Sager, hvor der i kvalificerede gentagelsestilfælde forsætligt er unddraget skat eller afgift, hvis det samlede forsætligt undtagne beløb ikke er over 250.000 kr.
- Sager, hvor der forsætligt er unddraget told i den legale varetrafik, hvis der ikke er unddraget over 100.000 kr.
- Smuglerisager, hvor overtrædelsen vedrører et unddraget told- og afgiftsbeløb, der ikke er over 15.000 kr. vedrørende erhvervsmæssigt smugleri m.v. og 30.000 kr. vedrørende smugleri m.v. af ikkeerhvervsmæssig karakter.
- Sager, hvor unddragelsen skyldes grov uagtsomhed.
- Sager, hvor det strafbare forhold er begået af en juridisk person, medmindre forholdet er omfattet af straffelovens § 289 om grov skattesvig.
- Ordensbødesager, dvs. sager, hvor bøden er fastsat til bestemte beløb og dermed ikke bliver udmålt ud fra en eventuel eller mulig unddragelse.

Af Den juridiske vejledning 2025-1, afsnit A.C.3.5.2.1 om beregning af normalbøde i straffesager om unddragelse af skatter og afgifter, fremgår om praksis, at ved unddragelse af skatter, moms, lønsumsafgift og punktafgifter beregnes bøden til to gange det samlede undtagelsesbeløb, når der var forset til unddragelsen. Hvis ansvarssubjektet er en fysisk person, straffes med bøde, hvis de forsætlige unddragelser ikke overstiger 500.000 kr.

Ved grov uagtsomhed udgør bøden én gang det samlede undtagelsesbeløb.

Efter ændring af sanktionspraksis fra den 1. januar 2024 gøres bødeansvar ikke gældende i førstegangstilfælde, hvis undtagelsesbeløbet ikke overstiger 20.000 kr. Hvis undtagelsesbeløbet er mellem 20.000 kr. og 40.000 kr., afsluttes sagen i førstegangstilfælde med en bøde på 5.000 kr.

Gældende praksis kan sammenfattes således, jf. tabel 1 og 2 om henholdsvis forsætlig og groft uagtsom skatte- eller afgiftsunddragelse:

Tabel 1. Sanktionsniveau ved forsætlig skatte- eller afgiftsunddragelse

	Førstegangstilfælde	Gentagelsestilfælde
--	---------------------	---------------------

UDKAST

Indtil 20.000 kr.	Ingen bøde	2 x det unddragne beløb
Mere end 20.000 kr., men ikke over 40.000 kr.	5.000 kr.	2 x det unddragne beløb
Overstiger 40.000 kr.	2 x det unddragne beløb	2 x det unddragne beløb
500.000 kr. eller derover	Påstand om frihedsstraf efter straffelovens § 289 samt tillægsbøde på 2 x det unddragne beløb	Er der tidligere straffet for skatte- og afgiftsunddragelse for mere end 250.000 kr., nedsættes beløbsgrænsen for frihedsstraf på 500.000 kr. til 250.000 kr. Desuden udmåles en tillægsbøde på 2 x det unddragne beløb

Kilde: Skatteministeriet 2025

Tabel 2. Sanktionsniveau ved groft uagtsom skatte- eller afgiftsunddragelse

	Førstegangstilfælde	Gentagelsestilfælde
Indtil 20.000 kr.	Ingen bøde	1 x det unddragne beløb
Mere end 20.000 kr., men ikke over 40.000 kr.	5.000 kr.	1 x det unddragne beløb
Overstiger 40.000 kr.	1 x det unddragne beløb	1 x det unddragne beløb

Kilde: Skatteministeriet 2025

Det bemærkes, at tabel 2 omfatter grov uagtsomhed, idet der ikke straffes i sager, hvor der alene er handlet simpelt uagtsomt.

Et vedtaget bødeforlæg har samme retsvirkning som en endelig dom og indebærer, at sagen kan afsluttes uden videre forfølgning.

Retsplejelovens kapitel 82 indeholder bestemmelser om anke af straffedomme til landsretten. Efter § 901, 1. pkt., kan byrettens domme i straffesager ankes til landsretten af anklagemyndigheden eller af tiltalte i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel. Anke sker ifølge 2. pkt. til den landsret, i hvis kreds byretten ligger. Anken kan ud over dommen omfatte den forudgående behandling af sagen og de afgørelser, der er truffet under sagen, jf. 3. pkt.

Ifølge § 902, stk. 1, kan anklagemyndigheden kun anke, når der efter loven kan idømmes andre offentligretlige følger end bøde, konfiskation eller frakendelse i medfør af færdselsloven for lovovertrædelsen, medmindre anken er til fordel for tiltalte.

Tiltalte kan ifølge retsplejelovens § 902, stk. 2, kun anke, når tiltalte er idømt andre offentligretlige følger end bøde, konfiskation eller frakendelse i medfør af færdselsloven, eller når tiltalte uden anvendelse af retsplejelovens § 897, stk. 1, er idømt en samlet bøde på over 20.000 kr. eller konfiskation for mere end 20.000 kr.

Afgørelser efter §§ 899 og 900 kan ifølge § 902, stk. 3, ikke indbringes for højere ret, medmindre anklagemyndigheden anker til fordel for tiltalte.

Efter § 903, stk. 1, kan Procesbevillingsnævnet tillade anke af domme, der ikke kan ankes efter § 902, stk. 1 og 2, hvis sagen er af principiel karakter, eller hvis særlige grunde i øvrigt taler for det.

Ifølge § 904, stk. 1, er ankefristen 14 dage, som regnes fra dommens afsigelse, jf. dog stk. 2 og 3. Hvis dommen skal forkyndes efter § 219 a, stk. 5, regnes tiltaltes ankefrist fra forkyndelsen, jf. § 904, stk. 2. Hvis sagen er afgjort efter § 897 og tiltalte ikke var til stede eller gjort bekendt med tidspunktet for dommens afsigelse, regnes tiltaltes ankefrist fra den dag, hvor retten har sendt en udskrift af dommen til tiltalte, jf. § 904, stk. 3.

Af § 905, stk. 1, fremgår, at hvis en dom eller afgørelse er anket efter §§ 902 eller 903, kan også modparten anke (kontraanke), når en sådan anke iværksættes inden 14 dage efter, at modparten har fået meddelelse om den anden parts anke, jf. dog stk. 2 og 3.

Er en dom eller afgørelse anket af anklagemyndigheden efter § 902, jf. § 904, regnes ifølge § 905, stk. 2, tiltaltes frist for kontraanke uanset tidspunktet for anklagemyndighedens anke inden for ankefristen fra dagen efter udløb af ankefristen efter § 904, stk. 1.

Hvis tiltalte har fået tilladelse til anke efter § 903, regnes anklagemyndighedens frist for kontraanke fra det tidspunkt, hvor Procesbevillingsnævnet har sendt anklagemyndigheden underretning om tilladelsen, jf. § 905, stk. 3.

Vil anklagemyndigheden anke til skade for tiltalte efter § 902, jf. § 904, eller kontraanke til skade for tiltalte over for tiltaltes anke efter samme bestemmelser, skal ifølge § 907, stk. 1, 1. pkt., en meddelelse om anke være landsretten i hænde inden udløb af fristen for anklagemyndighedens anke eller kontraanke.

Vil anklagemyndigheden i andre tilfælde anke eller kontraanke til skade for tiltalte, skal anklagemyndigheden ifølge § 907, stk. 2, forkynde en

UDKAST

meddelelse om anke for tiltalte inden udløb af fristen for anklagemyndighedens anke eller kontraanke.

Anklagemyndigheden kan ifølge § 907, stk. 3, 1. pkt., iværksætte anke til fordel for tiltalte, selv om ankefristen er udløbet. Sådant anke hindres heller ikke, ved at tiltalte har givet afkald på anke, jf. 2. pkt.

Vil tiltalte anke, må ifølge § 908, stk. 1, tiltalte give meddelelse herom inden udløb af ankefristen.

Efter § 914, stk. 1, kan modparten, når anke er sket, anmode landsretten om straks at afvise ankesagen, hvis

- 1) de frister og fremgangsmåder, der er fastsat i retsplejelovens kapitel 82, ikke er overholdt,
- 2) den, der anker, mangler beføjelse til at anke,
- 3) den påberåbte ankegrund utvivlsomt ikke kan føre til ophævelse af dommen eller
- 4) anke er udelukket efter § 902.

Retten kan ifølge stk. 2 endvidere afvise sagen af egen drift af de i stk. 1 nævnte grunde. Afvisning efter stk. 1 eller stk. 2 sker ifølge stk. 3 ved kendelse, efter at der er givet den part, der anker, adgang til at udtale sig mundtligt eller skriftligt.

Om anke til Højesteret bestemmer retsplejelovens § 932, stk. 1, 1. pkt., at landsrettens domme i straffesager kun kan ankes med Procesbevillingsnævnets tilladelse. Sådant tilladelse kan ifølge 2. pkt. meddeles, hvis sagen er af principiel karakter, eller hvis særlige grunde i øvrigt taler derfor. Tilladelsen kan ifølge 3. pkt. begrænses til en del af sagen, herunder med hensyn til de grunde, hvorpå anken kan støttes, jf. § 933, stk. 2, hvis særlige grunde taler for det. Ansøgning om tilladelse til anke skal ifølge stk. 2, 1. pkt., indgives til Procesbevillingsnævnet inden 14 dage efter dommens afsigelse. Hvis det er tiltalte, der vil anke, beregnes ifølge 2. pkt. fristen efter reglerne i § 904, stk. 2 og 3, og § 904, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse, hvis sagen er behandlet efter §§ 930 a eller 930 b. Procesbevillingsnævnet kan undtagelsesvis meddele tilladelse, hvis ansøgning indgives senere, men inden 1 år efter dommens afsigelse, jf. § 932, stk. 2, 3. pkt. Hvis det er anklagemyndigheden, der vil anke, skal den ifølge 4. pkt. samtidig med ansøgningen til

UDKAST

Procesbevillingsnævnet underrette tiltalte om ansøgningen. Manglende underretning medfører ifølge 5. pkt. ikke, at sagen kan afvises.

Ved iværksættelse af anken til Højesteret finder ifølge § 933, stk. 1, reglerne i § 903, stk. 4, § 905, stk. 1 og 3, § 906, § 907, stk. 2-4, § 910, stk. 1 og 2, og § 913 tilsvarende anvendelse. Anke kan ifølge § 933, stk. 2, 1. pkt., ske under henvisning til de grunde, der er nævnt i § 912, stk. 1, nr. 1-3. Reglen i § 912, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse, jf. § 933, stk. 2, 2. pkt.

En straffedom, der ikke længere kan ankes, fordi ankefristen er udløbet, vil efter omstændighederne kunne genoptages. Efter retsplejelovens § 977, stk. 1, kan genoptagelse af en pådømt sag finde sted på begæring af en domfældt,

1) når nye oplysninger tilvejebringes, og det skønnes antageligt, at disse, om de havde foreligget under sagen, kunne have bevirket frifindelse eller anvendelse af en væsentligt mildere straffebestemmelse;

2) når noget sådant forhold oplyses som nævnt i § 976, stk. 1, nr. 2, og det skønnes antageligt, at sådant kan have bevirket eller medvirket til domfældelsen;

3) når der i øvrigt foreligger særlige omstændigheder, der gør det overvejende sandsynligt, at de foreliggende bevisligheder ikke har været rigtigt bedømt.

Bestemmelserne i § 906, stk. 2, og stk. 3, 1. pkt., finder her tilsvarende anvendelse, jf. § 977, stk. 2.

Kommer omstændigheder, som antages at give tiltalte eller andre på dennes vegne grund til at anmode om sagens genoptagelse, til rettens eller anklagemyndighedens kundskab, bør de underrette vedkommende derom, jf. § 977, stk. 3.

Efter § 978, stk. 1, kan genoptagelse ikke finde sted, så længe anke i medfør af lovens almindelige regler står åben, eller så længe en rejst ankesag henstår uafgjort. At straffen er udstået, er ifølge stk. 2 ikke til hinder for genoptagelse.

Begæring om genoptagelse fremsættes ifølge § 979, stk. 1, 1. pkt., for Den Særlige Klageret. I de i § 977, stk. 1, nr. 3, omhandlede tilfælde må begæringen fremsættes inden 5 år efter dommens afsigelse; har domfældte i medfør af dommen været underkastet frihedsberøvelse, kan begæring om genoptagelse dog altid fremsættes indtil 2 år efter vedkommendes løsladelse, jf.

§ 979, stk. 1, 2. pkt. I de i § 977 a omhandlede tilfælde må begæring om genoptagelse fra en domfældt fremsættes, inden 1 år efter at den pågældende dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er blevet endelig, medmindre helt særlige omstændigheder foreligger, jf. § 979, stk. 1, 3. pkt.

Ifølge § 979, stk. 2, 1. pkt., skal begæringen indgives skriftligt, og den må angive de omstændigheder, hvorpå den støttes, og de beviser, som formenes at skulle give sagen et andet udfald.

Forældelseslovens § 1 bestemmer, at fordringer på penge eller andre ydelser forældes efter reglerne i forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov.

Efter forældelseslovens § 3 er forældelsesfristen 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Som eksempel på andre bestemmelser kan nævnes § 5, stk. 1, hvorefter forældelsesfristen er 10 år,

- 1) når der er udstedt gældsbeholdning for fordringen,
- 2) når fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller
- 3) når fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse.

Ifølge stk. 2 forældes fordring på senere forfaldne renter, gebyrer og lignende dog efter § 3.

Bøder omfattes ikke af forældelsesloven. Deres forældelse reguleres i stedet af straffelovens § 97 a, der i stk. 1 bestemmer, at hvis der ikke forinden er indgivet anmodning om udlæg, bortfalder bøde efter 1) 5 år, når bøden ikke overstiger 10.000 kr., og 2) 10 år, når bøden overstiger 10.000 kr. Ifølge stk. 3, 1. pkt., regnes disse forældelsesfrister fra det tidspunkt, da afgørelsen efter lovgivningens almindelige regler kunne fuldbyrdes. I stk. 4 bestemmes, at forældelsesfristen for konfiskationskrav er 10 år.

En særlig forældelsesregel findes endvidere i § 18 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter forældelsesfristen for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er 3 år, selv om hovedkravet, inden det kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, havde en længere forældelsesfrist, eller selv om der, før eller efter at fordringen kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, er opnået et retsgrundlag som nævnt i forældelseslovens § 5, stk. 1,

jf. dog stk. 5, 2. og 3. pkt. For private underholdsbidrag og regioners og kommuners privatretlige fordringer gælder dog ifølge § 18 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige den forældelsesfrist, der var gældende ved fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller som under inddrivelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden måtte blive opnået efter forældelseslovens § 5, stk. 1. Denne forældelsesfrist gælder også for tilhørende renter under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår af § 18 a, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at stk. 2-5 hverken gælder for bøder eller for udenlandske fordringer, for hvilke en international overenskomst eller konvention vil være til hinder for en sådan anvendelse.

Det fremgår således modsætningsvist, at konfiskationskrav har en forældelsesfrist på 3 år, efter at de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved modtagelsen af en fordring hos restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder der ifølge § 18 a, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en foreløbig afbrydelse af forældelsen, idet forældelse tidligst indtræder 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

En fordring, der skal registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, anses ifølge § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige for modtaget, når den er registreret i modtagelsessystemet, og får prioritet i dækningsrækkefølgen fra dette tidspunkt. For fordringer, der skal registreres i inddrivelsessystemet DMI, gælder ifølge § 49, stk. 1, nr. 2, at de skal anses for modtaget, den dag de registreres i modtagelsessystemet for DMI.

§ 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler om et såkaldt fordringskompleks, hvorefter forældelsesdatoen for et hovedkrav under inddrivelse også skal anvendes for tilhørende renter.

I § 18 a, stk. 2, 1. pkt., bestemmes således, at et hovedkrav og dets tilhørende rente eller renter, der alle er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i relation til forældelse udgør et fordringskompleks, hvor alle fordringer har samme forældelsesdato, uanset om hovedkravet eller dets tilhørende rente eller renter op- eller nedskrives, efter at de er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller uanset om flere

fordringer er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden som en sammenlagt fordring.

Efter § 18 a, stk. 2, 2. pkt., er forældelsesdatoen for fordringskomplekset den til enhver tid gældende forældelsesdato for hovedkravet, efter at dette kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, uanset om hovedkravet, da det kom under inddrivelse, var ikkeinddrivelsesparat eller senere bliver ikkeinddrivelsesparat.

Ud over de bestemmelser, der er nævnt ovenfor, indeholder § 18 a, stk. 2, en række øvrige bestemmelser om den forældelsesmæssige håndtering af forskellige situationer, bl.a. om opskrivning af fordringerne i et fordringskompleks.

I § 18 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at ophæver restanceinddrivelsesmyndigheden en dækning eller afskrivning af en fordring under inddrivelse, fastholdes for fordringskomplekset, jf. stk. 2, den forældelsesdato, der var gældende på tidspunktet for ophævelsen. Forældelse af fordringskomplekset indtræder dog tidligst 6 måneder efter ophævelsen efter 1. pkt. Bestemmelsen omhandler interne opskrivninger.

I forældelseslovens § 3, stk. 2, bestemmes, at hvis fordringshaveren var ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen efter stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil. Ifølge stk. 3 indtræder forældelse dog senest

1) 30 år efter den skadevoldende handling ophør for fordringer på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskaade, jf. dog stk. 4, og for fordringer på erstatning for skade forvoldt ved forurening af luft, vand, jord eller undergrund eller ved forstyrrelser ved støj, rystelser el.lign.,

2) 10 år efter den skadevoldende handling ophør for fordringer på erstatning for skade forvoldt uden for kontraktforhold, som ikke er omfattet af nr. 1,

3) 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til § 2 a for fordringer, som støttes på skriftlig aftale om indskud i et selskab, og

4) 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til § 2 for andre fordringer.

Er en fordring suspensivt betinget – det vil sige, at fordringen først kan gøres gældende ved betingelsens indtræden – løber forældelsesfristen efter forældelseslovens § 2, stk. 1 (»fra det tidligste tidspunkt, til hvilket

fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt») først fra det tidspunkt, hvor betingelsen er indtrådt, og det gælder, uanset hvor lang tid der er gået fra fordringens stiftelse indtil betingelsens indtræden, jf. Bo von Eyben, Forældelse efter forældelsesloven af 2007, 2. udgave, side 252.

Dette må tilsvarende gælde den absolutte forældelsesfrist på 10 år i § 3, stk. 3, nr. 4, idet denne regnes fra »begyndelsestidspunktet i henhold til § 2«.

En fordring, der er eftergivet efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men genopstår som følge af f.eks. skyldnerens svig under eftergivelsessagen, jf. § 15, nr. 1, vil i perioden fra fremkomsten af afgørelsen om eftergivelse og indtil fremkomsten af afgørelsen om at lade fordringen genopstå være en suspensivt betinget fordring, hvor betingelsen for at kunne gøre fordringen gældende er, at restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om at lade eftergivelsen bortfalde i medfør af § 15.

Der henvises i øvrigt til beskrivelsen af gældende ret i pkt. 2.1.1.

Det foreslås i nr. 3, at i § 15 a, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres »Eftergivelse« til »En afgørelse om eftergivelse«, og efter »forhold« indsættes »eller senest 5 år efter datoen for afgørelsen om eftergivelse sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato, og for hvilket skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.«

Ud over en sproglig præcisering af, at det er selve afgørelsen om eftergivelse, der efter bestemmelsen i § 15 a, stk. 10, skal kunne tilbagekaldes, er den foreslåede ændring udtryk for, at også eftergivelse efter »ret og pligtordningen« skal være omfattet af de nye regler om betinget eftergivelse, jf. pkt. 1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ligesom det er tilfældet med den foreslåede nye bestemmelse i § 15, stk. 1, nr. 3, om tilbagekaldelse af en afgørelse om eftergivelse efter § 13, fastslås med den tilføjede ordlyd i § 15 a, stk. 10, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at den eftergivne gæld – dvs. den eller de suspensivt betingede fordringer, jf. ovenfor om gældende ret – skal kunne genopstå, det vil sige atter blive en eller flere ubetingede fordringer. Det foreslås således, at det af § 15 a, stk. 10, skal fremgå, at skyldneren senest 5 år fra datoen for

afgørelsen om eftergivelse skal sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato. Denne sigtelse kan enten komme fra politiet, jf. retsplejelovens § 752, stk. 1, eller fra Skatteforvaltningen, jf. f.eks. opkrævningslovens § 18, stk. 1, 2. pkt. Hvis skyldneren ikke modtager en sigtelse inden for denne 5-årige periode fra datoen for afgørelsen om eftergivelsen, vil eftergivelsen ikke kunne bortfalde efter den tilføjede ordlyd i § 15 a, stk. 10.

Det foreslås, at det strafbare forhold skal være begået efter eftergivelsestidspunktet. Det er ikke altid muligt at angive det præcise gerningstidspunkt, hvorfor gerningstidspunktet i nogle tilfælde angives som det tidsrum, i hvilket det strafbare forhold vurderes at være begået. Hvis det strafbare forhold ifølge sigtelsen er begået i f.eks. »januar måned 2026«, vil gæld, der blev eftergivet ved en afgørelse af 15. januar 2026, skulle genopstå, hvis skyldneren senere idømmes f.eks. en fængselsstraf, idet det strafbare forhold som følge af sigtelsens brede tidsangivelse vil kunne være begået efter den 15. januar 2026. Selv om det strafbare forhold rent faktisk blev begået den 1. januar 2026, vil gælden skulle genopstå.

Det er derudover en betingelse, at skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.

En dom skal anses for at være endelig, når den ikke længere kan ankes, fordi ankefristen er udløbet. Dommen skal således være upåankelig. Muligheden for efter omstændighederne at få sagen genoptaget efter retsplejelovens § 977 skal således ikke tillægges nogen betydning ved denne endelighedsvurdering.

Det foreslås, at domme, der afsiges i forbindelse med en objektiv kumulation efter retsplejelovens § 705 af flere sigtelser mod skyldneren, alene omfattes af den foreslåede betingelse om en endelig dom for så vidt angår den eller de af den endelige dom omfattede sigtelser, der er rejst inden for 5 år regnet fra datoen for afgørelsen om eftergivelsen.

Sigtelser, som er en del af den endelige dom, og som rejses uden for den 5-årige periode regnet fra datoen for afgørelsen om eftergivelse, skal ikke kunne medføre, at afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes, selv om

kumulationen medfører, at personen modtager en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt en bødestraf på mindst 50.000 kr.

Endvidere er det forudsat, at det alene er sigtelser, der i sig selv ville udløse en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt en bødestraf på mindst 50.000 kr., der vil kunne medføre, at afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes.

Såfremt straffen for denne relevante sigtelse ikke fremgår særskilt af den endelige dom, f.eks. hvis retten fastsætter en fællesstraf, skal restanceinddrivelsesmyndigheden indhente Politiets Administrative Centers (PAC) vurdering af, hvorvidt sigtelsen i sig selv ville udløse en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt en bødestraf på mindst 50.000 kr., og lægge denne vurdering til grund. Det vil f.eks. kunne være tilfældet med en dom, hvor en person bliver idømt fængselsstraf samt til lægsbøde for et indbrudstyveri efter straffelovens § 276 a og en overtrædelse af færdselsloven. Er sigtelsen for indbruddet rejst inden for den 5-årige periode, mens sigtelsen for færdselsforholdet er rejst efter den 5-årige periode, vil der efter den foreslåede ordning foreligge en endelig dom for et forhold, der er begået i den 5-årige periode, og som har ført til en fængselsstraf, da det vil være indbrudstyveriet, der har ført til, at der i dommen fastsættes fængselsstraf.

Hvis der med den relevante sigtelse er tale om bødestraf for en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, forudsættes det, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har behov for at inddrage PAC, før restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om eftergivelse.

I grænsetilfælde, eller i tilfælde af at der ikke foreligger relevant retspraksis, der medfører, at det med en vis sikkerhed kan lægges til grund, at f.eks. en fængselsstraf er udløst af et bestemt forhold, for hvilket der inden for den 5-årige periode er rejst en sigtelse, der er kumuleret med en sigtelse, der f.eks.

er rejst efter den 5-årige periode, forudsættes det, at det lægges til grund, at der ikke foreligger en sigtelse, der er rejst inden for den 5-årige periode, og som ved endelig dom har ført til betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a, eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, en idømt bødestraf på mindst 50.000 kr. Dermed vil tvivlen komme den dømte til gode.

For foranstaltninger efter straffelovens § 68 foreslås det, at den endelige dom skal indeholde en længstetid på 5 år, jf. herom § 68 a, stk. 1, eller være uden længstetid, jf. § 68 a, stk. 2, om forskellige former for personfarlig kriminalitet.

Hvis dommen lyder på en foranstaltning efter straffelovens § 68 a, stk. 3, vil længstetiden højst kunne være 3 år. Den omstændighed, at retten ved kendelse forlænger længstetiden til de ifølge § 68 a, stk. 3, 3. pkt., maksimale 5 år, efter at anklagemyndigheden har anmodet om en sådan forlængelse, vil ikke indebære, at afgørelsen om eftergivelse skal tilbagekaldes. Det skal således fremgå af selve dommen fra straffesagen, at længstetiden er på 5 år, eller at der ikke er nogen længstetid.

Afgørelsen om eftergivelse vil også skulle tilbagekaldes, hvis dommen lyder på en forvaring efter straffelovens § 70, fordi skyldneren er dømt for den grove kriminalitet, der nævnes i § 70, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, og frembyder en nærliggende (jf. stk. 1, nr. 2) eller væsentlig (jf. stk. 2, nr. 2) fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

En tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil også skulle ske, hvis skyldneren er idømt en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a, fordi skyldneren på gerningstidspunktet ikke var fyldt 18 år og har begået grovere personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet, således at en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling af 2 års varighed er fundet formålstjenlig for at forebygge yderligere lovovertrædelser.

Endelig vil en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse ifølge forslaget skulle ske, hvis skyldneren senest 5 år efter datoen for afgørelsen om eftergivelse er blevet sigtet for en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen og dernæst vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.

Der er tale om skatte- og afgiftslovgivningen i bred forstand. Også en overtrædelse af toldlovgivningen – der i straffelovens § 289 nævnes særskilt – vil derfor være omfattet, hvis en overtrædelse af toldlovgivningen resulterer i en bødestraf på mindst 50.000 kr. Det samme vil f.eks. gælde en bødestraf på mindst 50.000 kr. efter skatteforvaltningslovens § 60 til den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for beregningen af omkostningsgodtgørelse.

Hvis skyldneren har gjort sig skyldig i forsætlig unddragelse af f.eks. et skattebeløb på 50.000 kr., vil bøden i praksis, jf. ovenfor om gældende ret, som udgangspunkt blive fastsat til det dobbelte beløb, dvs. 100.000 kr. Hvad enten bøden vedtages via et bødeforelæg eller endeligt idømmes af retten, fordi skyldneren ikke ville vedtage bødeforelægget, men findes skyldig, vil afgørelsen om eftergivelse derfor skulle tilbagekaldes i et sådant tilfælde. Det samme gælder, hvis skyldneren groft uagtsomt har gjort sig skyldig i unddragelse af f.eks. et momsbeløb på 100.000 kr., idet bøden i et sådant tilfælde som udgangspunkt vil blive fastsat til én gang det undtagne beløb.

Som følge af praksis for bødestørrelser vil en bøde på 50.000 kr. eller derover som udgangspunkt forudsætte, at den pågældende enten forsætligt i førstegangstilfælde har begået skatte- og afgiftsunddragelse for mere end 40.000 kr., forsætligt i gentagelsestilfælde har begået skatte- og afgiftsunddragelse for mindst 25.000 kr. eller groft uagtsomt i førstegangs- eller gentagelsestilfælde har begået skatte- og afgiftsunddragelse for mindst 50.000 kr.

Alene bødestraffe for overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen foreslås omfattet af forslaget. Det ville således være administrativt vanskeligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at få kendskab til bøder på andre ministeriers område. Desuden er det vurderingen, at overtrædelser, der vedrører andre ministeriers område og beløbsmæssigt er sammenlignelige med sagerne om skatte- og afgiftsunddragelse, i vidt omfang vil være omfattet af ordningen, fordi disse overtrædelser ifølge retspraksis vil udløse en fængselsstraf. For eksempel ses svig med sociale ydelser for 50.000 kr. som udgangspunkt i praksis at blive straffet med fængsel.

Det foreslås i nr. 4, at der i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes fem nye stykker som *stk. 11-15*.

Det foreslås, at det i *stk. 11, 1. pkt.*, fastsættes, at tilbagekaldes i medfør af *stk. 10* en afgørelse om eftergivelse efter *stk. 1*, genopstår den gæld, der blev

eftergivet, og sidste rettidige betalingsdag indtræder, når der er gået 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse.

I 2. pkt. foreslås fastsat, at hvis denne dag er en banklukkedag, udskydes sidste rettidige betalingsdag til førstkommande bankdag.

Med andre ord vil sidste rettidige betalingsdag være den 29. dag regnet fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse. Det foreslås, at hvis 29.-dagen er en banklukkedag, skal sidste rettidige betalingsdag udskydes til førstkommande bankdag. Dette svarer til, hvad der fremgår af flere bestemmelser i skatte- og afgiftslovgivningen om forfaldsdagen, f.eks. opkrævningslovens § 2, stk. 3. Det foreslås, at § 15 a, stk. 11, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal gælde uanset baggrunden for tilbagekaldelsen, det vil sige også i tilfælde, hvor tilbagekaldelsen begrundes med svig.

Tilbagekaldelsen sker ved en afgørelse, som restanceinddrivelsesmyndigheden træffer og meddeler skyldneren med oplysning om klageadgang. Afgørelsen vil i overensstemmelse med det forvaltningsretlige udgangspunkt få virkning fra fremkomsten til skyldneren, og afgørelsen vil inden for 3 måneder kunne indbringes for Skatteankestyrelsen i medfør af § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Dette gælder, selv om afgørelsen er baseret på objektivt konstaterbare kendsgerninger om sigtelsestidspunktet og den udmålte sanktion. Skyldneren kan være uenig i restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse eller forståelse af faktum i sagen.

I afgørelsen vil restanceinddrivelsesmyndigheden skulle oplyse skyldneren om sidste rettidige betalingsdag og om, at gæld, der var under opkrævning, da eftergivelsen skete, skal betales til restanceinddrivelsesmyndigheden senest på sidste rettidige betalingsdag, hvis fordringen på tidspunktet for tilbagekaldelsen af afgørelsen om eftergivelse var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt.

Når tilbagekaldelsen har fået virkning, vil den eller de suspensivt betingede fordringer, der indgik i eftergivelsen, blive ubetingede og forfalde til betaling på 29.-dagen regnet fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse.

Hvis dommen omstødes ved en genoptagelse efter retsplejelovens § 977, vil den eftergivne gæld, der genopstod, atter bortfalde, og hvis der i mellemtiden er sket betaling af denne gæld, vil beløbet skulle tilbagebetales til skyldneren inklusive en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt,

det vil sige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Det foreslås, at det i § 15 a, stk. 12, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsættes, at forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et svigagtigt forhold, skal ske fra og med datoen for afgørelsen om eftergivelse efter stk. 1, mens forrentning af gæld, der genopstår som følge af et strafbart forhold, skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, jf. stk. 11.

Det foreslås, at det i § 15 a, stk. 12, 2. pkt., skal fastsættes, at forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et svigagtigt forhold, skal ske efter § 5, stk. 1 og 2, hvis gælden er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 3, 6. pkt.

Der er med § 2, stk. 3, 6. pkt., tale om den regel, der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 1, om lovfæstelse af restanceinddrivelsesmyndighedens praksis med modtagelse af eftergivet gæld med henblik på at kunne foretage afskrivning. Efter den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 6. pkt., kan fordringshaveren (eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen), hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter §§ 13 eller 15 a har truffet afgørelse om eftergivelse, hvorefter fordringen bortfalder, snarest muligt efter at der er opnået kendskab til eftergivelsen, overdrage den bortfaldne fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis den ikke i forvejen var modtaget til inddrivelse.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget gælden efter den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 6. pkt., vil forrentningen således skulle reguleres af § 5, stk. 1 og 2, hvilket bl.a. indebærer, at forrentning vil ske fra og med den 1. i måneden efter modtagelsen, ligesom bøder ikke forrentes.

Med hensyn til tilbagekaldelser som følge af svig svarer den foreslåede regel til den gældende ordning, hvor der beregnes renter tilbage i tid, forudsat at der er tale om en type af fordring, der forrentes.

Af den politiske aftale »Betinget eftergivelse af gæld til det offentlige« af 27. februar 2025 fremgår, at der ikke skal tillægges renter for perioden, hvor gælden har været eftergivet. Forslaget om, at forrentningen af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse som følge af et strafbart forhold, skal ske fra

og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, skal ses i lyset af denne del af aftalen.

For gæld, der genopstår hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi gælden er modtaget til inddrivelse, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og de i lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede nye bestemmelser i § 2, stk. 3, 5.-7. pkt., vil forrentningen skulle ske med den inddrivelsesrente, der under inddrivelsen beregnes for den pågældende fordring. Det indebærer som nævnt, at bøder ikke forrentes, mens der for visse andre fordringer skal anvendes en anden rente i overensstemmelse med § 9 i bekendtgørelse nr. 1110 af 25. oktober 2024 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For gæld, der genopstår hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, fordi fordringen ikke er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om fakultativ overdragelse ved et bortfald af fordringen efter en eftergivelse efter §§ 13 eller 15 a, vil forrentningen ske med den rente, der anvendes i opkrævningsfasen for fordringen.

Det foreslås, at det i § 15 a, stk. 13, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal fastsættes, at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 og var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, anvendes § 18 a, stk. 3, for fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i et inddrivelsessystem, som omfattes af § 18 a, stk. 3, mens forældelsesfristen for andre fordringer, der var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter § 15 a, stk. 11.

Den foreslåede regel vil indebære, at den forældelsesdato, der for fordringskomplekset efter § 18 a, stk. 2, var gældende på tidspunktet for ophævelsen, vil skulle anvendes for fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i enten PSRM eller DMI. Dette kan betyde, at forældelsesdatoen vil være overskredet, når gælden genopstår, men i så fald skal fordringskomplekset – hovedkrav og tilhørende renter – tidligst kunne bortfalde ved forældelse 6 måneder efter tilbagekaldelsen af afgørelsen om eftergivelse. For fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i SAP38 som værende under inddrivelse, skal forældelsesfristen derimod løbe fra den foreslåede sidste rettidige betalingsdag for den genopståede gæld, og forældelsesfristen vil for

fordringerne fra SAP38 være 3 år, jf. § 18 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i § 15 a, stk. 13, 2. pkt., at det skal fremgå, at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, men efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 6. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter § 15 a, stk. 11, en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af § 18 a, stk. 4.

Dette vil betyde, at langt de fleste fordringer, der ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, men befandt sig hos fordringshaver, da eftergivelsen skete, hvorefter de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af den i lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, 6. pkt., om lovfæstelse af gældende praksis hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil få en 3-årig forældelsesfrist, der i overensstemmelse med forældelseslovens § 2, stk. 1, skal regnes fra den sidste rettidige betalingsdag. Dette vil også skulle gælde ved delvis eftergivelse, hvor den gæld, der ikke blev eftergivet, har sin egen forældelsesdato.

Det foreslås i § 15 a, stk. 13, 3. pkt., fastsat, at for gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, og heller ikke efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 6. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter stk. 11 en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af den forældelsesfrist, der gælder for den pågældende fordring, mens den er under opkrævning.

Bestemmelsen vil indebære, at fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, selv vil skulle håndtere forældelsesreguleringen og lade forældelsesfristen for den pågældende genopståede fordring løbe fra den foreslåede sidste rettidige betalingsdag.

Det foreslås i § 15 a, stk. 14, at fastsætte, at tilbagekaldes i medfør af stk. 10 som følge af et strafbart forhold en afgørelse om eftergivelse efter stk. 1, kan skyldneren først anmode om eftergivelse efter denne paragraf eller efter § 13, når der er gået 5 år fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelsen.

Den foreslåede regel er udtryk for, at skyldneren med hensyn til muligheden for atter at ansøge om en eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen« i § 15 a eller efter § 13 vil blive pålagt en karantæne i 5 år fra tilbagekaldelsen. En

ansøgning, der indgives inden udløbet af denne karenstperiode, vil derfor skulle afvises af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås i § 15 a, stk. 15, 1. pkt., fastsat, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldneren kan træffe afgørelse om med tilbagevirkende kraft at ophæve en afgørelse om tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et strafbart forhold, hvis skyldneren vurderes at være særligt socialt udsat.

Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil ud over at indeholde en klagevejledning også skulle oplyse om muligheden for efter ansøgning at opnå en ophævelse, hvis skyldneren opfylder betingelsen om at være særligt socialt udsat.

Det foreslås i § 15 a, stk. 15, 2. pkt., fastsat, at anmodningen skal være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden senest 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse efter stk. 10.

Det foreslås i § 15 a, stk. 15, 3. pkt., fastsat, at indgiver skyldneren rettidigt en anmodning, får skyldneren yderligere 8 uger til at indsende udtalelser m.v. til at underbygge sin anmodning.

Skyldneren vil kunne have behov for at indhente udtalelser m.v. fra sagkynlige personer med indsigt i de forhold, der kendetegner særligt udsatte personer. En samlet frist på 12 uger vil omtrent svare til den sædvanlige klagefrist på 3 måneder, der anvendes ved klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i § 15 a, stk. 15, 4. pkt., fastsat, at inddrivelsesskridt kan alene foretages, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke rettidigt har modtaget en anmodning eller har afvist at imødekomme anmodningen.

Det foreslås således, at en rettidigt indgivet anmodning om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse skal tillægges opsættende virkning. Imødekommes anmodningen, vil der ikke være noget spørgsmål om inddrivelse af en genopstået gæld. Afslås den derimod, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne gennemføre inddrivelsesskridt i forhold til den genopståede gæld.

Ophævelsens tilbagevirkende kraft vil som udgangspunkt alene få betydning for renter påløbet efter udløbet af den foreslåede sidste rettidige

betalingsdag og alene, hvis anmodningen ikke er imødekommet inden den sidste rettidige betalingsdag. Det vil kunne være aktuelt, hvis anmodningen på grund af sagsbehandlingstiden først imødekommes efter udløbet af sidste rettidige betalingsdag for den genopståede gæld. Afslås anmodningen, men tilsidesætter siden hen Skatteankestyrelsen ved en klage efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller domstolene afgørelsen om afslaget, vil den genopståede gæld, som i mellemtiden måtte være betalt eller inddrevet, skulle tilbagebetales, og skyldneren vil have krav på en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, det vil sige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Endelig foreslås det i § 15 a, stk. 16, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om en ophævelse efter stk. 15.

Det er tanken, at den foreslåede bemyndigelse skal udmøntes gennem fastsættelsen af regler, hvorefter en ophævelse af en afgørelse om tilbagekaldelse forudsætter, at der er tale om helt særligt udsatte skyldnere, som f.eks. har et mangeårigt stofmisbrug, er psykisk syge og/eller hjemløse. Den særlige udsathed skal kunne dokumenteres, og vurderinger fra relevante myndigheder, der konkluderer, at gælden på grund af den særlige udsathed ikke bør genopstå, vil skulle vægtes meget højt. En ophævelse bør derimod ikke være mulig, hvis den kriminalitet, der bevirker, at afgørelsen om eftergivelse tilbagekaldes, er grov. Reglerne om ophævelse bør også tage hensyn til, om en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse vil være til hinder for, at skyldneren holder sig ude af kriminalitet. Med andre ord bør en ophævelse kunne ske, hvis det er vurderingen, at netop den genopståede gæld vil kunne tvinge skyldneren ud i ny kriminalitet. På den anden side skal forhærdede forbrydere ikke kunne opnå en ophævelse af en tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse. En ophævelse skal for vaneforbrydere alene kunne komme på tale, hvis det må formodes, at skyldneren har lagt sin kriminelle løbebane bag sig.

Det er også tanken, at der skal kunne fastsættes regler om en dispensation fra den foreslåede frist på 4 uger til at anmode om ophævelse og fra den yderligere frist på 8 uger, der udløses ved en rettidigt indgivet anmodning om ophævelse, til at indsende udtalelser m.v. til støtte for anmodningen. Det

kan f.eks. tænkes, at skyldneren har brug for mere tid til at indsende sin anmodning eller til at indhente udtalelser m.v. fra fagpersoner til støtte for sin anmodning. Ved en klage efter § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan der eksempelvis ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor, f.eks. hvis skyldneren som følge af hospitalsindlæggelse eller lignende har været ude af stand til at fremsende klagen rettidigt. Tilsvarende vil en skyldner, der anmoder om en ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, kunne blive ramt af f.eks. en hospitalsindlæggelse, der hindrer skyldneren i at varetage sine interesser.

Rentestarttidspunktet vil dog ikke skulle udskydes, hvis skyldnerens anmodning om dispensation imødekommes. Imødekommes anmodningen om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, vil den tilbagevirkende kraft af en ophævelse dog medføre, at eventuelle renter vil bortfalde.

Som udgangspunkt har en skyldners indsigelse mod en fordring ikke opsættende virkning, hvilket fremgår forudsætningsvist af § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er tanken, at der med bemyndigelsen også skal kunne fastsættes regler om betydningen af en klage fra skyldneren over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om at afvise anmodningen om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af eftergivelsen, og at det i overensstemmelse med førnævnte udgangspunkt skal bestemmes, at en klage over en afvisning ikke skal tillægges opsættende virkning.

Som anført ovenfor vil skyldneren inden for 3 måneder fra modtagelsen af afgørelsen om tilbagekaldelse kunne påklage afgørelsen til Skatteankestyrelsen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En klage vil f.eks. kunne være aktuel, hvis skyldneren ikke ser sig omfattet af målgruppen for den foreslåede mulighed for at kunne anmode om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, hvis man er særligt socialt udsat, eller hvis fristen for at anmode om ophævelse er udløbet.

Hvis afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse tilsidesættes i en klagesag eller ved en domstolsprøvelse, vil den genopståede gæld, som i mellemtiden måtte være betalt eller inddrevet, ligeledes (jf. ovenfor om en anmodning om ophævelse af afgørelsen om tilbagekaldelse) skulle tilbagebetales, og skyldneren vil have krav på en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten

efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, det vil sige med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Som anført ovenfor om gældende ret vil en straffedom, der ikke længere kan ankes, fordi ankefristen er udløbet, efter omstændighederne kunne genoptages. Ifølge retsplejelovens § 977, stk. 1, kan genoptagelse af en pådømt sag efter begæring fra den domfældte bl.a. finde sted, når nye oplysninger tilvejebringes, og det skønnes antageligt, at disse, hvis de havde foreligget under sagen, kunne have bevirket frifindelse eller anvendelse af en væsentligt mildere straffebestemmelse. I et sådant tilfælde gælder der ingen tidsfrist for begæringen til Den Særlige Klageret om genoptagelse, jf. modsætningsvist retsplejelovens § 979, stk. 1, 2. pkt. Hvis skyldneren via en sådan genoptagelse frifindes for det strafbare forhold, som ligger til grund for restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, vil skyldneren kunne anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om genoptagelse efter de almindelige forvaltningsretlige principper om såkaldt »remonstration«, og restanceinddrivelsesmyndigheden vil herefter – forudsat at skyldneren over for restanceinddrivelsesmyndigheden identificerer tilbagekaldelsessagen og redegør for de ændrede omstændigheder, som genoptagelsen via Den Særlige Klageret har bevirket – skulle genoptage sagen og med tilbagevirkende kraft skulle ophæve afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse. Det vil indebære, at den ved tilbagekaldelsen genopståede gæld, der i mellemtiden helt eller delvis er blevet indfriet, vil skulle tilbagebetales inklusive en rentegodtgørelse, der, hvis betaling er sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, beregnes med renten efter § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra og med den dag, hvor gælden blev betalt, jf. ovenfor. Bevirker genoptagelsen via Den Særlige Klageret, at den oprindeligt idømte straf ændres fra f.eks. en fængselsstraf til en bødestraf, vil restanceinddrivelsesmyndigheden også på anmodning fra skyldneren skulle genoptage tilbagekaldelsessagen og med tilbagevirkende kraft ophæve afgørelsen om tilbagekaldelse af afgørelsen om eftergivelse, medmindre ændringen har resulteret i en bødestraf på mindst 50.000 kr. for en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2026.

I *stk. 2* foreslås, at en afgørelse om eftergivelse, der inden den 1. januar 2026 er truffet efter §§ 13 eller 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke vil kunne tilbagekaldes efter § 15, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved § 1, nr. 2, i denne lov, eller efter § 15 a, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved § 1, nr. 3, i denne lov, som følge af et strafbart forhold.

En afgørelse om eftergivelse efter §§ 13 eller 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil derfor ikke kunne tilbagekaldes som følge af et strafbart forhold, hvis afgørelsen er truffet inden lovens ikrafttræden den 1. januar 2026. Med andre ord vil alene afgørelser, der træffes den 1. januar 2026 eller senere om eftergivelse efter § 13 eller om eftergivelse efter »ret og pligt-ordningen« i § 15 a, kunne tilbagekaldes af restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis skyldneren efterfølgende begår kriminalitet.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1 I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 26. september 2024, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 814 af 9. juni 2020 og senest ved § 6 i lov nr. 730 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:
§ 2. --- <i>Stk. 2. ---</i> <i>Stk. 3.</i> Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure foretages er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed. Sædvanlig rykkerprocedure, jf. 1. pkt., gennemføres kun, hvis det er muligt, og gennemførelse heraf er ikke en forudsætning for overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre andet følger af anden lovgivning. <i>Stk. 4-13. ---</i>	1. I § 2, <i>stk. 3</i>, indsættes som 5.-7. <i>pkt.:</i> »Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 13 har truffet afgørelse om eftergivelse, hvorefter fordringen nedsættes og der skal ske afdragsvis betaling af den del, der ikke eftergives, jf. § 14, overdrager fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, snarest muligt efter at der er opnået kendskab til eftergivelsen, fordringen, herunder den eftergivne del, til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen ikke i forvejen er modtaget til inddrivelse. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter §§ 13 eller 15 a har truffet afgørelse om eftergivelse, hvorefter fordringen bortfalder, kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, snarest muligt efter at der er opnået kendskab til eftergivelsen,

UDKAST

	overdrage den bortfaldne fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis den ikke i forvejen var modtaget til inddrivelse. Overdragelsen efter 5. og 6. pkt. af den del af en fordring, der er blevet eftergivet, sker i form af en betinget fordring, der vil blive ubetinget, hvis der sker tilbagekaldelse efter § 15, stk. 1, eller § 15 a, stk. 10.«
§ 15. Eftergivelse kan tilbagekaldes, såfremt skyldneren 1) i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold eller 2) groft tilsidesætter sine forpligtelser i forbindelse med afvikling af den ikke eftergivne del af gælden.	2. § 15 affattes således: »§ 15. En afgørelse om eftergivelse kan tilbagekaldes, såfremt skyldneren 1) i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold, 2) groft tilsidesætter sine forpligtelser i forbindelse med afviklingen af den ikke eftergivne del af gælden eller 3) senest 5 år efter datoen for afgørelsen om eftergivelse sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato, og for hvilket skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen vedtager eller ved

	endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr. <i>Stk. 2.</i> Tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 3, sker dog ikke, hvis eftergivelsen er sket efter § 13, stk. 6, og begrundes med, at gælden skyldes forhold, der ligger uden for skyldnerens kontrol. <i>Stk. 3.</i> Tilbagekaldes i medfør af stk. 1 en afgørelse om eftergivelse, genopstår den gæld, der blev eftergivet, og sidste rettidige betalingsdag indtræder, når der er gået 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse. Er denne dag en banklukkedag, udskydes sidste rettidige betalingsdag til førstkommende bankdag. Betalingsfristen efter 1. og 2. pkt. anvendes også for den del af gælden, der i medfør af § 2, stk. 3, 5. pkt., er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afdragsvis betaling, jf. § 14, forudsat at denne gæld stadig helt eller delvis består på datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse. <i>Stk. 4.</i> Forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, skal ske fra og med datoen for afgørelsen om eftergivelse, mens forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 3, og, hvis den afgørelse om eftergivelse, der tilbagekaldes efter stk. 1, nr. 3, indebærer en nedsættelse af gælden, af gæld som nævnt i stk. 3, 3. pkt., skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, jf. stk. 3, 1. og 2.
--	---

	pkt. Forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, skal ske efter § 5, stk. 1 og 2, hvis gælden er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt. <i>Stk. 5.</i> For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, anvendes § 18 a, stk. 3, for fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i et inddrivelsessystem, som omfattes af § 18 a, stk. 3, mens forældelsesfristen for andre fordringer, herunder bøder, løber fra sidste rettidige betalingsdag efter § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., og for bøder bestemmes af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse. For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, men efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., samt for gæld som nævnt i § 15, stk. 3, 3. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter stk. 3, 1. og 2. pkt., en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af § 18 a, stk. 4, eller, for så vidt angår bøder, af straffelovens § 97 a ud fra bødens oprindelige størrelse. For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 1 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da
--	---

	gælden blev eftergivet, og heller ikke efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 5. eller 6. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter § 15, stk. 3, 1. og 2. pkt., en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af den forældelsesfrist, der gælder for den pågældende fordring, mens den er under opkrævning. <i>Stk. 6.</i> Tilbagekaldes i medfør af stk. 1, nr. 3, en afgørelse om eftergivelse, kan skyldneren først anmode om eftergivelse efter §§ 13 eller 15 a, når der er gået 5 år fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelsen. <i>Stk. 7.</i> Restanceinddrivelsesmyndigheden kan efter anmodning fra skyldneren træffe afgørelse om med tilbagevirkende kraft at opheve en afgørelse om tilbagekaldelse efter stk. 1, nr. 3, hvis skyldneren vurderes at være særligt socialt udsat. Anmodningen skal være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden senest 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse efter stk. 2. Indgiver skyldneren rettidigt en anmodning, får skyldneren yderligere 8 uger til at indsende udtalelser m.v. til at underbygge sin anmodning. Inddrivelsesskridt kan alene foretages, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke rettidigt har modtaget en anmodning eller har afvist at imødekomme denne.
--	---

UDKAST

	<i>Stk. 8.</i> Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om en ophævelse efter stk. 7.«
<i>Stk. 10.</i> Eftergivelse efter stk. 1 kan tilbagekaldes, såfremt skyldneren i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i et svigagtigt forhold.	3. I § 15 a, stk. 10, ændres »Eftergivelse« til: »En afgørelse om eftergivelse«, og efter »forhold« indsættes: »eller senest 5 år efter datoen for afgørelsen om eftergivelse sigtes for et strafbart forhold, der ifølge sigtelsen er eller kan være begået efter denne dato, og for hvilket skyldneren ved endelig dom idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, en foranstaltning efter straffelovens § 68 med en længstetid på 5 år eller uden længstetid, forvaring efter straffelovens § 70 eller en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a eller, hvad angår en overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, vedtager eller ved endelig dom idømmes en bødestraf på mindst 50.000 kr.«
	4. I § 15 a indsættes som <i>stk. 11-15</i> : » <i>Stk. 11.</i> Tilbagekaldes i medfør af stk. 10 en afgørelse om eftergivelse efter stk. 1, genopstår den gæld, der blev eftergivet, og sidste rettidige betalingsdag indtræder, når der er gået 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse. Er denne dag en banklukkedag, udskydes sidste rettidige betalingsdag til førstkommande bankdag. <i>Stk. 12.</i> Forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et svigagtigt forhold, skal ske fra og med datoen for afgørelsen om eftergivelse efter stk. 1, mens forrentning af gæld,

	der genopstår som følge af et strafbart forhold, skal ske fra og med udløbet af sidste rettidige betalingsdag, jf. stk. 11. Forrentning af gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et svigagtigt forhold, skal ske efter § 5, stk. 1 og 2, hvis gælden er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 2, stk. 3, 6. pkt. <i>Stk. 13.</i> For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 og var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, anvendes § 18 a, stk. 3, for fordringer, der ved eftergivelsen var registreret i et inddrivelsessystem, som omfattes af § 18 a, stk. 3, mens forældelsesfristen for andre fordringer, der var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter § 15 a, stk. 11. For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, men efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 6. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter stk. 11 en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af § 18 a, stk. 4. For gæld, der genopstår ved en tilbagekaldelse efter stk. 10 og ikke var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, da gælden blev eftergivet, og
--	--

	heller ikke efterfølgende er modtaget i medfør af § 2, stk. 3, 6. pkt., løber fra den sidste rettidige betalingsdag efter § 15 a, stk. 11, en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes af den forældelsesfrist, der gælder for den pågældende fordring, mens den er under opkrævning. <i>Stk. 14.</i> Tilbagekaldes i medfør af stk. 10 som følge af et strafbart forhold en afgørelse om eftergivelse efter stk. 1, kan skyldneren først anmode om eftergivelse efter denne paragraf eller efter § 13, når der er gået 5 år fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelsen. <i>Stk. 15.</i> Restanceinddrivelsesmyndigheden kan efter anmodning fra skyldneren træffe afgørelse om med tilbagevirkende kraft at opheve en afgørelse om tilbagekaldelse efter stk. 10 som følge af et strafbart forhold, hvis skyldneren vurderes at være særligt socialt udsat. Anmodningen skal være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden senest 4 uger fra datoen for afgørelsen om tilbagekaldelse efter stk. 10. Indgiver skyldneren rettidigt en anmodning, får skyldneren yderligere 8 uger til at indsende udtalelser m.v. til at underbygge sin anmodning. Inddrivesskridt kan alene foretages, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke rettidigt har modtaget en anmodning eller har afvist at imødekomme anmodningen.
--	--

UDKAST

	<i>Stk. 16.</i> Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om en ophævelse efter stk. 15.«
--	---